

Genç Birikim'den...

Değerli Okuyucular,

Geçtiğimiz aydan bu yana Türkiye daha da karıştı ve karışmaya da devam edecek gibi gözüküyor. Batının yüz elli yıl önce ektiği ırkçı/fitne tohumları tam olarak meyvelerini vermeye başladı. 2002 yılında AKP iktidarı ile geçmişteki yaklaşık yüz yıllık politikaların biraz değiştiğini ve toplumun özüne dönük politikaların uygulanmaya başlandığını gördük. Devlet doğuda yaşanan soruna ırk temelinden değil insani boyuttan yaklaşmaya ilişkin bir adım attı. Ve "Çözüm Süreci" adıyla yeni bir süreç başladı. Bu süreç, malum sorun açısından sonun başlangıcı gibi gözükte. Ama PKK bu süreci tam bir kalkışma süreci olarak değerlendirdi. Gençleri her türlü eğitimden geçirdi, silah yığınağı yaptı. Kendisi gibi düşünmeyenleri de her türlü tehdit ve şantajla susturdu. Bu sürecin üzerinden iki yıl geçmişti ki genel seçimler yapıldı. PKK/HDP bu sürecin meyvelerini seçimde de topladılar. 80 milletvekili ile Meclise girmeyi başardılar. Sürecin geldiğimiz noktadaki durumu ne oldu? Tam bir çözümsüzlük... Çözüm sürecinin başladığı durumdan çok daha kötü belki de tüm dönemlerin en kötü zamanlarını yaşıyoruz.

Peki neden böyle oldu? Çünkü çözüm sürecinin arka planında olan zihniyet yine ırkî düşüncülere dayanıyordu. Devletin resmi ideolojisinin temelinde olan Türkçülük ile PKK'nin ideolojisinin bir parçası olan Kürtçülük kesin bir şekilde reddedilmedikçe bu sorunun çözülme ihtimalinin olmadığını dün söyledik bugün de söylüyoruz. Bu sorun, İslam kardeşliğinin dışında hiçbir fikir, ideoloji, zihniyet tarafından çözülemez. Bu nedenle İslam coğrafyasında yaşayan ve kendisini

İslama nisbet eden herkesin İslam dışında her türlü görüş ve ideolojiyi terketmesi ve kelime-i tevhid üzere birleşmesi gerekir. Her ne kadar hitab, ehl-i kitaba olsa da Rabbimizin mesajı tüm insanlığadır:

"De ki: "Ey Kitap ehli, bizimle aranızda müşterek (olacak) bir kelimeye gelin. (Ki o da şudur:) Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiç bir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp kimimiz kimimizi Rabler edinmeyelim." Eğer yine yüz çevirirlerse, deyin ki: "Şahid olun, biz gerçekten Müslümanlarız." (Âl-i İmran Suresi, 64)

Müslümanların yaşadığı bu coğrafyada yaşananlar sonucunda ölen, sıkıntı çeken, fakirleşen, her türlü olumsuz şartlarla mücadele etmek zorunda kalan kitlenin büyük bir çoğunluğu kendisini İslam'a nisbet eden bir kitledir. İslam düşmanlarının muhtelif nifak oyunları ile bu insanların birbirleriyle uğraşmakta, Amerika ve Batı da bu olanları avuçlarını ovuşturarak seyretmektedir.

Ey kendisine Müslüman diyen insanoğlu! Karşında Amerika ve Batı ülkeleri gibi net ve açık düşmanların dururken ve bunlarla mücadele etmen gerekirken sen beraber yaşadığın insanlarla mücadele ediyorsun, onları öldürüyorsun, onlara her türlü eziyeti veriyorsun. Öncelikle sen İslam düşmanlarıyla uğraşman ve onları yok etmen gerekir. Onların dünyada kökünü kurut ondan sonra beraber bulunduğun insanlara yönel!

Rabbim bize doğruları göster, sırat-ı müstakimden bizleri ayırma.

Sizleri Allah'a emanet ediyor ve dergimizle başbaşa bırakıyoruz.

Yıl: 18 Sayı: 196

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Hüseyin DOĞANAY

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
Peyami Safa Mah.
356. Cad. No:25/A
Mamak - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri

Peyami Safa Mah.
356. Cad. No:25/A
Mamak - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 31/17
Sıhhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:
18.09.2015

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 50 TL'yi Yurt dışı abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 75 TL'yi ADNAN BOZAN - IBAN NO:TR60 0020 3000 0075 4150 0000 02 no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sıhhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

PKK/DHKP-C, Terör ittifakı ve Dış Güçler

Ali KAÇAR

12

Bölgedeki Savaşlar Kimin İşine Yaradı Ya Da Yarıyor?

Süleyman ARSLANTAŞ

15

Bu Bir Veda Yazısıdır

Süleyman ARSLANTAŞ

17

Büyük Tuzak

Erdal BAYRAKTAR

20

Hız. İsâ'nın Ref'i ve Nüzûlü Haktır - III

Muhammed İMAMOĞLU

28

İnfak - II

Ömer KÖŞÜ

38

Diriltlen Peygamberin Öldüren Ümmeti - I

Mücahit Aydın ASLANTAŞ

44

Ölüm ve Kıyamet

Zeynep ÖĞÜT

51

"İslam'ın Hareket Metodu" Kitabından...

Derleyen: Fatih PALA

53

Türkiye'deki Demokratik Seçimler, Hapishanedekilerin

Kendi Gardiyanını Seçmesidir / Mustafa GÜLDAĞI

55

Nübüvvet Kervanı: İbrahim (as) - II

Soner ARSLAN

60

Ahir Zamanda Müslümanlar Dikkat Etmeli Bunlara!

Fatih PALA

63

Bir Mücahid, Bir Mücahide

Emre ATASAY

64

Ramazan (Kadir Gecesi) ve Faiz

Osman HAKAN

PKK/DHKP-C, Terör ittifakı ve Dış Güçler

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Terör ve "terörizm" kavramları, zihinlerde her şeyden önce korku, dehşet, tehdit, şiddet, yasadışılık gibi olguları çağrıştırmaktadır. Arapça tedhiş kelimesinin Fransızcası olan terör, korkutmak, dehşete düşürmek, korkutup kaçırmak, caydırmak gibi anlamları da bulunmaktadır. Bir fikrin, bir görüşün kabul ettirilmesi için, kabul ettirilmek istenilenler üzerinde estirilen korku, korkuya düşürme, korku salma, şaşırtma, korkutma, yıldırma meydana getirerek kitleyi etkileme ve bu yol ile insanları istediği istikamete yönlendirme olarak da tanımlanabilir.¹ İnsanlık tarihi ile yaşıt olduğu belirtilen terörizmin başlangıcı, Hz. Adem'in (as) iki oğlu; Habil ve Kabil arasındaki olaya kadar götürülmektedir. Ancak Habil ve Kabil arasındaki bu olay, terörün lügat

Günümüzde terör denilince akla, bireysel ya da örgütsel terör gelmektedir. Oysa bu anlayış, eksik bir anlayıştır. Çünkü bireysel ya da örgütsel terörden daha yıkıcı ve daha ölümcül olan terör, devletler tarafından gerçekleştirilen terördür. Bu terör, bireysel ya da örgütsel teröre göre daha kapsayıcı, daha ölümcül ve daha kalıcıdır. Nitekim Siyonist İsrail'in Filistin'de, ABD'nin Afganistan, Irak ve daha birçok ülkede, Fransa'nın, İngiltere'nin, Almanya'nın, Rusya'nın (Sovyetler Birliği'nin), Çin'in, kısacası emperyal ve Siyonist bütün devletlerin gerçekleştirdiği terör sıradan bir terör olmayıp, insan havalasına sığmayacak tarzda daha vahşi ve daha insanlık dışıdır.

tanımına uygun olsa da, günümüzdeki terör olaylarına benzetmek doğru olmaz. Çünkü Habil ve Kabil arasındaki olay, hasede, bağlılığa ve çekememeye dayanırken, günümüzdeki terör ise toplumsal anlamda yıkıcılığa ve genellikle de etnik ya da ideolojik bir temele dayanmaktadır.

Günümüzde terör denilince akla, bireysel ya da örgütsel terör gelmektedir. Oysa bu anlayış, eksik bir anlayıştır. Çünkü bireysel ya da örgütsel terörden daha yıkıcı ve daha ölümcül olan terör, devletler tarafından gerçekleştirilen terördür. Bu terör, bireysel ya da örgütsel teröre göre daha kapsayıcı, daha ölümcül ve daha kalıcıdır. Nitekim Siyonist İsrail'in Filistin'de, ABD'nin Afganistan, Irak ve daha birçok ülkede, Fransa'nın, İngiltere'nin, Almanya'nın, Rusya'nın

1 Ercüment Özkan, İnanmak ve Yaşamak II, Anlam Yayınları, 1.bsk. Eylül 1999, Ankara, s.255

(Sovyetler Birliği'nin), Çin'in, kısacası emperyal ve Siyonist bütün devletlerin gerçekleştirdiği te-

rör sıradan bir terör olmayıp, insan havsalasına sığmayacak tarzda daha vahşi ve daha insanlık dışıdır. Üstelik bu devletler, kendi ülkelerinden çok uzaklarda, kendilerinden olmayan halklara karşı emperyal amaçlı bu terörü gerçekleştirmektedirler. Bu tür terörü gerçekleştiren emperyal devletlerin dışında, bir de kendi halklarına karşı terör estiren devletler bulunmaktadır. Türkiye’de, Cumhuriyet Döneminden itibaren halka yönelik estirilen terör, bu cinsten bir terördür. Türkiye’de uygulana gelen devlet terörü şimdilerde göreceli olarak azalmış gibi görünse de bu, bizi aldatmamalıdır. Çünkü rejim/sistem değişmedikçe, devlet baskısının halk üzerinden kalkması mümkün değildir.

Türkiye’deki devlet terörüne, 1950’li yıllardan itibaren bir de bireysel ya da örgütsel terör ilave olmuştur. Bu terör, Türkiye’nin, 1950’li yıllardan itibaren ABD’nin başını çektiği Batı Blok’una dahil olmasıyla birlikte ABD tarafından kur(dur)ulmuş kurumlar ve bu kurumların destekledikleri ya da öncülük ettikleri bir takım nevezur örgütler kanalıyla devam ettirilmiştir. ABD’nin kurdurduğu bu kurumların başında Seferberlik Tetkik Kurulu (bu kurul 1965’de Özel Harp Dairesi –ÖHD-, 1990’lardan itibaren ise Özel Kuvvetler Komutanlığı –ÖKK- ismini almıştır) gelmektedir. ABD’nin diğer NATO üyesi ülkelerde de kurdurduğu ve –isimleri ülkeden ülkeye değişse de– genel olarak Gladio olarak adlandırılan bu örgüt, Türkiye’de daha çok ‘kontrgerilla’, ‘Ergenekon’ olarak bilinmektedir. İç kargaşalıklar (6-7 Eylül 1955 olayları, Kahramanmaraş, Çorum, Malatya, 1 Mayıs ve daha birçok bireysel ya da toplu katliam olayları gibi) ve darbeler (27 Mayıs 1960, 12 Mart 1971, 12 Eylül 1980 ve 28 Şubat postmodern darbesi gibi) bu örgüt kanalıyla gerçekleştirilmiş ve hepsinin arkasında da ABD ve

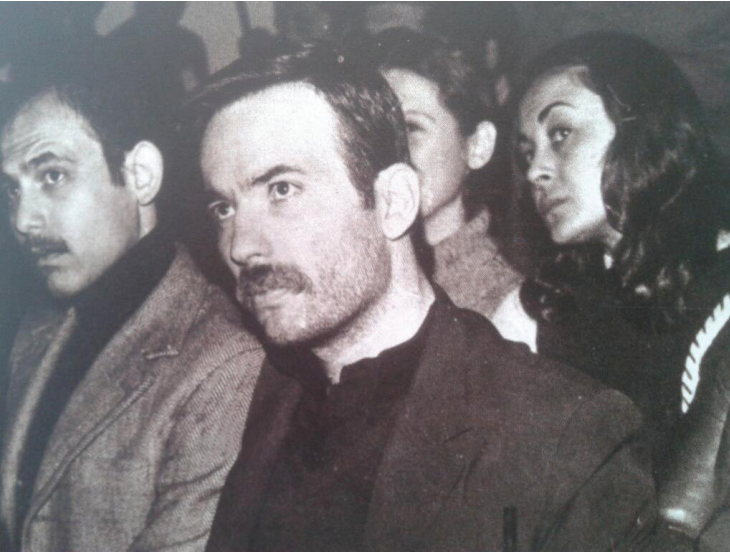
ABD’nin eli kanlı istihbarat örgütü CIA bulunmaktadır. Dönemin Dışişleri Bakanlığı ve uzun süre de Senato başkanlığı ve Cumhurbaşkanı vekilliği yapmış İhsan Sabri Çağlayangil, 12 Mart darbesi ile ilgili olarak –bir dönem Dışişleri Bakanlığı ve parti başkanlığı da yapmış İsmail Cem’e verdiği röportajda- ‘CIA altımızı oydu’ diyerek darbedeki ABD’nin rolü ifade etmiştir.

TÜRKİYE’DE, SOL HAREKETLER VE TERÖR OLAYLARI

Türkiye’de terör olayları, sol hareketlerin 1961 anayasasının getirmiş olduğu haklar çerçevesinde güçlenmesiyle başlamıştır. Bu çerçevede Doğan Avcıoğlu’nun Aralık 1961’de çıkarmaya başladığı Yön Dergisi ve 1042 kişinin imzasıyla yayınlanan Yön Manifestosu bildirisiyle anılan Yön Hareketi sol hareketler üzerinde çok etkili olmuştur. Ayrıca 1961’de kurulan ve 1965’teki seçimlerde 15 milletvekili ile parla-

mentoda temsil edilen Türkiye İşçi Partisi (TİP) de sol hareketlerindaha da güçlenmesini sağlamıştır. 1960’ların sonlarına doğru TİP içerisinde yer bulamayan kimi solcular Baas benzeri bir darbeyi hedefleyen Milli Demokratik Devrim (MDD) teorisini ortaya atmışlardır. Bu gelişmeler, sol gençlik içerisinde üç grubun oluşmasına yol açmıştır. Bunlardan biri Deniz Gezmiş’in lideri olduğu Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO-4 Mart 1971 kuruldu), ikincisi Mahir Çayan’ın lideri olduğu Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C -1970 kuruldu) ve üçüncüsü ise İbrahim Kaypakkaya’nın lideri olduğu Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist (TKP/ML-24 Nisan 1972 kuruldu) olmak üzere. Bu grubun askeri kolu ise Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO) ismiyle faaliyet göstermeye başlamıştır.

Bugün Türkiye’de terör denildiği zaman hemen akla gelen iki örgüt bulunmaktadır; bunlardan biri PKK’dır, diğeri ise DHKP-C’dir. Bu iki örgüt de, fikirsel ve örgütsel olarak Mahir Çayan’a ve Çayan’ın 1970’de kurduğu Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C)’ne dayanmaktadır. Abdullah Öcalan, Siyasal Bilgiler Fakültesinde okurken Mahir Çayan’ın düşüncelerinden etkilenmiş ve özellikle de Mahir Çayan ve arkadaşlarının Kızıldere’de -Ertuğrul Kürkçü dışında- hepsinin 30 Mart 1972’de öldürülmesi üzerine bildiri dağıtmak suretiyle tepkisini göstermiş ve bunun sonucunda yakalanarak Mamak Askeri Cezaevine gönderilmiştir.

PKK DA, DHKP-C DE MAHİR ÇAYAN'A DAYANMAKTADIR

Bugün Türkiye'de terör denildiği zaman hemen akla gelen iki örgüt bulunmaktadır; bunlardan biri PKK'dır, diğeri ise DHKP-C'dir. Bu iki örgüt de, fikişsel ve örgütsel olarak Mahir Çayan'a ve Çayan'ın 1970'de kurduğu Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C)'ne dayanmaktadır. Abdullah Öcalan, Siyasal Bilgiler Fakültesinde okurken Mahir Çayan'ın düşüncelerinden etkilenmiş ve özellikle de Mahir Çayan ve arkadaşlarının Kızıldere'de -Ertuğrul Kürkçü dışında- hepsinin 30 Mart 1972'de öldürülmesi üzerine bildiri dağıtmak suretiyle tepkisini göstermiş ve bunun sonucunda yakalanarak Mamak Askeri Cezaevine gönderilmiştir. Daha uzun süre ceza alması beklenirken, üst makamlardan devreye giren 'gizli bir el 'askeri savcı Baki Tuğ'un daha az ceza vermesini sağlamıştır. Nitekim Öcalan, Mamak Askeri Cezaevinde 7 ay tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakılmıştır. Öcalan, Mahir Çayan'dan etkilenmişliğini İmralı'ya kendisini ziyarette gelen BDP milletvekili İdris Baluken'e şöyle açıklamıştır: "Ben Mahir Çayan'ın çizgisiyle, onun sempatanlığıyla başladım bu mücadeleye. 40 yıldır Mahir'in çizgisinin kavgasını yürütüyorum. Mahir'in bana verdiği bir emanettir ve ben 40

2 Kızıldere olayında öl(dürül)meyen Hava Yüzbaşı İlyas Aydın'ın da olduğu iddia edilmiştir. Kimileri İlyas Aydın'ın ajan olduğunu (bkz; <http://www.yenisafak.com/yazarlar/abdullahmuradoglu/thkp-cnin-kayip-halkasi-yuzbasi-ilyas-aydin-32372>) kimileri ise, dürüst bir devrimci olup hak ettiği devrimci onurunu 40 yıl sonra da olsa kendisine iade edilmesi gerektiğini söylemiştir. (Bkz; <http://www.gunzileli.com/2010/03/03/ilyas-aydina-devrimci-onuru-iade-edilmelidir/>)

yıllık süre içerisinde bu emaneti kavga boyutu ile en iyi şekilde yerine getirmek için uğraştım. Şu anda da bu emaneti teslim ediyorum..."³

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (DHKP-C) de Mahir Çayan'ın düşüncesini, ideolojisini ve örgütsel anlayışını devam ettirmek için kurulmuş bir terör örgütüdür. Çünkü 1972 yılında, Mahir Çayan ve arkadaşlarının öldürülmesiyle Türkiye Halk Kurtuluş Partisi - Cephesi (THKP-C) dağılma sürecine girmiştir. Örgütte, Çayan'ın yerine geçmek isteyen adayların çoğalması liderlik kavgasına yol açmış, THKP-C'nin içindeki etkili isimler yeni örgütlenmeler kurmaya başlamışlardır. 1978 yılına gelindiğinde, İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi öğrencisi olan 26 yaşındaki Dursun Karataş, 40 kadar gencin desteğiyle Devrimci Sol (Dev-Sol)'u kurduklarını ilan etmiştir. Böylece THKP-C iki ana gruba ayrılmıştır; İstanbul kanadı (Dev-Sol), Ankara grubu ise (Dev-Yol) olarak faaliyetlerine devam etmiştir. Ancak bu ayrışmanın üzerinden çok uzun bir süre geçmeden gerçekleştirilen 12 Eylül darbesinden sonra Dursun Karataş 30 Eylül 1980'de, Levent Birlik Sokak'ta zengin döşeli bir dairede, lüks içinde yaşarken yakalanmıştır. 3 Kasım 1980'de tutuklanarak İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'na sevk edilmiş ve yargılanma neticesinde idama mahkûm edilmiş, bilahare cezası müebbede

3 <http://www.nasname.com/a/yeni-kurd-halk-onderi-mahir-cayan>

çevrilmiştir. Karataş, 9 yıl cezaevinde kaldıktan sonra 16-17 Ekim 1989 tarihinde Metris Cezaevinden kaçmıştır. Kaçmasını organize eden, Sait isimli, aslen Mardin'li şahıs Köln'de Reisenplatz isimli bir büroyu işletiyordu. Güvenlik güçleri, Sait'in aslen Mardinli bir Ermeni olduğunu, ASALA ile ilişkisi bulunduğunu ve 1989 Ekim ayı başlarında çok büyük miktarda para ile Türkiye'ye giriş yaptığını belirlemişlerdir.⁴

Öcalan'a özenen ve "önderlik" adı altında kendisini tartışmasız bir lider olarak konumlandıran Karataş, cezaevinden kaçtıktan sonra yurtdışında rahat ve lüks bir yaşam sürdürmeye başlamıştır. Ancak bu durum örgütün en güçlü isimlerinden biri olan Bedri Yağan tarafından tepkiyle karşılanmıştır. Yağan, Karataş'ın lüks villalarda örgütün maddi imkânlarından yararlandığını, demokratik olmayan baskıcı kararlar aldığını ve kadınlara düşkünlüğünü eleştirmeye başlamıştır.⁵

Karataş cezaevinden kaçtıktan sonra Yunanistan, Fransa ve İngiltere'ye gitmiştir. İngiliz gizli servislerinden ve Scotlandyard (Polis) teşkilatından habersiz ve izinsiz olarak bir sineğin bile giremeyeceği ve dolaşamayacağı Londra'da Dursun Karataş, en konforlu otellerde barınmış ve oradan da Amsterdam'a geçmiştir. Buralarda da aynı şekilde lükse dalmış tabandan ve

özellikle de örgütün en önemli adamı olan Bedri Yağan'dan ağır eleştiriler almıştır.⁶

Bu alışkanlıklarından vazgeçmeyen Dursun Karataş en büyük darbeyi, 13 Eylül 1992'de kendi içinden çıkan ve başını Bedri Yağan'ın çektiği muhalif gruptan yemiştir. Darbenin lideri Bedri Yağan, Dursun Karataş'ın mafyatik bazı ilişkiler içinde olan devlet içindeki bir kadro ile ilişki içerisinde olduğunu, bu yüzden Merkez Karar Komitesi'nin işlemediğini, örgüte yeni bir APO'nun dayatıldığı gerekçesiyle liderliği ele geçirmiştir. Yaklaşık 20 yıldır örgütün en ön saflarında çarpışan Bedri Yağan, Dursun Karataş'ın bu kadro tarafından yönlendirildiğini ve kendi hedeflerini ortadan kaldırmada kullandığını düşünüyordu. Ne var ki bu darbe girişimi çok fazla uzun sürmeyecekti. ⁷Bedri Yağan ve arkadaşları, Dursun Karataş'ı davadan ve devrimci yaşamdan ayrılmakla ve kontrgerillanın adamı olmakla suçluyordu!⁸ Yağan örgüt liderliğini ele geçirirken kaldığı villanın bodrum katına hapsedilen Karataş bir süre gözetim altında tutulmuş, Yağan ve arkadaşları tarafından sorgulanmıştı.13 Eylül 1992 tarihinde Almanya'da yapılan bu darbeye Bedri Yağan'a, Aslan Şener Yıldırım, İbrahim Bingöl gibi isimler de destek vermişti.

Karataş bir şekilde tutulduğu yerden kaçmış ve Türkiye'deki faaliyetleri yürüten kişilere telefonla ulaşarak Yağan ve arkadaşları tarafından "tutsak edildiği"ni ve en kısa zamanda kendisinin bu durumdan kurtarılması gerektiğini ifade etmiştir. Ancak olaylar Karataş'ın istediği gibi gitmemiş ve Dev-Sol'un Türkiye'deki en etkili isimleri Yağan'a destek vermişlerdir. Bunun üzerine Karataş cezaevlerindeki Dev-Sol'dan bazı isimlere mektup yazarak yeni bir örgütlemeye gitme planları yapmaya⁹ başlamıştır.

Eski THKP-C'li Halit Özkul, Bedri Yağan ile bu konuyu ilk önce kendisinin konuştuğunu, Dursun Karataş'ın devlet içindeki birtakım güçler tarafından kullanıldığını en ince ayrıntılarına kadar anlattığını söylemiştir. Halil Özkul, tıpkı Erol Mütercimler gibi Ergenekon adlı özel bir gücün ipuçlarını vermiş ve: "Eroin gelirinden

4 <http://www.atin.org/detail.asp?cmd=articledetail&articleid=287>; ayrıca bkz; Hakkı Öznur, Derin Sol, 2. Bsk. Eylül 2006, İstanbul, s.407 vd.

5 <http://www.gazetevahdet.com/dhkpcnin-karanlik-gecmisi-16291h.htm>

6 Alişan Satılmış-Metin Turhan, Derin Devletin Solcuları, Platin Yayınları, 3.bsk. Ağustos 2004, Ankara. s.278

7 http://www.aksiyon.com.tr/kapak/karanligin-sol-eli_502149

8 Satılmış, Turhan, age. s.279

9 <http://www.haberdokuz.com/2014/03/14/dhkp-c-terorunun-tarihi-stratejisi-ve-genclik-uzerindeki-faaliyetleri>

Türkiye ekonomisine yıllık milyarlarca dolar para giriyor. Dursun Karataş da bu örgütün bir üyesidir. Karataş tutuklu bulunduğu sırada 38 kişinin ismini vermiş biridir. Mahkeme tutanaklarında bunların hepsi mevcuttur. Dursun Karataş'ın avukatı eski 27 Mayısçı Nebi Barlas'ın bürosunu bastırmasının sebebi budur. Tayfun Özkök de tıpkı Dursun Karataş gibi Ergenekon'un adamıydı. İbrahim Seven de Dev-Yol'un içindeki ajanlarıydı. Onu da ben deşifre ettim. İbrahim Seven 1980 yılında başka bir örgüt kurdu. Emekli Oranmiral Kemal Kayacan'ın öldürülmesinin sebebi de Ergenekon'un varlığından haberdar olmasıydı. Gün Sazak'ın öldürülme sebebi de kaçakçılığın Edirne noktasını engellemeye çalışmasıydı. Ergenekon'un bir ucu da Mason locasıdır."¹⁰ demmiştir.

PKK da, DHKP-C de aynı kökten, yani Mahir Çayan'ın geleneğinden gelmektedir ve her iki örgütün de içeride derin devletle, dışarıda ise istihbarat örgütleriyle bağlantıları bulunmaktadır. PKK ile DHKP-C'nin örgütlenme modelleri birbirine benzemektedir. Özellikle "önderlik" adı altında lidere koşulsuz sadakat ve kutsallaştırma vardır. PKK kırsal bölgelerden şehirlere yayılan bir eylem stratejisi izlerken, DHKP-C ise şehirlerden kırlara yayılmayı amaçlamaktadır. Her iki örgüt de Marksist-Leninist'dir. DHKP-C ile PKK arasında gizli bir uzlaşma ve kimi zaman da kamuoyuna ilan edilen anlaşmalar bulunmaktadır.

Mart ayında Şam'da toplanan Dev-Sol üyelerinin kurduğu DHKP-C, belki de hakkında en az malumat sahibi olunan örgütlerden biridir. Dursun Karataş'ın liderliğinde gelişen örgüt, gizliliğe son derece önem verdiği için hep bir 'sır küpü' olarak nitelendirilmiştir.

Görüldüğü gibi PKK da, DHKP-C de aynı kökten, yani Mahir Çayan'ın geleneğinden gelmektedir ve her iki örgütün de içeride derin devletle, dışarıda ise istihbarat örgütleriyle bağlantıları bulunmaktadır. Dolayısıyla;

1- PKK ile DHKP-C'nin örgütlenme modelleri birbirine benzemektedir. Her iki örgüt de Mahir Çayan'ın THKP-C'sinden etkilenmiş ve özellikle "önderlik" adı altında lidere koşulsuz sadakat ve kutsallaştırma vardır.

2- PKK kırsal bölgelerden şehirlere yayılan bir eylem stratejisi izlerken, DHKP-C ise şehirlerden kırlara yayılmayı amaçlamaktadır.

3- Her iki örgüt de Marksist-Leninist'dir. PKK Kürt ırkçılığı üzerinden kitlesel halk ayaklanması hedefiyle hareket ederken, DHKP-C'de etnik köken biraz daha geri plandadır.

4- DHKP-C ile PKK arasında gizli bir uzlaşma ve kimi zaman da kamuoyuna ilan edilen anlaşmalar bulunmaktadır. Bu çerçevede DHKP-C'nin yayınlarında da örgüt kurucusu Dursun Karataş'ın Kürt kökenli olduğu vurgusu yapılmaktadır: "25 Mart 1952'de bu kadim kentin (Erzurum) Cevizdere Köyü'nde, Kürt bir ailenin çocuğu olarak doğdu Dursun Karataş."¹²

Nitekim 1996'nın son günlerinde PKK ile DHKP-C'nin bir süredir gizli yürüttükleri ittifak çalışmalarını kamuoyuna duyurmuştur. Bu an-

Bedri Yağan, Dev-Sol'u dört ay yönettikten sonra gittiği Suriye'de kendisi ile birlikte hareket eden Dev-Sol mensupları ile birlikte sansasyon yaratacak eylemlerde bulunmak amacıyla İstanbul'a geldiği akşam 6 Mart 1993 günü Kartal'da kaldığı evde dört arkadaşı ile birlikte ölü ele geçirildi. Ölenler arasında Dev-Sol'un Türkiye sorumlusu Derya kod adlı Gürcan Özgür Aydın, İstanbul Hemşireler Derneği'nin bir dönem başkanlığını yapan Berrin kod adlı Menekşe Meral ve örgüt üyeleri Rifat Kasap ve Aliye Kasap vardı. Bedri Yağan ve arkadaşlarının bulunduğu yeri Dursun Karataş'ın ihbar ettiği çokça iddia edilmiştir.¹¹Türkiye'yi sarsan derin suikastların emrini veren Karataş bu baskından sonra örgüt içerisinde yeniden rakipsiz kalarak tek adam olmuştur. Karataş liderliğindeki DEV-SOL 1994 yılında Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (DHKP-C) adını almıştır. 1994

10http://www.aksiyon.com.tr/kapak/karanligin-sol-eli_502149

11 Satılmış, Turhan, age. s.279

12 http://www.gazetevahdet.com/pkk-ve-dhkp-cnin-bitmeye-dostlugu-16497h.htm

laşma, PKK'nın yayın organı Serxwebun, 1996 tarihli, 180.sayısında şu sözlerle ifade edilmiştir:

"DHKP ve PKK olarak! Bu ittifak protokolüyle halklarımızın bu ihtiyaç ve beklentilerine, umutlarına cevap olabilmenin ilk adımını atmış bulunuyoruz. Bu adımın geliştirilmesi, tüm halk güçlerinin bu ittifaka kazanılması, halklarımızın devrimci birliğine duyduğumuz inancın bir gereğidir."

Yapılan ittifak duyurusunun ayrıntılarında ise diğer Marksist-Leninist gruplara da "gelin birlik olalım" mesajı verilmek isteniyordu:

"Bu ittifakla halklarımızın devrimci cephesini inşa etmekte ve düzenden zarar gören, bu düzene karşı mücadele eden ve etmek isteyen legal, illegal, grup, örgüt, parti ve kuruluşlarının aynı ittifak çatısı altında yer almalarını sağlamak için gerekli bütün çaba ve özveriye göstermeye hazır olduğumuzu ilan ediyoruz."

"PKK ve DHKP olarak!

Halklarımızın Cephe Birliğini Hedefliyoruz!

Bu birliğin temel amacı; halklarımızın cephe birliğini sağlamaktır. Halklarımızın savaşını her düzeyde ortaklaştırıp geliştirmektir. Bu ittifakla halklarımızın devrimci cephesini inşaa etmek ve düzenden zarar gören, bu düzene karşı mücadele eden ve etmek isteyen legal, illegal, grup, örgüt, parti ve kuruluşların aynı ittifak çatısı altında yer almalarını sağlamak için gerekli bütün çaba ve özveriye göstermeye hazır olduğumuzu ilan ediyoruz."

Partiya Karkeren Kurdistan (PKK)

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi (DHKP)¹³

PKK, içeride DHKP-C ve diğer marjinal sol terör örgütleriyle, dışarıda ise PYD kanalıyla Esad'la, PJAK kanalıyla İran'la ve ABD, Almanya, İngiltere, İsrail vd. batılı devletlerle işbirliği yapmıştır. Dolayısıyla Türkiye'de terörün artmasında, dökülen her damla kanda ve ülkenin yavaş yavaş iç savaşa sürüklenmesinde en az bu örgütler kadar, bu devletlerin de katkı ve destekleri bulunmaktadır. Bu katkılardan dolayıdır ki PKK ve DHKP-C, içeride birbirlerinin yerine terör eylemi gerçekleştirmekte, dışarıda (Suriye'de Kobani, Lazkiye ve Kesenb'te) ise ortak eğitim kamplarında teröristlerle eğitime kolaylığını yaşamaktadırlar.

DHKP-C'NİN PKK/ PYD İLE İŞBİRLİĞİ

PKK, içeride DHKP-C ve diğer marjinal sol terör örgütleriyle, dışarıda ise PYD kanalıyla Esad'la, PJAK kanalıyla İran'la ve ABD, Almanya, İngiltere, İsrail vd. batılı devletlerle işbirliği yapmıştır. Dolayısıyla Türkiye'de terörün artmasında, dökülen her damla kanda ve ülkenin yavaş yavaş iç savaşa sürüklenmesinde en az bu örgütler kadar, bu devletlerin de katkı ve destekleri bulunmaktadır. Bu katkılardan dolayıdır ki PKK ve DHKP-C, içeride birbirlerinin yerine terör eylemi gerçekleştirmekte, dışarıda (Suriye'de Kobani, Lazkiye ve Kesenb'te) ise ortak eğitim kamplarında teröristleri eğitime kolaylığını yaşamaktadırlar. Gerçi yukarıda da açıkladığımız gibi PKK ile DHKP-C arasındaki işbirliğinin tarihi Mahir Çayan'a

dayanmaktadır.

PKK'nın devletleşme süreci, 19 Temmuz 2012'den beri yani Esad rejiminin Kuzey Suriye'de bazı kentleri PYD'ye terk etmesiyle başlamıştır. Bugün itibarıyla kim ne derse desin PKK/KCK, düzenli ordusuyla, bakanlar kuruluyla, meclisiyle tam anlamıyla Suriye'de devletleşmiştir. Üstelik başta ABD nezdinde olmak üzere batılı devletler nezdinde -PYD dolayısıyla- meşru müttefik bir güçtür. PKK'nın bu devletler nezdinde terör listesinde olmasının hiçbir anlamı yoktur. Çünkü PYD'ye yapılan her yardım -silah, para, eğitim vb.- aslında PKK/KCK'ya yapılmış bir yardımdır. Nitekim PKK/KCK tarafından Türkiye'de terör olaylarında kullanılan silahların tamamına yakını batılı devletler tarafından PYD'ye verilen silahlardır. Hatta sadece PKK/KCK'ya da değil; aynı zamanda DHKP-C, MLKP (Marksist-Leninist Komünist Partisi), MKP (Maoist Komünist Partisi) ile TKP/ML TİKKO'ya yapılmış gibidir. Çünkü bu örgütler başta olmak üzere diğer marjinal sol birçok örgütün PYD'nin

kontrolünde silahlı eğitim gördükleri kampları bulunmaktadır. Ayrıca THKP-C Acilciler grubu başta olmak üzere bazı sol gruplar da Lazkiye ve Keseb kırsalındaki eğitim kamplarında silahlı eğitim görmektedirler. 11 Mayıs 2013'de Reyhanlı'daki katliamın başında Mihraç Ural'ın bulunduğu Acilciler Grubu gerçekleştirmiştir. Bu örgütlerine emanlarının tamamı bu kamplarda eğitimden geçirildikten sonra Türkiye'ye gönderilmektedir.

Geçmişte, 68 kuşağı olarak bilinen solcular için Filistin ne anlam ifade ediyorsa, bugün Kobani de marjinal terörist sol gruplar için aynı şeyi ifade etmektedir. Aralarındaki fark ise, 68 kuşağı solcular, ABD ve ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki jandarması İsrail'e karşı savaşırken, bugünkü solcular ise PYD ile birlikte ABD'nin kucağına oturmuş, Muhaberat ile Şebbihalarla birlikte hem Esad muhaliflerine, hem de Türkiye'ye karşı savaş vermektedirler. Yıllardır kendi aralarında fraksiyon kavgası yapan bu illegal terörist sol örgütlenmeler, Kobani fırsatı ortaya çıkınca, geçmiş bir kenara bırakıp eylem birliği yapmaya başlamıştır.

İHMAL, TERÖRÜ GÜÇLENDİRMİŞTİR

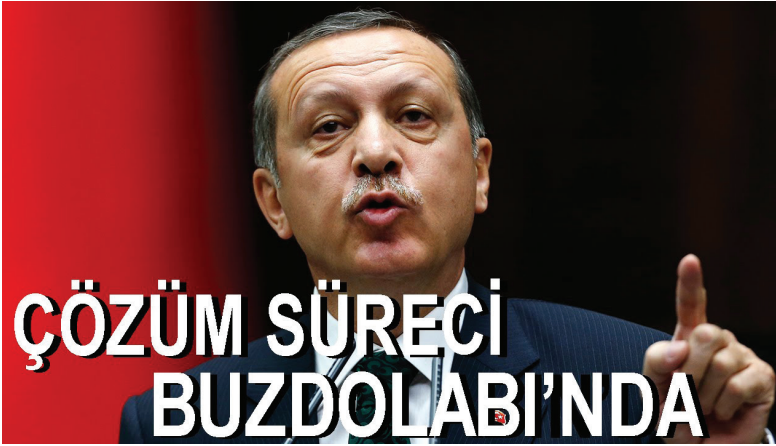
Erdoğan'ın 28 Aralık 2012'deki açıklaması ile çözüm süreci görüşmelerinin başlatılmış olması doğru ve isabetli bir karardır. Çünkü Kemalizm, ülkeye egemen olduğu günden bu yana Kürtleri yok saymış, dilini, örf ve adetlerini baskıyla, dayatmayla ve terörle yasaklamış, kimlik ve kültürünü inkâr etmiştir. İşte çözüm süreci ile Kemalist politikaların reddi anlamında Kürtlerin kimlik ve kültürleri kabul edilmiş ve gasp edilen hakları geri verilmeye başlan-

PKK'nın devletleşme süreci, 19 Temmuz 2012'den beri yani Esad rejiminin Kuzey Suriye'de bazı kentleri PYD'ye terk etmesiyle başlamıştır. Bugün itibarıyla kim ne derse desin PKK/KCK, düzenli ordusuyla, bakanlar kuruluyla, meclisiyle tam anlamıyla Suriye'de devletleşmiştir. Üstelik başta ABD nezdinde olmak üzere batılı devletler nezdinde –PYD dolayısıyla– meşru müttefik bir güçtür. PKK'nın bu devletler nezdinde terör listesinde olmasının hiçbir anlamı yoktur. Çünkü PYD'ye yapılan her yardım –silah, para, eğitim vb.– aslında PKK/KCK'ya yapılmış bir yardımdır. Nitekim PKK/KCK tarafından Türkiye'de terör olaylarında kullanılan silahların tamamına yakını batılı devletler tarafından PYD'ye verilen silahlardır.

mıştır. Bu nedenle çözüm süreci önemli ve anlamlı idi. Ama hükümetin bu süreçte, sadece İmralı'yı, Kandil'i, PKK'yı, HDP'yi kısacası terör örgütünü ve elebaşlarını muhatap alması ve Kemalizm'in gasb ettiği en temel insan hakları bile PKK eylemlerinden sonra vermesi, 2012'de bitme aşamasına gelmiş PKK'yı daha da güçlendirmiş ve halkta taban bulmasına neden olmuştur. Nitekim bu süreci başından beri istismar eden terör örgütü ve yandaşları tarafından, bu süreçte, KCK Mahkemeleri kurulmuş, halk zorla haraç ve vergiye bağlanmış, Yurtsever Devrimci Gençlik Hareketi (YDG-H) sadece bölgede değil, İstanbul, İzmir, Ankara gibi illerde de örgütlenmiştir. Bunun sonucu olarak, bazı il ve ilçelerde özerklik ilan edilmiş, belediye binaları, oluşturulan sözde şehitlikler, dağlar, evler ve hatta camiler devrimci halk savaşına hazırlık için silah deposu haline getirilmiştir. Hükümet ise, bütün bu olup bitenleri

çözüm süreci dolayısıyla ya görmemiştir ya da görmezlikten gelmiştir.

Kısacası hükümet, masada devam ettirdiği çabayı, sahada terör örgütünün ikiyüzlülüğüne karşı devam ettirememiş ve bölgeyi bütünüyle terörist PKK, HPG (Halk Savunma Güçleri, PKK'nın askeri kanadı), YDG-H'nin –olmayan– insafına terk etmiştir. Şikâyetler, bölgeyi terk etmek zorunda kalan 200 bine yakın yöre halkı, ilkökul çağındaki çocukların ülke içindeki kamplarda silahlı eğitime tabi tutulmaları, mülki amirlerin bile KCK mahkemelerine ifadeye çağrılmaları, kısacası bölge halkının canhıraş çığlıkları duyulmamış ya da hiç dikkate alınmamıştır. 7 Haziran seçimlerinden önce başta Orhan Miroğlu olmak üzere AKP adaylarının

ve diğer partililerin uğradığı saldırılar, engellemeler, muhtarlara yapılan baskılar, belediye imkânlarının halkı sindirmede kullanılmaları bile hükümeti uyandırmamıştır.

Erdoğan'ın, Davutoğ-lu'nun ve Kurtulmuş'un, terör olaylarının can almaya başladığı bugünlerde, terör örgütünün 2 yıldır silah yığınağı yaptığını söylemelerine günaydın demek lazım! Bunu bizler, biz vatandaşlar söyleyebiliriz, şikâyet de edebiliriz, ama halkın güvenliğini sağlamakla mükellef olan yöneticilerin, devleti yönetenlerin şikâyet etmeye değil, bunlara çözüm bulma, terörü engelleme gibi mükellefiyetleri, sorumlulukları vardır. Ayrıca adama sormazlar mı, terör örgütü bu yığınakları yaparken, tonlarca ağırlıktaki patlayıcıları, bombaları, doçkaları ve diğer silahları ülke içine sokarken, ülke içinde oluşturdukları kamplarda ilkökul çağındaki çocuklara silahlı eğitim verirken, sizler neredeydiniz? İstihbarat gücünüz, güvenlik güçleriniz, ABD'yi ve içerideki azgın azınlığı memnun etmek için IŞİD'i, el-Kaide'yi kısacası Müslümanları izlemekle mi, yoksa IŞİD ya da el-Kaide bağlantısı bile olmayan masum Müslümanları fişlemek ve rapor etmekle mi meşgul idi?

Üzülerek belirtelim ki, PKK/KCK, IŞİD ve Suriye'de Nusayri diktatörlüğüne karşı mücade-

le eden diğer örgütleri hedef göstererek hazırlıklarını yoğunlaştırmış ve emperyal batılı devletler nezdinde meşru konuma yükselmiştir. Bu algı nedeniyle Suriye'de, Nusayri diktatörlüğüne karşı mücadele eden bütün örgütler, Türkiye kamuoyu nezdinde terörist olarak değerlendirilmeye başlanmıştır. Bu algının oluşmasında hükümetin ABD'ye ve içerideki azgın azınlığına karşı, IŞİD'çi olmadığını ispat etme gayretinin etkisi yok mudur? Elbette IŞİD'in Suriye'de mu-

halif İslami örgütlere karşı yaptıklarını kabul etmek, savunmak asla mümkün değildir. Peki ya Nusayri diktatörlüğünün ve ABD'nin kucağına oturmuş ve yüz binlerce Kürt'ü Kuzey Irak'a ve Türkiye'ye sürgün eden PYD, çok mu masum? Bugün ne yazık ki, Türkiye'de iç savaşı andıran olayların çıkmasında, PYD'ye verilen silahların PKK'lı teröristlerin eline geçmesi ve Türkiye'den Suriye'ye giden binlerce PKK'lı ve bilumum marjinal terörist sol örgütlerinden insanların PYD tarafından eğitilerek Türkiye'ye gönderilmesi yatmaktadır. Dolayısıyla Türkiye için en yakın tehlike içeride, PKK/KCK (PYD/YPG) ve müttefiki marjinal sol örgütler, dışarıda ise bu örgütleri ve Nusayri diktatörlüğünü destekleyen bilumum devletlerdir.

Sonuç olarak;

1- Çözüm sürecin başlatılması önemli bir karardı ve bu süreç mutlaka devam ettirilmelidir. Erdoğan'ın çözüm süreci buzdolabındadır açıklaması talihsiz bir açıklamadır. Hükümet hemen terörün azgınlaştığı bu günlerde, çözüm sürecinin devam edeceğini ve Türkiye'de yaşayan her vatandaşa birbirinden ne eksik, ne de fazla, Kemalizm döneminde gasp edilen bütün haklarının 'ama'sız, 'fakat'sız verileceğine dair takvimi kamuoyuna açıklamalıdır.

Erdoğan'ın, Davutoğlu'nun ve Kurtulmuş'un, terör olaylarının can almaya başladığı bugünlerde, terör örgütünün 2 yıldır silah yığınağı yaptığını söylemelerine günaydın demek lazım! Bunu bizler, biz vatandaşlar söyleyebiliriz, şikâyet de edebiliriz, ama halkın güvenliğini sağlamakla mükellef olan yöneticilerin, devleti yönetenlerin şikâyet etmeye değil, bunlara çözüm bulma, terörü engelleme gibi mükellefiyetleri, sorumlulukları vardır.

Bu haklar, pazarlık konusu yapılmadan ve en önemlisi de terörle bağlantılı olmadan verilmesi gereken haklardır.

2- Bu süreçte terör örgütü; İmralı, Kandil, PKK/KCK tamamen devreden çıkarılmalıdır. Muhatap olarak bütünüyle Türkiye halkı, ama özellikle de bölgede yaşayan kanaat önderleri, sivil toplum kuruluşları, meseleyle ilgili olan bütün mollalar alınmalıdır.

3- Terör örgütlerine finans kaynağı sağlayan resmi ve gayr-i resmi bütün kaynaklar mutlaka ve acilen kurutulmalıdır. Belediyeler, mutlaka PKK'nın finans kaynağı ve terörist yatağı olmaktan kurtarılmalıdır. İç savaş çıkırtkanlığı yapan resmi görevliler ve seçilmişlerden mutlaka hesap sorulmalıdır.

4- 6-8 Ekim olaylarından sonra olduğu gibi, halkın güvenliğini tehdit eden terörist oluşumlara dönük tedbirler söylemden mutlaka pratiğe aktarılmalıdır. Çünkü daha önce başta Başbakan Davutoğlu olmak üzere bütün yetkililerin İç Güvenlik Yasası ile ilgili söyledikleri, sadece sözde kalmıştır. Yetkililerin terörün bu kadar azgınlaşacağını, süreç boyunca terör örgütünün yaptığı hazırlıklardan anlamalıydılar. Bunun anlaşılmasının hiçbir mazereti kabul edilemez. Bu, tam anlamıyla bir acziyettir.

5- Terör örgütlerini içeride ve dışarıda destekleyen, silah, finans yardımı ve eğitim desteği veren ülkelerle ilişkiler yeniden gözden geçirilmelidir. Biliyorum, Türkiye'nin, buna güç yetirmesi mümkün değildir. Çünkü terör örgütlerine destekveren ülkelerin başında ABD ve Si-

yonist terör örgütü İsrail olmak üzere Almanya, İngiltere ve diğer batılı devletler gelmektedir. Türkiye'nin ise, bu ülkelerle baş etmesi mümkün değildir. Ama bunu mutlaka bir yerlere not etmeli ve halkı gelecekte ABD başta olmak üzere bu emperyal ülkelere karşı en azından psikolojik olarak hazırlıklı hale getirmelidir. Çünkü ABD, bu topraklardan kovulmadıkça Türkiye halkının rahat yüzü görmesi mümkün değildir. Asıl terörist ABD ve onun işbirlikçisi diğer emperyal ve bölgesel diktatörlüklerdir.

6- Çözüm süreci boyunca, terör örgütüne göz yuman, silah yığınağı yaparken görmezlikten gelen, KCK mahkemelerine ses çıkarmayan, halkın şikâyetlerine başınızın çaresine bakın diyen ve en önemlisi de çözüm sürecini akamete uğramasına neden olan bütün yetkililerden mutlaka hesap sorulmalıdır. Hiçbir siyasi yetkili, biz iyiniyetle çözüm sürecini devam ettirmeye çalışırken, terör örgütü 2 yıl devrimci halk savaşı yapmak için hazırlık yapmıştır demek suretiyle sorumluluktan kurtulamaz.

7- İşin en üzücü yanı da, bu süreçte terör örgütünün bu kadar azgınlaşmasının nedenihükümetin gerekli tedbirleri almamasıdır. Çünkü hükümetin bunu, ülke içerisinde yapılan hazırlıklardan ve binlerce militanın PYD kontrolündeki yerlerde silahlı eğitim görmesinden anlamalıydı. Bizler masa başında bunu anlamış ve defalarca gündem yapmışsak, hükümetin MGK toplantılarıyla, istihbaratı ve diğer güçlü imkânlarılabilmemesi elbette ki düşünülemez. İşte bu da, devleti yönetenler tarafından yeniden düşünülmeli ve mutlaka sorgulanmalıdır.

Bölgedeki Savaşlar Kimin İşine Yaradı Ya Da Yarıyor?

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

İran-Irak Savaşı 22 Eylül 1980'de başlamıştı. Öncesinde ufak ufak sınır ihlalleri oluyordu. Ve yine İran Devrimi'nden hemen sonra iktidara gelen Saddam Hüseyin Körfez'de bulunan ve Cezayir'in arabuluculuğu ile İran'da kalan üç adanın kendilerine ait olduğu iddiası ile 1975'te yapılan İran-Irak Anlaşma metnini bir basın toplantısında yırttı ve attı. (16 Eylül 1980) Ardından da yavaş yavaş İran'ı tehdit etmeye başladı. Zira o günün Irak'ı Sovyetlerin de önemli desteği ile neredeyse dünyanın dördüncü büyük ordusuna sahipti.

İran İslâm Devrimi ile birlikte bilhassa Devrim önderi Humeyni'nin İsrail'e yönelik sözleri jeo-politik tehdit anlamında İsrail'i fazla endişelendirmiyordu. Ama Irak, İsrail'e İran'dan daha yakın ve daha büyük tehdit oluşturuyordu. Zira Irak'ın elinde mevcut bir de nükleer tesis vardı. Hatırlanacağı üzere bu nükleer çalışma merkezi 1981'de İsrail uçakları tarafından yerle bir edildi. Osirak Nükleer Merkezi olarak da bilinen bu tesisler imha edilmeden önce de Iraklı askerlerden oluşan güvenlik gücü de bir el tarafından bölgeden uzaklaştırılmıştı.

1980 Haziran'ında Tahran pazarının önemli tüccarlarından Hacı Haşim Şebusterizade'nin misafiri idik. Bu kişi aynı zamanda merhum Ali Şeriatî'nin de hamisi konumunda olan birisi idi. (Tabii bu ifade merhum Hacı Haşim Bey'e aittir.) İlgili kişi sohbet esnasında dedi ki: 'Ben, özellikle Irak sınırındaki başlayan çatışmaları tehlikeli görüyorum. Çünkü İran'daki devrimi de Irak'taki askeri gücü de İsrail için tehdit ola-

rak görenler bu iki ülkeyi birbirine düşürmek istiyorlar. Keşke akl-ı selim galip gelse de bu iki ülke savaşa girmese...' Merhum Hacı Haşim belki akademik ünvana sahip değildi, başkaları gibi ciddi bir şekilde okuyan birisi de değildi. Yani "bilgili" olmayabilirdi; ama "bilge" birisi idi. Keşke bugün bilgili olanlarımızın yüzde onu bilge olsalar herhalde sorunlar daha hızlı ve yararlı bir şekilde çözüme kavuşurdu.

İran-Irak Savaşı'nın başladığı yıllar Filistin-İsrail anlaşmazlıklarının da yoğun olduğu yıllardı. Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat bir resmi gösteri sırasında Yüzbaşı Halid İslâmbulî tarafından öldürülmüştü. Filistin El-Fetih örgütü içerisinde Yaser Arafat'a karşı Naif Havatme, Ahmed El-Cibril, George Habbaş gibi muhalifler El-Fetih'i ve Arafat'ı sıkıştırıyorlardı. İsrail, Güney Lübnan'ı işgal hazırlığı içerisindeydi.

Türkiye'de 12 Eylül ihtilâli gerçekleşmiş, Pakistan'da Şii Zülfikar Ali Butto'ya karşı Sünni General Ziya-ul Hak darbesi olmuştu. Bu arada Afganistan'ın Rusya tarafından işgalini de kaydetmek gerekir. Ve daha birçok olaylar coğrafyamızda, İslâm dünyasında birbirini takip ediyordu. Bilhassa İran İslâm Devrimi önderi Humeyni'nin İsrail'e yönelik tehdit ve uygulamaları jeo-politik açıdan olmasa da bölge ülkelerini ve bu ülkelerdeki legal ve illegal örgütleri tahrik ediyor ve İsrail'e karşı öfkeyi artırıyordu.

'Merg berk İsrail', 'Merg berk Amerika' sloganlarının yoğun bir şekilde yankılandığı bir Eylül gecesi Saddam'ın güçleri havadan, karadan ve denizden İran'a saldırdılar. Sekiz yıl süren

savaş tıpkı bugün IŞİD ile yapılan savaş gibi iki ileri bir geri veya iki geri bir ileri taktiği ile devam ettirildi. Neticede savaş, 1988 Ağustos'unda İran'ın BMGK'nın 598 sayılı kararını kabulü ile son buldu. Ancak bu savaşın sonunda, savaşa başlarken dünyanın dördüncü büyük ordusuna sahip Irak'ın hem asker olarak, hem de silah olarak imkânları tüketildikten sonra ve yine potansiyel bir tehdit olarak algılanan İran'ın askeri gücü, ekonomik gücü bittikten sonra, 598 sayılı kararın kabulü mümkün oldu.

Aslında İran'ın da elinde oldukça yoğun bir şekilde harb araç ve gereçleri vardı. Zira 1973-1974

yıllarındaki petrol krizi sırasında Amerika ve dönemin Dışişleri Bakanı Kissinger, İran'a milyarlarca dolarlık silah satmıştı. Gerek İran'ın elindeki silahlar ve gerekse Saddam'ın elindeki silahlar küresel güç odaklarının ya da Rusya-Amerika ittifakı ile İsrail'e zarar vermeyecek hale getirildi. Ve İran ile Irak birbirlerini ve imkânlarını yok ederek İsrail'in güvenliğine katkıda bulundular.

Gelelim bugüne. İran'ın eski Cumhurbaşkanı Ahmedinejad'ın Cumhurbaşkanı olduktan sonra 'İsrail haritadan silinmelidir.' söylemi vb. söylemlere rağmen bugün İsrail; başta İran, Irak, Suriye, Mısır ve Lübnan olmak üzere bölge ülke ve yöneticilerinin katkıları ile bırakınız haritadan silmeyi haritadaki yerini sağlamlaştırmaya başlamıştır. Her şeye rağmen Suriye'deki iç savaş öncesinde Suriye'nin önemli ölçüde güçlü bir silahlı kuvvetleri vardı. Bilhassa zırhlı birlikleri göz kamaştırıcı boyuttaydı. Keza Mısır yine öyle idi. Arap Baharı başladı (17 Aralık 2010) halkın ekmek, özgürlük, iş, hukukun üstünlüğü gibi istekleri dışarının ve içlerinin engin katkıları ile 'İslâm İntifadası'na terfi ettirildi. Halkın malum ve haklı istekleri ideolojik bir formata büründü. Bir taraftan yönetimlere başkaldırı, diğer taraftan İsrail başta olmak üzere düşman addedilen odaklara karşı "nefret" ortak paydası

"Kitle hareketleri bir Tanrı'ya inanmaksızın doğabilir ve genişleyebilir fakat ortada nefretleri üzerine çekecek bir düşman olmaksızın asla genişleyemezler. Bir kitle hareketinin kuvveti, seçmiş olduğunuz düşmanın canlılığı ile doğru orantılıdır. Yahudilerin imha edilmesini arzu edip etmediği sorulduğu vakit Hitler şöyle cevap vermişti: Hayır... İmha edersek onları yeniden yaratmamız gerekecektir. Sadece ismen değil fakat cismen mevcut bir düşmanımızın bulunması esastır."

oluşturuldu. Ve bu payda etrafında, sevginin dışlandıdığı, nefretin yaygınlaştığı bir atmosferde bir taraftan İslâm diğer taraftan Müslümanlar alternatif olmaktan uzaklaştırıldılar. İslâm ve Müslümanlar üzerinde öyle bir kanaat ve kimlik oluştu ki; sanki aziz İslâm bir barış, sevgi, kardeşlik, hakikat örnekliliği olmaktan çıkarıldı. Nefretin, savaşın, kan dökmenin simgesi haline getirildi. Müslüman ise sevgi ile yaşayan değil, nefret ile kucaklaşan bir simge haline getirildi. Ve çoğu genç, yaşlı, bilen, bilmeyen Müslüman da maalesef bu oyuna geldi ve adeta Hz. Peygamber'in (a.s) rahmet Peygamberi olma sı

fatını iptal ederek; sadece "harb Peygamberi" sıfatını ihyaya başladılar.

Oysa Hz. Peygamber'in (a.s) savaşı da barışı da insanlığın kurtuluş reçetesi idi. Ama ne yapalım ki bugünün Müslümanları bu aziz dine (İslâm'a) cümle kapısından girmiyorlar. Unutmayınız bu dinin cümle kapısı Kur'an'dır. Cümle kapısından giren bir kimse de içeride Hz. Peygamber'in sahih sünneti ile hayat bulur. Yoksa dünün ve bugünün cemaat, örgüt mantığı ile dine girenler Kur'an'ın ve Hz. Peygamber'in (a.s) ruhunu kavrayamazlar. Neden? Çünkü cemaat ve örgüt mantığında cemaat ve örgüt ilkeleri sorgulanmaz. Yani akıl devre dışı bırakılır. Oysa Hz. Allah akli bizlere düşünelim, tefekkür edelim diye vermiştir. Ve tabii bu anlamda bir de İkâz-ı İlâhi vardır: 'aklını kullanmayanları O, pislik içerisinde bırakır.' (Yunus 10/100)

Düşünüyorum Hz Peygamber İlâhî mebusluk görevini aldıktan sonra etrafındakilere nefretle ve kinle mi, yoksa şefkat ve merhametle mi yaklaştı? Elbette ikincisi. Zira birincisi Hitler'in sünnetidir. Eric Hoffer 'Kesin İnançlılar' kitabında kitle hareketlerinin anatomisini incelerken der ki: "Kitle hareketleri bir Tanrı'ya inanmaksızın doğabilir ve genişleyebilir fakat ortada nefretleri üzerine çekecek bir düşman olmaksızın asla genişleyemezler. Bir kitle hareketinin

kuvveti, seçmiş olduğu-nuz düşmanın canlılığı ile doğru orantılıdır. Yahudilerin imha edilmesini arzu edip etmediği sorulduğu vakit Hitler şöyle cevap vermişti: Hayır... İmha edersek onları yeniden yaratmamız gerekecektir. Sadece ismen değil fakat cismen mevcut bir düşmanımızın bulunması esastır.” (sh. 122)

Müslümanların Hitler ve benzerlerinden farklı olması gerekir. Bizler, Müslümanlar, düşmanlar var ederek değil, dostluklar geliştirerek İlâhi mesajın daha çok kitlelere ulaşmasına katkıda bulunabiliriz. Kur'an'a ve Hz. Peygamber'in sünnetine baktığımız zaman çoğu Müslüman cemaat ve örgütler ve yine devletler Kur'an'ın ve sünnetin ruhuna uygun dostluklar aramıyorlar. Üstelik arayanları, yanlışları tespit edenleri de dışlıyor ve çoğu zaman da tekfir ediyorlar. Ya da Kur'an'ın, sünnetin öngördüğü doğru adımlardan uzaklaşmaya çağırıyorlar.

Maalesef bugünkü halimiz bu. Ve bu hal git-tikçe de kronikleşiyor. Hem örgütsel hem de devletler olarak adımlarımızı kontrolden uzaklaşıyoruz. Makaleye İran'dan başladık isterse-niz İran'la bitirelim. Zira dün sekiz yıl süren ve ümmetin birçok canına neden olan savaş, aynı zamanda ümmetin zenginliğini, servetini de aldı götürdü. Üstelik de bölgeye coğrafyamıza sevgiyi, muhabbeti değil; nefreti ve düşmanlığı miras bırakarak bitti. Bitti mi? Hayır! Bütün şiddeti ile devam ediyor ve makalenin başında ifade ettiğim İran-Irak savaşı kime yarar sağladı ise bugün yine aynı odak ve odaklara yarar sağlayama devam ediyor.

Bakınız Saddam zamanındaki ve savaş öncesi Irak, İsrail için bir tehdit

Bizler, Müslümanlar, düşmanlar var ederek değil, dostluklar geliştirerek İlâhi mesajın daha çok kitlelere ulaşmasına katkıda bulunabiliriz. Kur'an'a ve Hz. Peygamber'in sünnetine baktığımız zaman çoğu Müslüman cemaat ve örgütler ve yine devletler Kur'an'ın ve sünnetin ruhuna uygun dostluklar aramıyorlar. Üstelik arayanları, yanlışları tespit edenleri de dışlıyor ve çoğu zaman da tekfir ediyorlar. Ya da Kur'an'ın, sünnetin öngördüğü doğru adımlardan uzaklaşmaya çağırıyorlar.

Heyhat! Bugün bizim yürüklerimize Allah'tan daha çok korku salanlar onlar...

Özetle dün İran uzun süren savaş boyunca dolaylı da olsa İsrail'in güvenliğine katkıda bulundu. Saddam'dan bahsetmiyorum. Çünkü onun İslâmi bir iddiası yoktu. Bugün ise İran'ın Irak, Suriye, Lübnan, Yemen ve hatta Afganistan politikaları ve bizzat adı geçen ülkelerde iç savaşların tarafı olması nedeniyle yine İsrail'in güvenliğine katkıda bulunuyor.

Oysa İran ve Türkiye var. İslâm'ın değişmezlerini ortak payda haline getirerek ihtilâfların

Bizler, Müslümanlar Kur'an'ın ve sünnetin onayını almayan anlayış ve uygulamalardan, mezheb, meşrep, örgüt, cemaat önceliklerinden uzak durarak, birbirilerimize karşı nefretin değil, dostluğun ve muhabbetin köprülerini inşaa edebiliriz.

idi. Şimdi değil. Suriye iç savaş öncesi İsrail için bir tehdit idi. Şimdi değil. Mısır, Sisi darbesi öncesi bir tehdit idi. Şimdi değil. Hizbullah dün İsrail'in korkulu rüyası idi. Şimdi değil. Dün Şeyh Fadlallah İsrail için bir anlam ifade ediyordu. Oysa şimdi Nasrallah hiçbir anlam ifade etmiyor. Dün Sayda ve İslâmi Tevhid Hareketi, Şeyh Mahir Hammud, Şeyh Said Şaban birer karakterdi, heybetleri vardı. Ama bugünkülerden bırakınız İsrail'i, lağım fareleri bile ürkmüyor. Hani Hz. Allah, kendi düşmanlarını, Müslümanların düşmanlarını kastederek: '*Onların yüreklerine Allah'tan daha çok korku salan sizlersiniz...*'(59/13) diyordu.

Heyhat! Bugün bizim yürüklerimize Allah'tan daha çok korku salanlar onlar...

Özetle dün İran uzun süren savaş boyunca dolaylı da olsa İsrail'in güvenliğine katkıda bulundu. Saddam'dan bahsetmiyorum. Çünkü onun İslâmi bir iddiası yoktu. Bugün ise İran'ın Irak, Suriye, Lübnan, Yemen ve hatta Afganistan politikaları ve bizzat adı geçen ülkelerde iç savaşların tarafı olması nedeniyle yine İsrail'in güvenliğine katkıda bulunuyor.

Oysa İran ve Türkiye var. İslâm'ın değişmezlerini ortak payda haline getirerek ihtilâfların

halli, dostluğun, kardeşliğin tesisi noktasında ciddi katkılar sağlayacak konum-dalar. Ve bizler, Müslümanlar Kur'an'ın ve sünnetin onayını almayan anlayış ve uygulamalardan, mezheb, meşrep, örgüt, cemaat önceliklerinden uzak durarak, birbirilerimize karşı nefretin değil, dostluğun ve muhabbetin köprülerini inşaa edebiliriz.

30 Ağustos 2015

Bu Bir Veda Yazısıdır

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

Uzun yıllardan beri Genç Birikim Dergisinde yazmaktayım. Birkaç sayı hariç hemen hemen tüm sayılarında muntazaman makalelerim yayınlandı. Ve bu makaleler kelimesine, virgülüne dokunulmadan yayınlandı. Bu nedenle de başta Ali Kaçar bey olmak üzere tüm Genç Birikim yayın ekibine teşekkür ediyorum.

Bu güne kadar yayınlanan makalelerimden memnun olanlar da, memnun olmayanlar da oldu. Bu da tabiidir. Keza ben de herkes gibi okuyarak, dinleyerek bir şeyler öğrenmeye çalıştım. Ve elbette benim de fikirlerim nevzuhur değildir. Ve bu bağlamda küçük yaşımdan itibaren büyüklerimin dizinin dibinde oturdum, onlardan hep bir şeyler öğrendim. Din; inanmak, yaşamak ve hayata tatbik edilmek için gönderilmiştir. İmam Ebu Hanife hazretlerinin ifadesi ile Müslüman, dini bildiği kadar, dinin tatbik sahası olan dünyayı da bilmek mecburiyetindedir. Dindarlık "Bir lokma, bir hırka" söylemi ve yaşamı arasına sıkıştırılmaz. Bu nedenle bu yaşıma kadar bir taraftan "Allah ne diyor, Peygamberin sünneti nedir?" sorularına cevap ararken diğer yandan da dünyaya tatbik için gönderilen İslam'ın tatbik sahası olan dünyayı ve dünyada olup bitenleri öğrenmeye çalıştım. Gerçek Genç Birikim'de yayınlanan makalelerimde ve gerekse diğer yazılarımda: "Allah dedi ki", "Rasulullah dedi ki" demesem de, sürekli bu iki esası dikkate alarak aklımı ve kalemimi kullandım. Elbette benim de çeşitli yanıtlarım, isabetsizliklerim olmuştur. Ama temel zihniyetim herhangi bir iç ve dış siyasi olayları yorumlarken aidiyetimle ters düşmemek olmuştur.

Yazı hayatım Genç Birikim'de başlamadı. Allah ömür verirse Genç Birikim'le de sonlanmayacaktır. İlk yazım Mektup formatında Büyük Doğu'nun Şubat 1971 tarihli sayısında Mehmet Haşiroğlu

imzasıyla yayınlandı. O günden bu güne çeşitli dergi ve gazetelerde kendi isimimle ve müstear isimlerle birçok makale ve araştırmalarım yayınlandı. Bu arada hacmi küçük ya da büyük kitaplarım da yayınlandı. Bu güne kadar yazı yazdığım tüm dergilerde yazılarıma sadakatle sonuna kadar devam ettirmeye özen gösterdim. Keza Genç Birikim'de de buna özen gösterdim. Ama her şeyin bir sonu olduğu gibi Genç Birikim'deki yazı hayatımın da sonuna geldiğimi düşünüyorum. Ve ben bu satırlarla siz kıymetli Genç Birikim okurlarına VEDA etmek durumundayım.

NİÇİN?

Genç Birikim'deki yazılarımdan zaman zaman memnuniyetsizlikler olmuştur. Bu da gayet normal. Ancak son olarak Adıyaman'dan ve kendisinin Medeniyet Derneği yönetiminden ve aynı zamanda dergi temsilcisi olduğunu belirten bir kardeşimin dergi yönetimine hitaben yazdığı not, benim artık Genç Birikim'e veda etmem gerektiğini hatırlattı. İlgili not biraz uzun ama kısaca özetlemem gerekirse derginin Temmuz 2015'deki sayısında yayınlanan ve şahsıma ait olan "Coğrafyamızda Dün ve Bugün" başlıklı makalemin hoşlarına gitmediğini ve adalet kavramını zedeleyen bir içerik ifade ettiğini ve bu yüzden de rahatsız olduklarını belirtmişlerdir. Örnek olarak da: **"Afganistan-Pakistan cenahında Taliban ve katliamları, Irak, Suriye, Yemen, Libya, Tunus gibi ülkelerde IŞİD, El-Kaide vb. Irak, Suriye ve Türkiye'de ise PKK, PYD, YPG ve PDY aldıkları ihalenin gereklerini yerine getiriyorlar."** ifadesini kullanmışlardır. İlgili makalenin bütünlüğü içersinden El-Kaide ve Taliban'ın PKK ve PYD ile birlikte ele alınmasından üzüntü duyduklarını belirtmişlerdir. Ve devamında da: **"Medeniyet Vakfı'nın Adıyaman üyesi/gö-**

nüllüsü ve Genç Birikim Dergisi Adıyaman Temsilcisi olarak dergi editörlerimizin de bu yazıyı yayımlamaları ayrıca bizleri üzmüştür. Bundan dolayı dergiden ve Sayın Süleyman ARSLANTAŞ'tan geri adım atmasını talep ediyor, bununla ilgili hassasiyetlerimizi göz önünde bulundurmanızı istiyor, sizleri her şeyin Rabbi ve tek İlah olan Allah'a emanet ediyorum. Esselamunaleykum ve Rahmetullah." diyerek uyarı notu bitiriliyor.

Öncelikle şunu belirtiyim ki benim adı geçen makalem bir bütünlük içerisinde ele alındığında bir tutarsızlık görmemekteyim. İkincisi Hz. Peygamber'in stratejik sünneti dikkate alındığında O'nun Mekke ve Medine dönemlerinde nasıl davrandığına baktığımızda; bugün güçlülere karşı güç kullanan grup, hizip, cemaat ve benzerlerinin isabetli hareket etmediklerini, üstelik bu isabetsizlikleriyle de güçlülerin güçlerini güçlüce kullanmalarına meşruiyet kazandırdıklarını görüyorum. Bakara Suresi Medeni bir Sure ve Surenin 190. Ayetini dikkate aldığımızda, İslam devlet olduğu halde Yüce Allah: "Size savaş açanlara karşı Allah yolunda savaşın ama saldırganlık yapmayın; doğrusu Allah saldırganları sevmez" buyurmaktadır. Bu ve bundan sonra gelen savaşla ilgili ayetlerin tümünde SAVUNMA amaçlı olarak savaşa izin verildiğini görüyoruz. Haydi şimdi Taliban ve El-Kaide'yi ve yine Pakistan'daki bu ikisinin ortığı konumunda olan Leşker-i Tayyibe'yi göz önüne alalım. Allah aşkına söyley misiniz bunlar kime karşı savaşıyor. Ölenler kimler. Öldürenler kimler. Afganistan işgali sona erdikten sonra Afganistan'daki gruplar Müslüman kimlikleriyle kime ve kimlere karşı savaş verdiler? Ahmet Şah Mesut ve arkadaşlarını Tahhar'da kimler hangi niyetle katletti, Mevlana Nasrullah'ı niçin katlettiler ve katledenler kimlerdi? Elbette bu soruları çoğaltmamız mümkün. Ancak unutmayalım ki Allah

bizleri aklımız nedeniyle muhatap kabul etmekte, bu aklı bize düşünmemiz için vermektedir. Aklın önüne geçen her şey sıkıntılıdır. Hele hele Kur'an ile aklın arasına girmek, Kur'an'ın Kur'an'dan sonra en mükemmel tatbikçisi, yorumcusu olan Hz. Peygamber ile aklın arasına girmek insanı hayatta iken öldürmek demektir.

Sonuç olarak diyorum ki hiçbir zaman mezhep, meşreb, cemaat, grup aidiyeti İslami aidiyetin önüne geçmemelidir. Saygı kuralları hiçe sayılarak ve büyükleri küçülterek büyümeyi hiçbir kimse aklının ucundan geçirmemeli. Allah'ın ve gerçeklerin hatırı her türlü mezhep, meşreb, cemaat ve fertlerin hatırından önce geldiği gerçeği göz ardı edilmemeli. Birtakım oluşumlar adına başarılı olmayı değil, peygamberlerin tevhid akidesinden sonra en önemli sünneti olan ilkeli olmayı ihtiyar edinmeliyiz. Ve unutulmamalıdır ki Peygamberimizin önemli sünnetlerinden birisi de kavramsal inkılabı gerçekleştirmeden siyasal inkılabı gerçekleştirmediğidir.

Kendim Süleyman Arslantaş olarak bugüne kadar aklımı herhangi bir cemaat, meşreb, vakıf, dernek ve benzerleriyle şartlandırmadım. Bundan böyle de şartlandırmayı düşünmüyorum.

Kıymetli ve nezih kardeşim Ali Kaçar ve arkadaşlarına, yetmiş yıllık ömrünün en az elli yılını aidiyetiyle geçirmiş, hasbelkader hizmete adanmış birisine "GERİ ADIM" attırmak gibi bir yükü reva görmediğim için ilgili nota bizzat kendim cevap verme gereğini duydum.

Tekrar Ali Kaçar ve diğer kardeşlerime bu güne kadar gösterdikleri yakınlık ve ilgilerinden dolayı teşekkür ediyor, emek ve gayretlerinin devamını diliyor, onları ve siz Genç Birikim okuyucularını Allah'a emanet ediyorum. Allah yar ve yardımcınız olsun. Vessem lam.

4 Eylül 2015

BİR OKUYUCU MEKTUBU

Seleamunaleykum. Ben Adıyaman Medeniyet Derneği yönetimindeyim ve aynı zamanda Genç Birikim Dergisi Adıyaman Temsilciliği yapıyorum. Dergimizin Temmuz 2015 sayısında Sayın Süleyman ARSLANTAŞ Bey'in "Coğrafyamızda Dün ve Bugün" konulu yazısında pek hoşumuza gitmeyen ve adalet kavramını zedeleyen bir yazı yazması şahsımı ve çevremi etkilemiş ve dergimize tepkilerini dile getirmişlerdir. Yazının içeriğinden bir pasajı aktaracak olursak: "Afganistan-Pakistan cenahında Taliban ve katliamları, Irak, Suriye, Yemen, Libya, Tunus gibi ülkelerde IŞİD, El-Kaide vb. Irak, Suriye ve Türkiye'de ise PKK, PYD, YPG ve PDY aldıkları ihalelerin gereklerini yerine getiriyorlar." demektedir. Yani El Kaide/Taliban ile IŞİD'i, PKK'yi aynı kefiye koymaktadır. Elbette IŞİD, PKK, PYD'nin kimler tarafından piyasaya sürüldüğü, Ortadoğu'da neyi dengelemek, neye karşı mücadele etmek ve kime hizmet ettiğini biliyoruz ancak El Kaide ve Taliban'ı da bunlarla zikretmesi ve "kendilerine verilen ihalelerin gereklerini yapıyorlar" demesi bizleri derinden üzmüştür. Medeniyet Vakfı'nın Adıyaman üyesi/gönüllüsü ve Genç Birikim Dergisi Adıyaman Temsilcisi olarak dergi editörlerimizin de bu yazıyı yayımlamaları ayrıca bizleri üzmüştür. Bundan dolayı dergiden ve Sayın Süleyman ARSLANTAŞ'tan geri adım atmasını talep ediyor, bununla ilgili hassasiyetlerimizi gözönünde bulundurmanızı istiyor, sizleri her şeyin Rabbi ve tek İlah olan Allah'a emanet ediyorum. Esselamunaleykum ve Rahmetullah.

Büyük Tuzak

Erdal BAYRAKTAR

İslam varlığı, hayatı, olayları, olguları, ilişkileri Tevhid-Şirk, İman-Küfür, Adale-Zulüm, Takva-Fücur, İfsad-İslah... vb. kavramları üzerinden anlamlandırır ve açıklar. Varlıkta müşahade ettiğimiz çelişkileri bu kavramlar üzerinden anlamlandırmamızı öğretir. Varlığın Sahibi (c.c.) hayat içerisindeki sahici düşünce ve ilişkilerin bu temel ve zemin üzerinden tezahür edeceğini murad etmiş, bu tezahürün nasıl gerçekleşeceğini de Nebiler/Rasuller üzerinden bizlere ayan etmiştir.

Tevhid'in bozulması, İslam'ın asliyetinden uzaklaşması, Müslüman toplumun yozlaşması bu kavramların ve bu kavramların açıkladığı amaçların hayatımızdan çekilmesiyle başlamıştır. Yeniden sahih, salih, izzetli bir yaşam için bu kavram, anlam ve amaçların sahih anlamlarıyla gündemlerimizi, yaşayışımızı yönlendirmesi gerekiyor.

Tevhid ontolojiyi (yaratılış/varlık), epistemolojiyi (ilim/bilgi), amelleri bir amaçlılık ve bütünlük üzerinden yeniden tanımlar. Tevhid varlığı, bilgiyi, amelleri birbirinden koparmaz bilakis amaçlı-

lık ve bütünlük üzerinden birbirine rapt eder. Tevhid'in merkezinde Allah vardır. Şirk, Allah'ı dikkate almayarak varlığı, bilgiyi, amelleri bütünlüğünden kopararak, parçalayarak 'Güç'ü ele geçirenin menfaati üzerinden yeniden tanımlar, hedeflendirir. Şirk öncelikle Allah'ın zatına, esmasına, sıfatlarına, efaline yapılan bir saldırıdır. Varlığın Sahibi'ne yapılan bu saldırıdan sonra insana, insan üzerinden bütün bir varlığa sonu parçalanmayla ve ifsadla sonuçlanan bir saldırıdır. Tevhid'e inanmak; birliği, bütünlüğü bozan,

parçalayan her tür saldırıya karşı çıkmak, birliğe, bütünlüğe ulaşmak için cehd etmektir.

İman, insanın Hakikat'e ulaşma yolculuğunu, emin olma halini Allah'ın rehberliğinde, Nebilerin önderliğinde derinleşerek, yakınleşerek devam ettirme kararıdır. Mü'min, Allah'tan O'nun rehberliğinden itminan bulan, varlıkla emniyet üzere muamelede bulunan adamdır. Küfür, Hakikat'e kör ve sağır kesilme halidir. Hakikate karşı yarasalaşmaktır. Küfür insanın kendine ve varlığa karşı yaptığı en büyük kötülüktür. Kâfir, küfür halinin devamında Hakikat'e düşman kesilen insandır.

İman, insanın Hakikat'e ulaşma yolculuğunu, emin olma halini Allah'ın rehberliğinde, Nebilerin önderliğinde derinleşerek, yakınleşerek devam ettirme kararıdır. Mü'min, Allah'tan O'nun rehberliğinden itminan bulan, varlıkla emniyet üzere muamelede bulunan adamdır. Küfür, Hakikat'e kör ve sağır kesilme halidir. Hakikate karşı yarasalaşmaktır. Küfür insanın kendine ve varlığa karşı yaptığı en büyük kötülüktür. Kâfir, küfür halinin devamında Hakikat'e düşman kesilen insandır.

Hakikat'e düşman kesilen insandır.

Adalet, her sözü ve ameli yerli yerince söyleme ve eyleme halidir. Yeryüzünün ve insanlığın Hakk üzere davamı adalete bağlıdır. Her zulüm, varlıktan ve insanlıktan eksilmedir, zulmün devamı helaktır. Zulmün sonuçları, Mümin-Kâfir ayrımı yapmadan her-kese ulaşır.

Takva, Varlığın Sahibi'ni düşünerek, O'na karşı sorumluluk duyarak yaşamaktır. Fücür ise, Varlığın Sahibi'ne karşı serazat olma halidir. Sahibi'ne karşı serazat olandan, isyan edenden hayr'a ve ıslah'a karşı ne beklenabilir?

İfsat, varlığı ve içindekileri Fitrat'ından uzaklaştırmaktır. İslah, varlığı ve içindekileri Fitratları üzere devamını sağlamak için onlara adaletle muamelede bulunmaktır. Her zulüm bir ifsad hareketidir. Müşrik, Kâfir ve Zalim en büyük müfsiddir. Rabbim müminleri ifsattan ve ifsatçılardan uzak etsin.

Küresel Seküler Sistem, içimizdeki Belam'lar yardımıyla bu kavramları aslından uzaklaştırıp, içini boşaltmak için var gücüyle çalışmaktadır. Küresel saldırıyı durdurmak ve yok etmek, zihinsel işgale dur demekle başlayacaktır.

Bu kavramların ve amaçların insanlığın gündemine girmesi için Müslüman âlim ve mütefekkilere büyük sorumluluklar düşmektedir.

Yeryüzü, Şirk'in günümüzdeki tezahürü olan Seküler felsefenin, kavram ve kurumlarının saldırısı ve hegemonyası altında bulunmaktadır. Batı Medeniyeti'nde vücut bulan bu anlayış, zer ve zor kullanarak bütün insanları kontrol etmek istemektedir. Varlık bulduğu medeniyet sınırları içerisinde başka, sınırları dışında ise başka tezahür etmektedir. Sınırları içerisinde, kendinden olanlar üzerinden gelişmiş, medeni(!) bir görüntü vererek ona bakanların hayranlıkla gözlerinin kamaşmasını, sınırları dışındakiler kendisine hayran ve hizmetçi olursa gelişmişliğinden ona da bir pay vermek istemektedir. Bu duruma itiraz edenlere; bu medeniyetin insani bir medeniyet olmadığını, göz kamaştırıcı hali-

Yeryüzü, Şirk'in günümüzdeki tezahürü olan Seküler felsefenin, kavram ve kurumlarının saldırısı ve hegemonyası altında bulunmaktadır. Batı Medeniyeti'nde vücut bulan bu anlayış, zer ve zor kullanarak bütün insanları kontrol etmek istemektedir. Varlık bulduğu medeniyet sınırları içerisinde başka, sınırları dışında ise başka tezahür etmektedir.

nin sahte olduğunu söyleyenleri, başka bir dünya ve medeniyet peşinde olanları acımasızca ya boyun eğdirmeye ya da tasfiye etmeye kalkışmaktadır.

Bu gün yaşadıklarımız Küresel Seküler Plan'ın tezahürleridir. Öncelikle bu Küresel Plan ve Saldırı'nın farkına varmalıyız. Şirk Güçleri'nin temsilcilerinin planladığı bu plan teşhir edilmeden, bu planı uygulayanların habis elleri kesilip atılmadan coğrafyamız huzura kavuşamayacaktır.

Küresel Şirk Güçleri kendilerini kamufle etmek için bizlere görünen-görünmeyen tuzaklar hazırlamaktadırlar. Bizi kendilerini ve planlarını deşifre edip, teşhir etmememiz için sahte gündemlerle ve çelişkilerle oyalamaktadırlar. Küresel Şirk Güçleri:

1- Medya endüstrisinin bütün imkânlarını kullanarak bizleri vahşi topluluklar, kendilerini iyilik meleği, kurtarıcı olarak lanse etmektedirler. Kendilerinin, yerel işbirlikçilerinin peydahladığı, desteklediği örgütler eliyle İslam ve Müslümanlar barbar ve ilkel gösterilerek itibarsızlaştırılıyor, şeytanlaştırılıyor sonra da bu görüntüler ve algı üzerinden İslam dünyasına işgal operasyonları düzenliyorlar. İlk önce bu iğrenç ve sahte algıyla mücadele etmeliyiz. Medya'nın, Sermayenin/Kapitalistin/Burjuvazinin "silahı" olduğunu unutmamak gerekiyor. Medya, Burjuvazi'nin "dördüncü kuvvettir". Bu araçtan insanlığa bir fayda zuhur etmeyeceğini kabul etmeliyiz. Medya sadece Sermaye Gücü'ne hizmet eder. Medya üzerinden birbirimizle konuşmayalım. Medya üzerinden halka konuşanlar birileri adına halkı manipüle etmektedir. Bu vahşi medya diline, hem fasık hem de kâfirden zuhur edecek bilgi kirlenmesine karşı çok dikkatli olmak zorundayız.

2- Bizleri ana çelişkilerden -Adalet-Zulüm, Tevhid-Şirk- kopararak sahte çelişkiler üzerinden birbirimize düşman ederek, kendi ellerimizle kendimizi telef ettirmektedir. Batılı-Doğulu, Kürt-Türk-Arap-Fars-Alman-İngiliz, Sünni-Şii-Alevi, Laik-Dindar, Sağ-Sol, devletlerarası menfaat çelişkileri, Ulus devlette parti içi çelişkiler... üzerinden insanlık oylanmaktadır. Küresel

Liberal Kapitalist Sistem kendi zulümlerini ve yağmalamalarını gizlemek için bütün bir insanlığa hokus pokus çekmektedir. Sahte çelişkiler üzerinden hak ve adalet mücadelesi verdiğini zannedenler Küresel ve onların yerli ortakları adına "vekâlet savaşları"na mecbur bırakılıyorlar. Bu vekâlet savaşını devam ettirebilmek için de zelim ilişkiler girmek zorunda kalıyorlar. Bu vekâlet savaşçıları görevlerini yapıp her şeyi berbat ettikten sonra efendileri kurtarıcı olarak sahneye davet edilmektedir. Geldiklerinde ise herkesi köle haline getiriyorlar. Bu gün olduğu gibi. Müslüman halkların ilk önce bu oyunu ve tuzağı fark etmeleri gerekiyor. Gerisi gelecektir.

Halkları istismar eden bu güç odaklarıdır. Müslüman halklar arasında savaş çıkaranlar, bu savaşlar sebebiyle halkları maddi, manevi olarak zayıflatanlar, Küresel güç odaklarına hizmet ederek halklarına en büyük kötülüğü yapmış olurlar. Sadece zulme yol yoktur. Hiçbir insana şeriatın belirlediği hükümler dışında kuvvet kullanılması meşru değildir. İnsan ilişkilerinde ana değer "adalet"tir. Müslüman, her durumda adaletten ayrılmayan, kimden sadır olursa olsun zulme ve zalime karşı olan insandır.

Müslüman olarak hiçbir âdemoğlu ile bir meselemiz yoktur. İnsan zulüm kaynaklı söz ve fiillerine hasımız. Kuran, Peygamberlere karşı çıkan zulmü iktidar aracı haline getiren "kavminin ileri gelenleri"ni eleştiri konusu yapmıştır. Bu günde zulmü iktidar ve rant aracı haline getiren monarklar, oligarklar, Küresel lordlar'a karşı eleştiri/muhalefet oklarını yöneltmeliyiz. Halkları istismar eden bu güç odaklarıdır. Müslüman halklar arasında savaş çıkaranlar, bu savaşlar sebebiyle halkları maddi, manevi olarak zayıflatanlar, Küresel güç odaklarına hizmet ederek halklarına en büyük kötülüğü yapmış olurlar. Sadece zulme yol yoktur. Hiçbir insana şeriatın belirlediği hükümler dışında kuvvet kullanılması meşru değildir. İnsan ilişkilerinde ana değer "adalet"tir. Müslüman, her durumda adaletten ayrılmayan, kimden sadır olursa olsun zulme ve zalime karşı olan insandır. Adalet değeri müzakere konusu edilemez, bizler "adaleti nasıl kâmilene yerine getirebiliriz" için müzakere ederiz. Başımıza ne geliyorsa bu değere gereğince hürmet etmediğimizden gelmektedir. Müslümanlar bu değere gereken hürmeti göstermedikleri müddetçe bu zilletten kurtulamazlar. Adil olmamanın bahanesi olamaz. Adil olduktan sonra her türlü zalimden hesap sorma hakkımız vardır. Biz adil olursak, zalimle müca-

dele edecek gücü Allah bize bahşedecektir.

İslam dünyasında yaşananlar Küresel Şirk'in tuzağına düştüğümüzün resmidir. Küresel Finans Kapitalizm, bizleri, müşteri olmaya davet ediyor. Küresel Kapitalizm nezdinde üretim-tüketim süreçlerindeki verimliliğimiz, başımız kadar değerliyiz. Müşteri olmayı kabul etmeyenleri veya müşteri olmayı beceermeyecekleri ise maliyet hesabına bakarak, karada, denizde itlaf ediyor. Türkiye örneği üzerinden düşünecek olursak; Türkiye'deki bütün toplumsal, siyasal kesimlerin-Laik, dindar, Kürt, Türk, Alevi, Sünni, sağcı, solcu-Kapitalizm gibi bir derdi bulunmamaktadır. Herkes ülke içi tartışmalarla Kapitalizme yönelmele-

ri gereken enerjilerini birbirleriyle uğraşarak, çatışarak heba ediyor. Küresel ve yerel güç odakları medya üzerinden bu kesimlere talimatlarını bildiriyor, birbirleriyle nasıl mücadele edeceklerinin yol ve yöntemini öğretiyor. Küresel Sistem bu süreci sıfır maliyetle yönetiyor ve maksimum fayda sağlıyor. Biz enerjimizi ve imkânlarımızı birbirimizi boğazlamaya, zayıflatmaya, yok etmeye harcadıkça Kapitalist sömürücüler daha da semizlenmiş, güçlenmiş olarak üstümüze geliyorlar.

Küresel Liberal Kapitalist Sistemi mücadelelerinin odağına koymayan dini, siyasal çevrelerin, mücadelelerinin bizlere hiçbir faydası olamaz, faydası olmadığı gibi bizleri oyalayarak bizlere en büyük kötülüğü yapmış olurlar. Müslüman âlimler, önderler birbirleriyle uğraşacaklarına, kelâmî tartışmalarla meşrep savunuculuğu yapacaklarına, enerjilerini Küresel Kapitalist Sistem'e yöneltmeleri, bu sistemi halka teşhir edip, onunla mücadelenin temsiliyetini yapmaları gerekmez mi?

Bu büyük tuzağı bozmanın yolu; Seküler kavramlardan, ideolojilerden, kurumlardan, Medya propagandasından, sahte çelişkilerden, sahte gündemlerden zihnen ve fiilen kopmaktan geçmektedir.

Hız. İsâ'nın Ref'i ve Nüzûlü Haktır - III

Muhammed İMAMOĞLU

Yazı dizimizin son bölümünde Hz. İsâ'nın ref'i ve nüzûlüyle ilgili modernist ilahiyatçılarca ileri sürülen inkâr sebeplerine âlimlerimizin cevaplarını nakletmeye devam edeceğiz ve genel bir değerlendirmeye yazı dizimizi sonlandıracağız. Tefvîk Allah'tandır.

d) "Hz. Muhammed son peygamber olduğu için, Hz. İsâ (a.s.) gelmeyecektir"

Cevap: Konuyla ilgili olarak bazı kimselerin sıkça öne sürdükleri gerçek dışı iddialardan biri de, "Hz. Muhammed son peygamber olduğu için, Hz. İsâ'nın gelmeyeceği"dir. Sıkça gündeme getirilen bu iddia mantık dışıdır. Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki Ahzâb Sûresi'nin 40. âyetinde de bildirildiği gibi Peygamber Efendimiz sallallâhu aleyhi ve sellem, "Allah'ın Rasûlü ve peygamberlerin sonuncusudur." Ve ikinci kez yeryüzüne gelecek olması -bazı kimselerin öne sürdüğü gibi- bu gerçeği değiştirmez. Hz. İsâ (a.s.), Hz. Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'den sonra gönderilen bir peygamber olarak değil, Hz. Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'in şeriatını devam ettirecek ve dünyaya İslâm nizamını hâkim kılacak bir elçi olarak gelecektir.

Nüzul inancının "Muhammed, Allah'ın rasûlü ve peygamberlerin sonuncusudur." âyetiyle ters düşmeyeceğini savunan müfessir Zemahşerî bu hususla ilgili bir soruya şöyle cevap vermektedir: "Rasulullah, kendisinden sonra hiçbir kimsenin peygamber olarak gönderilmeyeceği anlamında son peygamberdir. Hz. İsâ'ya gelince,

O, Rasûlullah'ın zuhurundan önce gönderilmiş peygamberlerden biridir. Ve tekrar geldiğinde Hz. Muhammed'in şeriatının bir izleyicisi olarak gelecek, namazını ümmetin diğer fertleri gibi Ka'be'ye yönelerek kılacaktır."¹

Müfessir Fahrreddin er-Râzî, sözü edilen bu iddiaya şu cevabı vermektedir: "Bana göre böyle bir problem söz konusu değildir ve bunu bir sakınca olarak öne sürmek çok zayıf bir iddiadır. Çünkü nebilerin yeryüzüne gelmeleri, Hz. peygamber'in Rasûl olarak gönderilme anına kadar devam etmiştir. Hz. Peygamber'in Rasûl olarak gönderilmesiyle mevzu bahis olan bu süreç sona ermiştir. Ancak Hz. İsâ'nın, nüzûlünden sonra Hz. Muhammed'e ve onun şeriatına tâbi oluşu, onun Hz. Muhammed'den sonra Nebî olduğunu göstermez."²

Ali el-Kârî de şöyle diyor: "İsâ (a.s.) Hz. Muhammed'e (s.a.s) tabi olursa bu, O'nun son peygamber olma özelliğini nakzetmez. Çünkü O'nun milletini nesh etmez, O'nun milletinden olur. Rivayetlerde bildirildiği üzere, Hz. İsâ'nın Mehdî'ye namazda uyması, bu ümmetten olduğunu belirtmek içindir."³

Gumârî de bu konuda şöyle der: "Rasulullah'ın gelmesiyle, Hz. İsâ'nın risalet vazifesi tamamlanmıştır. Dolayısıyla ikinci geli-

1 Zemahşerî, el-Keşşaf an Hakaik't-Tenzil, II, 215, Beyrut, 1397/1977

2 Fahrreddin er-Râzî, Mefâtihi'l-Gayb, c.11, s.104, Dâru'l-Kütübî'l-Âlemiyye, Tahran, t.y

3 Ali el-Kârî, el-Esraru'l-Merfua fi'l-Ahbari'l-Mevdua, 292, 459.

şinde rasul olarak değil, Rasulullaha tabi olarak gelecektir.”⁴

Teftazani’de şöyle der: “Eğer hadislerde, Hz. Muhammed (s.a.s)’den sonra Hz. İsa’nın geleceğinden bahsedilir denilirse, cevaben şöyle deriz: “Evet, böyle bir haber zikredilmiştir. Fakat O, Hz. Muhammed’in bir izleyicisi olarak gelecektir. Zira Hz. İsa’nın şeriatı yürürlükten kaldırılmıştır. Dolayısıyla o ne vahiy alacak ve ne de yeni talimatlar getirecektir. Tüm yapacağı şey, Rasulallah’ın bir temsilcisi olarak çalışmak olacaktır.”⁵

Bazı kimseler ise, akla ve mantığa aykırı bir başka iddia ortaya atmakta ve “eğer Hz. İsa (a.s.) peygamber olarak gelmeyecekse, gelmesinin bir anlamı olmayacağını” öne sürmektedirler.

Bu iddia sadece akla değil, vicdana da aykırıdır. Hz.İsa’nın yeniden gelecek olması Rabbimiz’in bir vaâdidir ve bu mübarek insanın yeniden yeryüzüne gelişinde çok büyük hikmetler vardır. Allah tarih boyunca insanlara gönderdiği peygamberler aracılığı ile doğru yolu göstermiştir. Kimi zaman da insanların din ahlakından uzaklaştıkları, bozulma ve dejenerasyonun yaygınlaştığı dönemlerde rasul hükmünde tebliğciler göndererek insanları karanlıktan aydınlığa çıkarmıştır. Bu tebliğciler, Allah’ın insanlara melik (yönetici) olarak gönderdiği kimselerdir ve gönderildikleri toplumların kurtuluşuna vesile olmuşlardır.

Nitekim Kur’an’da, darlık ve sıkıntı içinde olan insanların Allah’a, kendilerine bir kurtarıcı ve koruyucu göndermesi için dua ettikleri haber verilmiştir: **“Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve: ‘Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize Katından bir veli (koruyucu sahib) gönder, bize Katından bir yardım eden yolla’ diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına mücadele etmiyorsunuz?”** (Nisâ, 75)

Allah’ın insanların bu dualarına icabet ederek onlara Katından kurtarıcılar göndermesi hiç şüphesiz çok büyük bir nimettir. Kur’an’da bildirilen Talut ve Zulkarneyn kıssaları da Allah’ın insanlara peygamberler dışında elçiler gönderdiğinin önemli birer delilidir. Talut kıssasında, Allah’ın o dönemki topluma yönetici olarak Talut’u gön-

derdiği ve inananların ona itaat etmeleri gerektiği bildirilmiştir. Talut ve beraberindekiler, dönemin inkârcı lideri Câlut’a karşı mücadele etmişlerdir. Samimi olarak iman edenler Tâlut’a gönülden bağlanıp ona itaat etmişler, tereddüte kapılanlar ise hem Tâlut’un kendilerine elçi olarak gönderilmesinin hem de onun verdiği emirlere uymanın hikmetlerini anlayamamışlardır. Tâlut’un kendilerine gönderilmiş olmasının hikmetini anlayamayanların vermiş oldukları cahilce tepki, Kur’an’da şöyle bildirilmiştir:

“Onlara peygamberleri dedi ki: “Allah size Talut’u (melik olarak) gönderdi.” Onlar: “Biz hükümdarlığa, ona göre daha çok hak sahibiyken ve ona bir mal (servet) bolluğu verilmemişken, nasıl bizi (yönetmek üzere) hükümdarlık (mülk) onun olabilir?” dediler. O (şöyle) demişti: “Doğrusu Allah size onu seçti ve onun bilgi ve bedenî gücünü arttırdı. Allah, kime dilerse mülkünü verir; Allah (rahmeti ve gücü) geniş olandır, bilendir.” (Bakara, 247)

Aynı şekilde Zulkarneyn de içinde bulunduğu topluma, onları düştükleri sıkıntıdan kurtarmak ve İslâm nizamını hâkim kılmak için tebliğci olarak gönderilmiştir. Kur’an’da Allah’ın Zulkarneyn’e sağlam bir iktidar verdiği bildirilmiştir:

“Sana, Zulkarneyn hakkında sorarlar. De ki: “Size, ondan ‘öğüt ve hatırlatma olarak (bazı bilgiler) vereceğim. Gerçekten, Biz ona yeryüzünde sapasağlam bir iktidar verdik ve ona her şeyden bir yol (sebeup) verdik.” (Kehf, 83-84)

Günümüzde de insanlar ahlaki çöküntünün, yokluğun, zulmün, haksızlığın hüküm sürdüğü karanlık bir dünyada yaşamaktadır. Hz. İsa (a.s.), Allah’ın takdir ettiği vakit geldiğinde, İslâm nizamını dünyaya hâkim kılmak, insanları karanlıktan aydınlığa çıkarmak için görevli olarak yeniden dünyaya gönderilecektir. Hz. İsa’nın gelişiyile birlikte, zulmün ve bozulmanın dayanak noktası olan inkârcı ideolojiler, tağuti sistemler tamamen ortadan kaldırılacak, insanların özlemini duydukları Râşidî Hilâfet Devleti, Allah’ın izniyle tüm dünyaya hâkim olacaktır.

e) Hz. İsa’nın Nüzûlü ile ilgili rivâyetlerde, nereye ineceği bile çeşkilidir.

Cevap: Hadis-i şeriflerde Hz. İsa’nın ineceği yerle alakalı Dimeşk’in doğusundaki Beyaz Minare, Beyaz Köprü, Küdüs, Şam, Ürdün veya Müslümanların Ordugâhı gibi farklı mekânlardan bahsedilmesi nuzûl inkârcılarına

4 Abdullah Gumârî, İkametü’l-Burhan ala Nüzulî İsa fî Âhiri’z-zaman, s.119, Beyrut, 1990

5 Teftazani, Şerhu’l-Akaid, s.135, İstanbul, 1310/1892

göre bu hadislerin reddine âmir bir başka hususiyettir.⁶

İnilecek yerin neresi olduğu, tahkik edildiğinde görülecektir Kırbaşoğlu'nun iddia ettiği gibi mekân isimleri arasında bir tezat yoktur. Çünkü inme anlamını muhtevi "nezele" fiili sadece semadan yere gelen nesne anlamında kullanılmamaktadır. Yani sıra konaklamak, uğramak, yerleşmek, oturmak gibi manalarda da müsta'meldir. Buna göre, Hz. İsa ile ilgili hadis-i şeriflerde 'nezele' fiili ile belirlenen yerlerin bir kısmı Hz. İsa'nın ineceği yer anlamına gelirken, diğerleri farklı gayelerle ziyaret edeceği mekânlardır. 'Nezele' fiilinin farklı anlamları çerçevesinde mekânlar arasında bir tasnif yapmak gerekirse -İbn Kesir'in de dediği gibi- ineceği yerlerin en meşhuru olan 'beyaz minâre' gökten yeryüzüne inme anlamına, diğerleri ise konaklama ya da uğrama manalarına hamledilebilir. Nitekim Beyt-i Makdis (Kudüs) kelimesinin zikredildiği hadiste 'nezele' fiili 'ala' harfi-cerri⁷ ile kullanıldığından inmek yerine, uğramak anlamında müsta'meldir. (Allahu a'lem)

Hadislerde geçen 'nezele' fiilini (ya da benzer anlamlı kelimeleri) Hz. İsa'nın ineceği, sonra da uğrayacağı mekânlar olarak tasnif ederken arab dilinin anlatım tekniklerini gözardı etmemek gerekir. Nitekim Arab dilinde bazen bütün zikredilir parça kastedilir bazen de parça zikredilir bütün öncelenir. Buna göre, Şam, Hz. İsa'nın ineceği bölgenin genel adıdır. Genel ad zikredilip hususi anlam, hususi anlam zikredilip genel mana hedeflenmiştir. Mesela Hacca giden kişi için bölgenin genel adı kast edilerek Hicaza gitti denir. Gerçekte ise hacca giden kişi, bu bütün içerisinde yer alan parça, Mekke'ye gitmiştir. Bu anlatımın tearuzunu düşünmek nasıl doğru değilse Şam ifadesinin bütün-parça münasebetinde de tezat aramak aynı derecede yanlıştır. Bu malumat çerçevesinde yer isimleri mütalaa edildiğinde farklı gibi görülen mekânlar arasında gerçekte tam bir uyum olduğu anlaşılacaktır.⁸

Kırbaşoğlu, Hz. İsa'nın ineceği yerler arasındaki münasebeti anlamak niyetinde olsaydı, bu onun için halledilmez bir işkâl olmayacaktı. Ne ki yazar, peşin yanlış kabul ettiği ya da zihninde tasavvur ettiği İslam ile uyuşturamadığı

nüzûl hakikatini redde azmetmiş, bu yüzden en anlaşılır gerçeği en anlaşılabilir yapıda takdim etmiştir.⁹

f) "Hz. İsa'yı beklemek iman edenleri tembelliğe sürükler."

Cevap: Hz. İsa'nın ikinci kez gelişini kendilerince reddetmeye çalışanların iddialarından biri de, "Hz. İsa'yı beklemenin iman edenleri tembelliğe sürükleyeceği" aldatmacasıdır.

Bu aklın ve vicdanın kabul edemeyeceği bir iddiadır. Tarih boyunca insanlar, ahlaksızlığın yaygınlaştığı, zulmün ve haksızlıkların arttığı dönemlerde Allah'tan bir kurtarıcı istemişler, Allah'ın bir elçi göndererek kendilerini içinde bulundukları karanlıklardan aydınlığa çıkarması için dua etmişlerdir. Allah, dualarını kabul edip bir kurtarıcı gönderdiğinde, samimi olarak iman edenler bu elçinin destekçisi ve savunucusu olurlar:

"... Ona inananlar, destek olup savunanlar, yardım edenler ve onunla birlikte indirilen nuru izleyenler; işte kurtuluşa erenler bunlardır." (A'raf, 157)

Bazı kimselerin iddialarının tam tersine, Allah'ın insanlara bir elçi gönderecek olması samimi olarak iman edenler için çok önemli bir şevk konusudur. Gönülden iman eden bir kişi, elçinin geleceği ortam için elinden gelen en iyi ve güzel hazırlığı yapması gerektiğini bilir. İmani bir heyecan ve aşkla hem kendisini hem de çevresini bu kutlu olaya hazırlar. Tembellik ve şevksizlik ise, münafıkane bir yapıya sahip olanlar ile imanî zayıflığı olan kişilerin özellikleridir. İmanı zayıf olanlar hem elçinin gelişine tam olarak inanmaz hem de elçi geldiğinde, bu elçiye gönülden itaat edip bağlanmazlar. Tarih-te bunun pek çok örneği görülmüştür. Geçmişteki toplumlar içinde bu zihniyete sahip olan insanların durumu bir ayette şöyle haber verilir:

"Yeminlerinin olanca güçleriyle, kendilerine bir uyarıcı-korkutucu gelecek olsa, ümmetlerinin herhangi birinden mutlaka daha doğru olacaklarına dair, Allah'a and içtiler. Ancak onlara bir uyarıcı-korkutucu geldiğinde (bu), nefretlerinden başkasını artırmadı." (Fâtır, 42)

Kur'an'da Hz. İsa'nın da kendisinden sonra -kendisi Allah Katına yükseltildikten sonra- ge-

6 Kırbaşoğlu, a.g.e., s. 158

7 İbn Mace, Sünen, II, 1361

8 Ebubekir Sifil, Nüzulü İsa, Milli Gazete, 2 Ekim, 2004

9 www.ihsansenocak.com/hayri-kirbasoglunun-hz-isayigokten-indiren-hadislerin-tenkidi-baslikli-makalesine-reddiye-1/

lecek olan bir elçiye haber verdiği bildirilmektedir. Bu haber, Hz.Îsâ (a.s.) döneminde ve ondan sonra yaşayan tüm müminler için büyük bir müjde olmuştur. Ayette şöyle buyurulmuştur:

“Hani Meryem oğlu Îsâ da: “Ey İsrailoğulları, gerçekten ben, sizin için Allah’tan gönderilmiş bir elçiyim. Benden önceki Tevrat’ı doğrulayıcı ve benden sonra ismi “Ahmed” olan bir elçinin de müjdeleyicisiyim” demişti. Fakat o, onlara apaçık belgelerle gelince: “Bu, açıkça bir büyüdür” dediler.” (Saff, 6)

Eğer bazı kimselerin önceki satırlarda yer verdiğimiz iddiaları doğru olsaydı, bu durumda, Allah’ın Hz. Îsâ (a.s.) vesilesiyle ondan sonra insanlara bir elçi daha göndereceğini haber vermemesi gerekirdi. Ya da, bu haberin o dönemde yaşayanları tembelliğe ve şevksizliğe yönlendirmesi gerekirdi. Oysa Rabbimiz’in insanları bir elçiyle müjdelemesinin birçok hikmeti vardır ve samimi müminler için böyle bir tembellik veya gevşeklik, Allah’ın izni ile hiçbir zaman söz konusu değildir. İman edenler, imanlarından kaynaklanan derin bir kavrayışa ve akla sahiptirler. Bu aklın sayesinde, bir elçi ile müjdelenmenin önemini gereği gibi kavrar, bu müjdenin imanî heyecanını ve şevkini yaşar, bu büyük olaya en iyi şekilde hazırlanmaları gerektiğinin bilinciyle hareket ederler.

Görüldüğü gibi Hz. Îsâ’nın öldüğünü öne süreren kimseler gerçek olmayan bir iddiada bulunmaktadır. Bu kimseler tarafından sözde delil olarak öne sürülen yorumların da gerçeği yanıtsızmadığı ispatlarıyla görülmektedir. Temennimiz, yanlış bilgilendirilmeleri veya konuyu tam anlamıyla araştırmadıkları için söz konusu yanlışlığı kabullenen kimselerin, bu yazdıklarımız aracılığı ile yanlışlıklarının ve yanlış bir düşüncenin farkına varmalarıdır. İnsanın inandığı veya savunduğu bir düşüncenin yanlış olduğunu fark edip, doğruyu gördüğünde yanlış olanda ısrar etmemesi güzel bir erdemdir. Ve bu ahlak Kur’an’da övülen bir mümin özelliğidir.

Allah Kur’an’da iman edenlerin, bile bile hatalarında direnmeyenler (Âl-i İmran, 135) ve doğru yolu gördüklerinde ona uyanlar olduğunu bildirmiştir. Bu konuda da –her konuda olduğu gibi- en gerçek ve doğru bilgi Kur’an’da yer alan ve Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem’in hadislerinde bize bildirilen bilgidir. Yani, Hz. Îsâ (a.s.) ölmemiş ve öldürülmemiştir. Zamanı geldiğinde ikinci kez yeryüzüne gelecektir.

Dolayısıyla, çeşitli tevillerle bu açık gerçeği göz ardı etmeye ya da reddetmeye çalışmak yerine, Allah’ın elçisinin yeryüzüne gelecek olmasının ne kadar büyük bir müjde olduğunu düşünüp, bu sevinçli haberdan şevk ve heyecan duymak gerekir. Samimi olarak iman edenlerin duası, bu kutlu insanın gelişine tanıklık edebilmek ve onun gelişiyi yeryüzünde yaşanacak güzellik ve hayır ortamında bulunabilmektir.

g) O kadar önemli mevzû var iken niye ısrarla Hz. Îsâ’nın nüzûlünü gündeme getiriyorsunuz?

Hz. Îsâ’nın nüzûlünü reddeden veya hakikat görmeyen bazı kimselerin bu konuyu gündemine alan Ehl-i Sünnet âlimlerine itirazlarından biridir bu soru şekilli yargı cümlesidir.

Bu konuda özel kitap yazan Muhammed Zahid El-Kevserî’nin şu satırları meseleyi özetlemekte: “İslâm’ın ilk yıllarından bugüne değin İslâm ümmetinin tevarüs edegeldiği; itikâdî, ameli ve ahlâki meselelerde, sahip oldukları edebi meziyetleri kullanarak şüphe uyandıran ve Müslümanların söz birliğini bozan bazı kimselerin ortaya çıkması, hamiyet-i diniye sahibi herkesin içini kemirmektedir. Hâlbuki İslâm ümmeti, sahip olduğu her türlü imkânı bu kimselere sunarken, onlardan dinlerini muhafaza edip Müslümanlar arasında söz birliği sağlamaları beklentisi içerisindeydi. Ancak, kendi aralarında, ne Allah’ın ne de Rasûl’ünün razı olmayacağı şeyleri fısıldayıp duran bu kimseler, ‘yeniyi kabullenmekle’ ‘eskiyi muhafaza etmek’ arasında şaşkın bıraktıkları Ümmet-i İslâm’ı gafil avlamışlardır.

Bu kimseler, her türlü tecdidin İslâm’ın şanını yücelttiği zannıyla, kendilerini tecdit yolunda addetmektedir. Hâlbuki fayda sağlayacak olan tecdit, kâinatın yeni sırlarını keşfedip bunları, hayatı kolaylaştıracak şekilde istihdam etmek; dini sapma ve ahlaki çözümlenin sebeplerini ortadan kaldırmak suretiyle toplumu ıslah etmekten ibarettir. İslâm Ümmetinin şanını gerçek anlamda yüceltip onları başka milletlere muhtaç durumda olmaktan kurtaracak olan yegâne iş budur. Ancak bu şekilde İslâm Ümmeti, ecadının elde ettiği şerefi kazanma yolunda büyük bir mesafe kat etmiş olur.

Bu anlamda bir kalkınmaya kimsenin itirazı olmayacağı gibi, böyle bir kalkınma, toplumun bütün kesimlerinde, her türlü teşvik, takdir ve övgüye mazhar olacaktır.

Ancak, İslâm'ın ilk yıllarından günümüze kadar tevarüs edilen itikâdî ve ameli hükümleri, yeniden düzenleyip değiştirmek suretiyle bu ümmetin dinine ilişmek, üstelik bunu bazen 'islah' bazen de 'tecdit' adı altında yapmak, asla bir hayır vesilesi olamaz.

Allah'ın kitabı, indirildiği gibi muhafaza edilmiş, her asırda var olan hadis hafızları, Hz. Peygamber(sav)'ın sünnetini adeta bir kale gibi korumuş, ittifak ve ihtilaf edilen meseleler, asırlar boyu ölümsüz eserlerde tedvin edilmiştir. Bütün bunlara vakıf olmak için bir miktar merak ve gayretten başka hiçbir şeye ihtiyaç yoktur. Ayrıca Kur'an-ı Hâkim ile bir şekilde bağlantılı olan tüm ilim dallarında durum bundan farksızdır.

Kitabı, Peygamberinin sünneti, ilmi mesele ve eserleri, anlattığımız nitelikte olan bir din, 'Lutherizm'e ihtiyaç duymaz. Bunun aksini düşünenler İslâm ve Hristiyanlık tarihini bilmekte ve bu iki tarih arasında yanlış mukayese yapmaktadır. İtikâdî ve ameli hükümleriyle oynanması, Ümmet-i İslâm'ı yüceltmez, aksine başını öne düşürür; itikâdî, ameli ve ahlaki çözümlenin acısını tattırır.

Tecdit davetçilerine tavsiyem, kendilerine ve ümmete hayrı dokunacak işler yapsınlar ve dini hükümlere saygısızlık etmekten vazgeçsinler. Bunun yerine İslâmî ilimlerde derinleşip, yeni düzenlemeler yapmadan ve değiştirmeden bu mirası olduğu gibi muhafaza etsinler. Bunu yaptıkları takdirde, her türlü övgü ve teşekkürle nail olacaklardır.

Din, her gün değiştirilebilecek bir vaka değildir. Buna rağmen, bazı heveskârların arzularına uyarak, çeşitli vesilelerle dinin şiarlarını, itikâdî ve ameli hükümlerini değiştirmeye çalışan kişiler ortaya çıkacak olursa, Allah'ın gazabı ve Müslümanların öfkesi onlardan geri kalmayacaktır."¹⁰

Bir de bu soruya çokça muhatap olan Ebubekir Sifil Hocanın cevabını nakledelim: "Medyatik tartışma platformlarının, manipölasyona dönük bir yüzü olduğu ve özellikle son yıllarda İslâmî kabullerin toplum bilincindeki yerinin sarsılmasına hizmet ettiği gerçeğinden hareketle rahatça söyleyebiliriz ki, '**Nüzul-i İsa (a.s)**' meselesinin sık sık gündeme getirilmesinden ve tartışılmasından elde edilen netice, 'tevatür'

olgusunun da 'tartışılabilirler' kategorisine sokulmasıdır. İslâmî bilgi kaynaklarının vazgeçilmezlerinden olan 'tevatür'ün böylesi bir fluluğa büründürülmesi operasyonu sonucunda Sünnet ve hatta Kur'an bilincinin yara almaması düşü- nülemez.

Günümüzde özellikle bir kısım akademik çevrelerde yaygınlaştığı görülen modernist yaklaşımın temel karakteri, herhangi bir hususun 'İslâmî' olup olmadığını belirleyen ölçütlerin tartışılmasına yönelmiş olmasıdır. Her ne kadar bu yapılırken ortaya konmuş özgün bir bilgi felsefesinden ve sistemden bahsetmek mümkün değilse de, yapılanların, bütün eksiklik ve yetersizliklerine rağmen sokaktaki insanın kafasını karıştırmak için yeterli olduğu da gözden uzak tutulmamalıdır."¹¹

Bakar mısınız bir nüzûlû İsâ inkârcısının sözlerine: "Kur'an'da Hz. İsa'nın geleceğine ait hiçbir ifade yoktur, aksi iddialarda ilmi dayanak yok. Ortalıkta delil olarak bulunan iddialar, işaretçilerin, şifrecilerin, hacısını hocasını yaşatmak isteyenlerin üfürmeleri, ilmi değerleri olmayan iddiaların ortada dolaşması oluyor."¹² Yazı dizimizin ilk bölümünde bu konudaki âyetleri ve bu âyetler hakkında Kurtubî, Fahreddin Râzî, İbn-i Kesîr, Taberî ve Şevkânî gibi müfessirlerimizin görüşlerini ayrıca başta İmam Ebû Hanîfe, İmam Tahavî, İmam Maturîdî gibi büyük âlimlerimizin kanaatlerini aktarmıştık. Bu kadar âlimimizin yanılıp, dini eğitim alıp almadığı şüpheli tiplerin doğru yolda olabileceğine asla kanaat etmiyoruz.

Bu bölümde son olarak "indirilen din" ve "uydurulan din" ayrımı yaparak Hz. İsâ'nın nüzûlüne inanan biz Müslümanları uydurulan din mensubu görenlere bir çift sözümüz olacak: Önce bu söylemin bayraktarlarından Mustafa İslamoğlu'na kulak verelim: "Bu anlamda iki tane din var bu

11 Ebubekir Sifil, Milli Gazete, 31 Ocak 2004

12 <http://www.ahmetmusaoglu.org/duyurular/66/NUZUL-I-ISA-IDDIASI----KABUL-EDILEMEZ---.html>

Bu iddianın sahibi Ahmet Musaoğlu, 1950 yılında Trabzon doğumlu. Karadeniz Teknik Üniversitesi Mühendislik Mimarlık Fakültesi Jeoloji Bölümü mezunu ve kendi biyografisinde dini eğitim aldığıyla ilgili bir kayıta yok. Hangi cüretle ilmi ve itikâdî bir mevzuda böyle yazılar hatta kitaplar ("İsasız Mehdisiz İslam Olmuyor mu" Kim/Vadi Yayınları) kaleme alabiliyor. İnsan şaşırıyor gerçekten. Şu hadis böyleleri için söylenmiş sanki: "Allah Teâlâ, ilmi kullardan soymak suretiyle çekip almaz. Ancak ilmi, âlimleri almak suretiyle ortadan kaldırır. Allah hiçbir âlim bırakmayınca da, insanlar bir takım cahil başlar edininirler ve onlara sorular sorarlar, onlar da ilimsiz fetva verirler. Bu yüzden de hem kendileri saparlar hem de başkalarını saptırırlar." (Buhari, İlim, 34; Müslim, İlim, 13, 14; Müsned, 2/162)

kesin. Bir uydurulan din, bunun kitabı falan yok, insanlar bir şey yapmışlar, yaptıkları şeyin kitapta yeri olup olmadığına baktıkları yok, yaptıkları şeyi dinin içine dâhil etmişler, 'bu dindendir' demişler, insanların bir şeyi yapıp dinin içine atma hakları yoktur. Dinin sahibi Allah'tır. Biz dinin sahibi değil müntesibiyiz. Biz İslam'a mensubuz, İslam bize değil, bu anlamda, bu din tamamlanmıştır. Kim bu dinin içine bu dinden olmayan bir şeyi sokarsa, 'Bu din tamamlanmıştır' diyen Allah'ı yalanlamış olur. Adet olarak yapsın, ama ibadet diye göstermesin. Adet ibadetleşirse, ibadet de adetleşir. Unutmamak lazım, cahiller dinden iskonto yapar, cahil sofular da dine zam yaparlar. İkisi de bir."¹³

"İndirilen din" ve "uydurulan din" ayrımı yaparken kendisine İmam Ebu Hanife'yi referans yapan İslamoğlu'na¹⁴ akademisyen Serdar Demirel'in cevabını nakledelim: " Birileri 'indirilen din' ve 'uydurulan din' sloganını bulmuş. Sınırlarını kendilerinin çizdikleri dine indirilen, buna aykırı gördükleri din yorumuna da uydurulan din yaftasını yapıştırmaktalar.

Bunların meşhur olanlarından birisine itiraz sadedinde size göre tarihte İslâm'ı doğru anlayan kimse çıkmamış dediğimde; 'Hayır, doğru anlayanlar çıkmıştır. Ancak Ehl-i Sünnet onlara zındık yaftasını yapıştırarak mahkûm etmiştir' cevabını vermişti.

Ehl-i Sünnet, onlara göre İslâm'a kurulmuş sistemli tuzağın adıdır. Mezhepler birer hurafedir. Hz. Peygamber'in (sas) hadislerini, Müslüman fıkıhını, usûl ilimlerini yıpratmak irşat faaliyeti hükmündedir...

Bunların iddialarından ortaya iki ihtimal çıkıyor: Birincisi, İslâm anlaşılması imkânsız bir dindir. Öyle ya, mezhepler, binlerce muhaddis,

13 <http://yenisafak.com.tr/roportaj-haber/paraleller-yorumu-din-gibi-sunuyor-05.06.2014-655974?ref=manset-11>

14 Mustafa İslamoğlu kendi hadis anlayışını İmam Azam'ın kiyle aynıymış gibi göstererek kendi fikirlerini İmam Azam üzerinden imal etmeye çalışmaktadır. Kendisinin problemli olduğu bazı din âlimleri ve bazı anlayışlarla sanki İmam Azam arasında da büyük bir problem varmış gibi lanse etmektedir. Bütün hadis âlimlerini aynı kefeyle koyup İmam Azam'la aralarında savaş varmış gibi göstererek hadis âlimlerine ve hadis kaynaklarına olan güveni sarsmak, ahirette mesuliyeti mücbirdir. İmam Azam Ebu Hanife, onun telakki ettiği bu zihniyetten beridir. İmam Azam hakkında birçok platformda imal-i fikr eden Mustafa İslamoğlu'nun, henüz İmam Azam'ın toplamda 100 sayfayı bulmayan kısacık eserlerine dahi vakıf olmaması kendisi adına devasa bir eksikliktir. Bu şekilde insanlara İmam Azam'ı doğru bir şekilde anlatıp öğretebilmesi bana pek mümkün gelmiyor açıkçası. İnsanları yanlışla sürüklemek tehlikesi varken konuşmayı susabilmek büyük bir erdemdir, zor bir meziyettir. Çünkü beyan, sihirdir.

fakih, müfessir, mütekellim tarih boyunca dini sahih anlayamadığına göre bu din anlaşılması çok zor bir dindir.

İkinci ihtimal ise, İslâm'ın anlaşılması aslında zor değil fakat ulema dini hevâ ve hevesine kurban ederek tahrif etmiş ve yerine yeni bir din uydurmuştur. Bunların iddialarına baktığımda başka bir ihtimal göremiyorum.

İşin trajikomik tarafı ise; bunlar, 14 asır sonra dini hem doğru anlayabilmişler hem de öncekilere nasip olmayacak kadar samimi, serdengeçti ve kahraman olduklarından bütün riskleri göze alarak eğip bükmeden bunu topluma anlatabiliyorlar!

Aslında bunların davet ettiği şey, yaşanmış tarihi, rafine edilmiş İslâm disiplinlerini, içtihat birikimini görmezden gelerek uzun bir tarih atlaması yaparak 2015'ten Kur'an'ın nüzûl ettiği döneme ışınlanmak ve böylece hurafelerden uzak bir İslâm okuması yapmak!

Bunların genel karakteristiği Kur'an'a uydurduğu düşündükleri velev ki zayıf ve uydurma rivâyetler olsun kabul etmek, meşrep ve kültürlerine aykırı düşen rivâyetleri de sahih dahi olsa reddetmek.

İlmî tutarlılıktan yoksunlar. Zira hadisleri reddederken kişiden kişiye, rivâyetten rivâyete, çağdan çağa değişmemesi gereken her ilim talebesinin uygulayabileceği standart bir usûlleri yoktur. "Kur'an'a arz etme" gibi genel bir iddianın arkasına saklanmakla bu zaafiyet gizlenemiyor.

Her asırda yüzlerce ulemanın katkısıyla oluşmuş, tarihin ve yaşanan hayatın test ettiği aslı Kur'an, Sünnet ve sahabe uygulamalarına dayanan usûl disiplinleri özünde standart kaideler içerir. Bunlar tatbik edilirken elbette âlimler farklı sonuçlara varabilirler. Ama ortada son derece sistematik ve herkese açık usûl disiplinleri vardır. Bu kıvamda ve tutarlılıkta bir usûl görmek istiyoruz..

Usûl olmazsa İslâm sahih anlaşılabilir. İslâm'ın mukaddes metinleriyle temasa geçilip, varolan hükümler değişen hayata doğru tatbik edilemez. Değişenler ve sabiteler arası denge korunamaz. Ağzı olan konuşur...

"Akıl" diyenlere hangi akıl sorusunu sormak gerekir. Tabii muhatabın önce "akıl" nedir, kaç çeşit akıl vardır, akli ne oluşturur gibi meselelere biraz kafa yorması lazım.

Hristiyan akıllı mı, Yahudi akıllı mı? Modern akıl mı postmodern akıl mı? Şiî akıllı mı Mutezili akıllı mı? Haricî akıllı mı? DAİŞ akıllı mı? Hangi akıl?

İlmî mirası reddedenler, Sünnet'i itibarsızlaştıranlar kendi uydurdukları dine çağırıyor olmasınlar? İslâm'ın merkezî kriterlerini teker teker düşürmeye çalışanlar dine karşı din inşa faaliyetinde olmasınlar? Meşrep ve kültürlerine göre Kur'an'dan anladıklarını İslâm diye dayatanlar, Ümmet'in icmâsını tanımayanlar uydurma dine karşı çıkarken kendi uydurdukları bir dine davet etmesinler?

Kökü tarihin derinliklerinde olan kimi hurfeleri kendi tenkitlerine kalkan yapıp, tarihten ve ilmî gelenekten kopuşa davet edenler, aslında Müslümanların dinî hafızasını reddetmektedirler."¹⁵

"Şüphe izhar ediyorlar; "iki din var, birisi indirilmiş, diğeri ise uydurulmuş din" diyorlar. Asırlar sonra gelip de, "Kur'an'ın hitabı herkesten evvel bizydi. O Kur'an ki, bizi direkt muhatap aldı, kıyamete kadar gelecek olanlara bizim üzerimizden hitap etti. O kitap ki, bizim evlerimizde, çadırlarımızda, meclislerimizde indi. Vahyi, Peygamberin huzurunda biz hıfzettik, yazıya da bizzat ellerimizle geçirdik. İndirilen vahyi biz kiraat-tilâvet eyleyip, biz öğrettik, sonraki nesillere de biz taşıdık" diyenlerin anlayıp anlattığı dine: **"uydurulmuş din"**, bin dört yüz küsur sene sonra, birtakım Batılıların, geçmiş olduğu keler deliğinden geçmek suretiyle, onların izini sürüp, onların zaviyesinden algılayıp anladıkları dine ise: **"indirilmiş din"** diyorlar.

Aslında şu iddialarıyla; bu dini, bu kelâmı, evlerine, meclislerine, çadırlarına inmiş bulunanlardan, vahyin birinci dereceden, direkt muhatap aldıklarından daha iyi, daha doğru algılayıp anladıklarını hatta zımnen, mezkûr zümrenin yahut talebelerinin bu dinî bozup tahrip ettiğini ve asırlar sonra aslı ortaya çıkarılıncaya dek, örtbas ettiklerini savunmuş oluyorlar.

Söz konusu iddianın sahipleri, kitaplarının ilâhî kaynaklı olmadığını farkındalığıyla, kitaplarını ve dinî verilerini ahir zamanda ortaya konulmuş, tarihi tetkik ve tenkit metodolojisiyle kritiğe tabi tutan kelerlerin girdiği delikten, onların ardı sıra girerek ve onları takliden,

akideden fıkha, ahlaktan takvaya kadar tahrip ve tahrip etmedik bir şey bırakmıyorlar. Onlar, yaptıklarıyla ayrıca, lokalize bir faaliyet üzere de kalmayarak, iddialarını akademilerde işlemek, sempozyum ve konferanslarda hakeza televizyon-radyo-internet programlarında savunmak suretiyle propagandaya kendi elleriyle bizzat dökmüş, bir misyon, -bâtıl da olsa- bir davaya böylece dönüştürmüş oluyorlar.

Bunu yapmakla o muannid ve müddeîler, her şeyden evvel, kitabıyla, sünnetiyle, amelî-naklî tevatürüyle, ellerinde bulunan verinin mahfuziyetini, Kur'an'ı muhafaza edip de sonraki nesillere taşımış olan hafızanın güvenilirliğini ve korunmuşluğunu, peşinden gitmiş oldukları kesimin formüle edilip kurgulanmış din yapısıyla aynı kategoriye aşağılayarak, o zihniyet atalarının hevâve heveslerine, plan ve projelerine pervasızca kurban etmekle, eşi ve benzeri görülmemiş bir nankörlük ve hainliğin içerisine yuvarlanmış bulunuyorlar.

Bir İndirilmiş Din var, bir de Uydurulmuş Din diyerek, uydurulmuş dinin semtinden, indirilmiş dinin kentine yolculuk iddiasında bulunanlardan, lokomotif binmiş öncülere söylenecek pek bir şey yok. Zira onların neye hizmet ettikleri ve bid'atlerinin, küfürlerinin farkında olarak, maksatlı bir şekilde aldatma ve saptırma işine giriştiklerinde hiç şüphe yoktur. Bu yangından kurtarılması gerekenler, lokomotifle hızını ve yükünü almış bu öncülerin peşine takılmış, onların ardında kandırılarak yaya bırakılmış kimselerdir.

Aldatılarak ve saptırılarak yaya bırakılmış olan bu zevâtın ekserisi, muhtelif meslek dallarından olup, İslâmî ilimlere gerektiği kadar emek ve mesai ayırma gibi bir imkânı bulamamış yahut da -bu batıllara kapılış sürecine göre- yakın zamana kadar böyle bir şeyi dert edinmemiş kimselerden oluşmaktadır. Bu kesim, söz konusu zümrenin savunularını sunduğu söylem ve sloganların cazibesine ve ortaya, el çabukluğuyla sermiş oldukları kolaylığa bağlı anlayış ve hafif yaşantıya duydukları sempatiyle bu girdaba sürüklenmişlerdir.

Hasbelkader ilimle iştigal etmiş olup da bunların peşine takılmış olanlarsa, ya zaman zaman bazı müşkillerin hallinde aciz kalıp işin içinden sıyrılamayınca kolayına kaçmayı tercih ederek bunlara meyletmiş olanlardır ya da bazı yanlış anlamalar veya kızgınlık-tepki sebebiyle, "haddini aşan her şey, zıddına döner" sözü mu-

cibince yakalarını bunlara kaptırmış olan kimselerdir.

Ahir zamanın azgın saptırıcısı bu güruhun ağına düşmüş bîçarelere ve nasipsizlere tavsiyemiz, evvela cehaletlerini kabul etmeleri, ondan sonra halisane bir niyetle Allah Teâlâ'ya yönelerek hakikati bulmayı dilemeleri ve daha sonra, şüpheye düşmüş oldukları meselelerin tahlili için lazım gelecek emek ve zamanı esirgmeden ve dahî mantık ve usul ölçülerini elden asla bırakmadan sabır ve sükûnetle, bu ölçülerini titizlikle muhafaza ederek usul zemininde hareket etmeleridir."¹⁶

SONUÇ

Hiz. İsa (a.s.), Kur'an-ı Kerim'de önemli bir yere sahip, büyük peygamberlerden birisidir. Doğumu bütün insanlardan farklı olmuş, Hiz. Meryem'den babasız olarak dünyaya gelmiştir. Allah, bu bakımdan Hiz.İsa'yı, topraktan yaratılan Hiz. Âdem'e benzetmiştir. Doğumu farklı olduğu gibi mucizeleri de diğer peygamberlerden farklı olmuştur.

Hiz. İsa'nın doğumu ve mucizeleri farklı olduğu gibi dünyadaki âkıbeti de farklı olmuştur. Kur'an-ı Kerim, Hiz. İsa'nın Yahudiler tarafından öldürülmediğini ve çarmıha gerilmediğini açıkça ifade etmektedir. Normal insanlar gibi vefat etmemiştir. Cismi, meleklerin cismi gibi nuraniyet ve letafet kazanarak ruhani bir hayat mertebesine geçmiştir. Eğer bu bir ölümse, evet Hiz. İsa (a.s.) ölmüştür. Fakat bu bir ölüm değil, sadece hayat mertebesinin bir değişimi ise, hayır Hiz. İsa (a.s.) ölmemiştir. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de Allah, şehitlerin diri olduğunu, ölmediğini bildirmektedir. Demek ki hayatın ve ölümün mertebeleri vardır. Doğumu ve mucizeleriyle bütün insanlardan farklı bir durum arz eden ve Allah'ın bir kelimesi olarak tavsif edilen Hiz.İsa (a.s.), neden böyle farklı bir hayat mertebesine cismiyle beraber geçmiş olmasın. Bu ne nakle ne de akla ters düşer. ¹⁷

Hiz. İsa (a.s.) düşmanları tarafından öldürülme istenince ruhlu-bedenli olarak ilâhî huzura yükseltilmiştir. Kıyametin vukuundan önce dünyaya inecek, son peygamberin getirdiği vahiy-lere tâbi olacak ve deccâli öldürüp yeryüzünde adaleti hâkim kılacaktır. Âyet ve hadisler buna

inanmayı gerektirir. Zira âyetlerde Hiz. İsa'nın düşmanlarınca öldürülmediği, ileride Allah tarafından ruhunun kabzedileceği belirtilmiştir. Hiz. İsa'nın ruhunun Allah tarafından kabzedildiğini mazi sîgasiyla bildiren âyetteki teveffî kavramı bunun kıyâmetin kopmasından önce gerçekleşeceği tarzında yorumlanmalıdır. Çünkü başka âyetlerde Ehl-i kitabın her birinin Hiz. İsa'nın ölümünden önce ona iman edeceği haber verilmiş ve Hiz. İsa'nın bir kıyâmet alâmeti olduğu açıklanmıştır.

Nüzul-i İsa (a.s.) inancının Kur'an âyetleri ve onların delaletini destekleyen tevatür seviyesindeki hadislerle sabit olduğu açıktır. Böyle olduğu için hemen bütün İslam fırkalarının ortak inanç ilkesi olarak kayda geçmiş ve müdafa edilmiştir. Bu meselenin temel inanç ilkelerinden olmadığını söylemek âhir zamana mahsus bir tavidir.

Hiz. İsa'nın nüzûluyla ilgili bu kadar izahattan sonra hâlâ ama 'günümüz ilahiyatçıları öyle demiyor' diyenlere Rasûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem'in şu sözünü hatırlatalım: **"Ahir zamanda ne sizin, ne de babalarınızın duyduğu sözler söyleyen insanlar olacak. Onlardan uzak durun!"**¹⁸

NOT: Yüce Rabbimize şükürler olsun Ağustos ayında **'Âhir Zaman Müslümanına Notlar'** adlı kitabımız İtisam Yayınlarından çıktı. Misak ve Genç Birikim Dergilerinde yayımlanan makalelerimizin bir araya getirilmesinden müteşekkil olan kitabımızın yayımlanmasında büyük emeği olan Genç Birikim Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Ali Kaçar ağabeyime teşekkür etmeyi bir borç biliyorum.

Ayrıca başta âilem olmak üzere, bu çalışmanın kitaplaşmasında emeği olan tüm arkadaşlarıma; bilhassa Fatih Koçer, Ahmed İmamoğlu, Fatih Güzel, Abdulmelik Ilgazlı, Fatih Pala ve Sercan Akbayrak kardeşlerime teşekkür ediyorum.

Henüz piyasaya çıkmalı 1 ay olmasına rağmen, kitabımıza büyük rağbet gösteren tüm okurlarımıza da ayrıca teşekkürlerimi bildirir; âcizâne çalışmamın fakîre ahiret azığı olmasını Yüce Rabbimden dilerim.

¹⁶ <http://www.musellem.net/indirilen-dine-sefer-iddiasinin-bicare-yolculari/>

¹⁷ Ali Altay, Kur'an'a göre Hiz. İsa ve Nüzulü Problemi, s.36, Yüksek Lisans tezi, Van, 2005

¹⁸ Ahmed bin Hanbel, Müsned, II, 349

İnfak - II

Ömer KÖŞÜ

Aslında vakıf, dernek vb. kurumsal-
laşma araçları, akide, amaç, usul ve
eylem ortak paydalarında, duygu, dü-
şünce ve eylem birliği ve bütünlüğü oluşturmuş
kişilerin, değerler dünyasını, değerler sistemini
yaygınlaştırmaya, genişletmeye ve daha büyük
kitlelere benimsetmeye matuf hedefleri ger-
çekleştirmek için ihtiyaç duydukları bir usûl ve
araçtır. Bu ve bu gibi araçlar bu ortak çabaları
ve buluşmaları disipline ve organize eder.

Topluma ve medeniyete dair projelerimizi
ve hedeflerimizi gerçekleştirebilmemiz, sonuç-
ta yetişmemize, gelişmemize ve niteliksel ola-
rak etkinleşmemize bağlı... Zamana hâkim ve
müdahil olan tarihin kurucu aktörleri hep böyle
kadrolar olmuştur. Buradan şimdi ve burada-
mızla ilgili olarak çıkaracağımız şey şu: Kendi
içimizde beraberce, fert olarak nitelik ve etkin-
liğimizi artıracak çalışmalar yapmamız, kaçı-
nılmaz olarak ödememiz gereken bir bedeldir.
Eğer hem yalnızken hem de toplu halde ken-
dimizi merkeze alıp öncelikli olarak kendimizi
hedefleyip bir şeyler yapmayacaksak, yerinde
sayan bir yürüyüşe talim etmeye mahkûm ka-
lırız, "Bizim oğlan bina okur, döner döner yine
okur" misali...

Araç ve gereçler kısmının başına koyduğu-
muz insan unsuru, bu bağlamda hem gayesinin
aracı hem de aracının gayesidir; farklı bir deyiş-
le, insan kendisini kazanmak için yine kendisini
kullanmak zorundadır. Bu manada gelin hem
kendimizi hem de birbirimizi kullanalım, hayırlı
olur, hoş olur, feyz ve bereket olur. Ama kimse

kusura kalmazın, bu bizim arzularımıza da bıra-
kılmış bir tercih konusu değildir. Nasıl mı?

**"Şüphesiz Allah, davası uğrunda sanki
yekpâre çelikten bir bina gibi saf disipli-
ni içerisinde savaşırları sever"** (Saf Sûresi
61/4).

**"Ve Allah'a, onun elçisine tâbi olun ve
birbirinizle didişmeyin! Sonra direncinizi
yitirirsiniz, rüzgârınız da kesilir. Kesinlik-
le direnin, unutmayın ki Allah direnenlerle
beraberdır"** (Enfal 8/46).

"Nitekim küfre saplananlar (da) birbirlerinin
velileridir dayanışma içindedirler ancak, siz de
böyle yapmadıkça yeryüzünde zorbalık ve bü-
yük bir baskı hâkim olacaktır" (Enfal 8/73).

"Hep birlikte Allah'ın ipine sımsıkı yapışın ve
birbirinizden ayrılmayın..." (Âl-i İmrân 3/103).

"Erdem ve takvada birbirinizle dayanışma
içinde olun, günahkârca kötülük ve düşmanlık-
ta değil; artık Allah'a karşı sorumluluğunuzun
bilincinde olun, çünkü Allah'ın cezası pek çetin-
dir" (Maide Sûresi 5/2).

Ubudiyetimizin ikmal ve itmamı için oluşturu-
lan kuruluşlara yapılan her türlü samimi kat-
kı, ibadet değeri kazanır. Zira usulüne uygun
olarak Allah için yapılan bütün faaliyetler iba-
dettir.

"ya Rabbi! Senin bana 'Rabb' olman benim
için övünç kaynağı olarak yeter, benim de sana
kul olmam yine benim için izzet ve şeref olarak
yeter. Sen azimüşşân tam benim sevebileceğim

gibi bir ilâhsın, sen de beni tam sevdiğin gibi bir kul eyle.” (Hz. Ali)

Tüm ilâhî vahiyler, ubudiyetin hakikatini temsil eder ve bunun ilkelerini tâlim buyurur. Tüm nübüvvet müesseseleri de bunun pratik boyutunu temsil eder ve örneklik oluşturlar.

Gaye ve hedef bilinciyle bizi donatıp sorumluluklarımızı yükleyerek; rızasına nail kılacak bir mukaddes davaya bizi hizmetçi kılan Rabb’imiz, yolumuzu ve usulümüzü de vaz’etmiş, ilâhî gayenin meşru vasıta ve sebeplerini de talim etmiştir.¹

Müslümanların savaşmasını öngören Bakara/190-195 âyetleri bağlamında geçmekte ve konusu kişileri sıcaktan, soğuktan, trafik kazalarından, domuz gribinden, statükonun hoşuna gitmeyecek söz ve eylemlerden sakındırmak yahut pasifize etmek değil, düşmana karşı mücadele etmek ve savaşmak için Allah yolunda malı infak etmektir. Çünkü inanmış insanları dinlerinden döndürüp kâfir yapmaya çalışan

Allah’ın sana bahşettiği her şeyi infak etmeye talip olan Müslüman! Eğer bu dine bağlılığında samimi isen, asla bunda cimrilik etme! Çünkü ancak kendine cimrilik etmiş olursun. İnfak ettiğin zaman da bunu Allah’ın yanında bulacaksın. O halde bu cimrilik neden?

yahut Müslümanlara saldıran düşmana karşı savaşacak gücü hazırlamak için gerekli infakı/harcamayı yapmamak birey ve toplum olarak insanın kendi elleriyle kendisini tehlikeye atmasının başında gelir. Gerçekten inanan insanların din ve inanç özgürlüğünü sağlayacak ve düşmanın saldırılarından koruyacak bir orduyu oluşturmak ve donatmak için harcama yapmamak/infak etmemek, düşmanın saldırısı karşısın-

da dinin de, mal ve canın da ortadan kalkması sonucunu doğurur. Bu da en büyük tehlikedir. Onun için infak etmek, kişilerin zevkine kalmış bir iş değil, farz bir ibadettir.²

Allah’ın sana bahşettiği her şeyi infak etmeye talip olan Müslüman! Eğer bu dine bağlılığında samimi isen, asla bunda cimrilik etme! Çünkü ancak kendine cimrilik etmiş olursun. İnfak ettiğin zaman da bunu Allah’ın yanında bulacaksın. O halde bu cimrilik neden?

Bunun yanında infak, sahibini tehlikeden korur. Bunun delili Allah’ın şu sözüdür: “Allah

¹ <http://kuranihayat.com/content/ubudiyetimizin-kurumsal-yap%C4%B1lar%C4%B1m%C4%B1zla-m%C3%BCnasebeti-%C3%B6mer-bayar>

² <http://www.kuranihayat.com/content/infak-toplunun-g%C3%BCvencesidir-ibrahim-sarmi%C5%9F>

yolunda infak edin, kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayın" (Bakara, 2/195)

İbni Abbas, Mücahid, İkrime ve Said b. Cübeyr; Eslem Ebi İmran'dan şöyle rivayet etmiştir:

"Muhacirlerden bir adam Kostantiniyye safalarına hamle yapıp, onları yararak aralarına girdi. Bizimle beraber Ebu Eyyub El-Ensari de vardı. İnsanlar, 'Kendi eliyle kendisini tehlikeye attı' dediler. Ebu Eyyûb el Ensarî kalkıp şöyle dedi: "Ey insanlar! Biz bu ayeti daha iyi bilmekteyiz. Bu ayet bizim hakkımızda nazil olmuştur. Allah İslam'ı kuvvetlendirip İslam'ın yardımcıları çoğalınca birbirimize gizlice Rasulullah (salallahu aleyhi ve sellem)'in aramızda olmadığı bir sırada şöyle dedik: "Mallarımız sahipsiz kaldı, Allah da İslam'ı güçlendirmiş bulunuyor. İslam'ın yardımcıları çoğalmış bulunuyor. Mallarımızın başında dursak ve onlardan kaybolanları ıslah edip işimizi yoluna koysak nasıl olur?" Bunun üzerine Allah (cc) Peygamberine bizim aramızda söylediğimizi reddetmek üzere: "Allah yolunda infak edin ve kendinizi kendi ellerinizle tehlikeye atmayın" buyruğunu indirdi. Buna göre tehlike, ailelerimizin ve mallarımızın başında durmak, cihadı terk etmek olmuştur." (Ebu Davud, Tirmizi, Nesai)

"Temizlenmek için malını hayra veren muttakî kimse, cehennemden uzak tutulacaktır. O, asla karşılık bekleyerek iyilik yapmaz. Yaptığı iyiliği ancak Yüce Rabbinin rızası için yapar." (Leyl 92/17-20.) âyet-i kerimesi bu konuda rehberimiz olmalıdır.³

Muhakkak ki Allah, Mü'minlerin mallarını ve canlarını, karşılığı cennet olmak üzere satın almıştır. Onlar, Allah yolunda savaşır; öldürürler ve öldürülürler. Tevrat'da, İncil'de ve Kur'an'da kendi üzerine hak bir vaaddir. Kim Allah'tan daha çok ahidini yerine getirebilir? Öyleyse yaptığınız alış-verişe sevinin. En büyük kurtuluş işte budur. (Tevbe, 9/111)

Mü'minler, ancak onlardır ki; Allah'a ve Rasulüne iman ettikten sonra şüpheye düşmeyen ve Allah yolunda mallarıyla canlarıyla cihad edenlerdir. İşte onlar, sadıkların kendileridir. (Hucurat, 49/15)

Onlar, yalnızca; "Rabbimiz Allah'tır" demelerinden dolayı, haksız yere yurtlarından sürgün edilip çıkarıldılar. Eğer Allah'ın, insanların kimini kimiyle defetmesi (yenilgiye uğratması)

olmasaydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın isminin çokça anıldığı mescidler, muhakkak yıkılır giderdi. Allah kendi (dini)ne yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü olandır, aziz olandır.

İnfak, salih amellerin en önemli ve geniş kapılarından biri olup, bu kızgın savaşa fiili olarak katılmaktır. İnfak kavramına tüm kapsamlarıyla bakmamız gerekir. İnfak, zihinlerde canlandığı gibi sadece mal ile ilintili değildir. Bilakis infak, Müslümanın Allah yolunda sahip olduğu her şeyini harcamasıdır. Veya Kur'an'ın tabiriyle;

"Ey iman edenler! Hiçbir alışverişin, hiçbir dostluğun ve hiçbir şefaatin olmadığı kıyamet günü gelmeden önce, size rızık olarak verdiklerimizden Allah yolunda harcayın. İnkâr edenler ise zalimlerin ta kendileridir." (Bakara, 2/ 254)

Allah için infak, malı ebedileştirir; yok olmayacak cennet nimetlerine dönüştürür. Yatırımı en kârlı yere ve kaybolmayacak şeye yapmak, en kârlı ticarettir. Kur'an-ı Kerim, "ticâret" kavramını, bildiğimiz alışveriş anlamında kullandığı gibi, aynı zamanda Allah'la yapılacak mânevî ticâret için de kullanır. Allah Teâlâ, zâten kendisinin verdiği, dilediği zaman dilediği şekilde alabileceği emâneti olan mal ve mülkü (3/Âl-i İmrân, 26), nefsi/canı Cennet karşılığında mü'min kullarından satın almak ister. Bu ticâret, hem insanın Allah'la ilişkisi yönüyle çok büyük şeref, hem de büyük bir ihsandır; çok kârlı bir ticârettir. İnfak malı çoğaltır, bereketini artırır. "Allah, fâize verilen malı noksanlaştırır; sadakaları, zekâtı verilen malı ise çoğaltır." (2/Bakara, 276). İnfak, malı âfetlerden, kişiyi belâlardan korur. Fakirin kıskançlık duygusunu körletir. İnfak, zenginini şahsiyetini geliştirir, Müslümanı mal fitnesinden korur, ruh ile beden arasında bir denge sağlar. Müslümanı mâlî disipline sokar. Cömertlik, toplumun ruhî değerlerini takviye eder.⁴

"Mallarını Allah yolunda harcayanların durumu, yedi başak veren ve her başakta yüz dane bulunan tohumu benzer. Allah dilediğine kat kat verir: Zira Allah (rahmetiyle) sınırsızdır, her şeyi tarifsiz bilendir" (Bakara, 2/261).

Bu âyet, yürek kulağı olup gönlüyle dinlemeyi bilene çok şey söylüyordu. İlk söylediği şey şu hakikatti: Allah için vermek, vermek

değil almaktır. Bu, tıpkı Hz. İbrahim'in evladını infak edişine benziyordu. O İsmail'ini göz kırpmadan verdi, Allah ondan İsmail'ini almadığı gibi, üzerine bir de İshak koydu. Âyetin söylediği ikinci hakikat şuydu: Allah'ın kulun infakına karşılık olarak bire yedi yüz verdiğine iman eden kul, hep daha fazlasını vermeğe çalışmalıdır. Esasen âyetteki "bire yedi yüz" rakamı, "hadsiz ve hesapsız karşılık"tan kinayedir.

İnfak edene vasidir Allah (c.c.). Allah yolunda mallarını infak edenlerin durumu bir tohumun durumuna benzer o bir tohum ki ektin onu yedi başak verdi her başağında da 100 dane var. Bir tohum 7 başakta 100 tane bire yedi yüz. Allah dileyen kimseye dilediği kadar ziyadeleştirir. Allah çok vasidir. Yani kapasitesi sınırsız olanıdır. Her şeyi bilendir, Allah doğru söyledi değil mi? Bakara Sûresi /261 ayete bakar mısın? Allah bereketlendirirse nasıl bereketlendirir. Allah yoluna verdiğimiz bir şey

İnfak edene vasidir Allah (c.c.). Allah yolunda mallarını infak edenlerin durumu bir tohumun durumuna benzer o bir tohum ki ektin onu yedi başak verdi her başağında da 100 dane var. Bir tohum 7 başakta 100 tane bire yedi yüz. Allah dileyen kimseye dilediği kadar ziyadeleştirir. Allah çok vasidir. Yani kapasitesi sınırsız olanıdır. Her şeyi bilendir, Allah doğru söyledi değil mi?

şimdi vermek midir? Almak mıdır? Kim diyebilir ki Allah için vermek vermektir. Allah için vermek almaktır.

Bir veriyorsunuz yedi yüz alıyorsunuz. Allah için vermek, vermek değil almaktır. Rabbim bize bu şuuru bu duyguyu versin inşallah buna iman etmek lazım. Buna iman edenlerin yüreğine eker Allah o tohumu. Cennet o tohumdur aslında biliyor musunuz? Cennet yani yüzölçümü gökler ve yerlerden daha büyük olan cennet ektiğiniz o tohumdur aslında. Onun için siz ektiğiniz tohumun yanına gidersiniz. Bu Allah yolunda infakı tarif eden

bir ayet aynı zamanda bu vasia ismi ile bitiyor. Allah'ın ne kadar kapasitesi vardır verirse ne kadar verir diye soranlara ithaf olunur Rabbimiz böyle bereketlendiriyormuş, aslında değerli kardeşlerim şöyle baksanız hadiseye daha farklı bir pencere olur yani; Allah'ın bereketini sadece elinizle verdiğiniz 1 liraya 700 lira vermesi olarak lütfen görmeyin, Allahın bereketini onu

verme, onu verme duygusunu içinize vermesi olarak görün anlatabiliyor muyum. Yani ver demeseydi veremezdi. Onu verme duygusunu Allah'ın sizin içinize ektiği bir tohum olarak görün. Vermeniz gerekeni avucunuza koyması da bir imtihan değil midir? Vermeniz gerekeni avucuna koymaması da onun için bir imtihan değil midir? Neden sizin avucunuz da onun avcu değil, onun avucuna da koyabiliirdi siz aşağıdaki el o yukarıdaki el olabilirdi, gayet olabilirdi. Sizin özelliğiniz nedir ki yani siz öyle imtihan ediliyorsunuz, o da öyle imtihan ediliyor. Onun için özü itibarıyla vermek rabbimizin vermesidir. Verme duygunuz Allah'ın vermesidir. Onun için yarabbi bize vermeyi ver diyelim inşallah.⁵

"Doğrusu insan dayanıksız ve huysuz yaratılmıştır. Kendisine kötülük dokundu mu sızlanır. Kendisine hayır dokundu mu cimrilik eder. Ancak namaz kılanlar bunun dışındadır. Onlar ki namazlarını sürekli kılarlar. Onların mallarında belli bir hak vardır, hem isteyen için hem de istemekten utanan yoksul için" (Meâric 70/19-25).

"Ama takva sahipleri bahçelerde, pınar başlarında dırlar. Rabb'lerinin kendilerine verdiği mükâfatları almaktadırlar. Çünkü onlar, daha

önce dünyada iyi davranan kimselerdi. Onlar geceleyin pek az uyurlardı. Onlar seher vakitlerinde Allah'tan bağışlanma dilerlerdi. Onların mallarında isteyen ve istemeyen yoksullar için bir hak vardı" (Zariyat 51/15-19).

Allah'ı Teâlâ'ya göre elimize geçen paranın tamamı asla ve asla bize ait değildir, elimize geçen paranın içerisinde başkalarına verilmek üzere emanet olarak bırakılmış bir miktar var, dikkat ediniz kazandığımız malların içerisinde ihtiyaç sahibi olan insanlara verilmek üzere bizim paramıza konulmuş mallar vardır. Sahih hadislerden bir tanesinde "kapınıza gelip sizden birisi bir şey isterse sallallahü aleyhi ve sellem o Allah'ı Teâlâ'nın size gönderdiği bir hediyesidir" diye buyuruyor.

"Onlar, kendi canları çekmesine rağmen yemeği yoksula, yetime ve esire yedirirler. "Biz sizi Allâh rızası için doyuruyoruz; sizden ne bir karşılık ne de bir teşekkür bekliyoruz. Biz, çetin ve belâli bir günde Rabbimizden (O'nun azâbına uğramaktan) korkarız." (derler). İşte bu yüzden Allâh onları o günün fenâlığından esirger; (yüzlerine) parlaklık, (gönüllerine) sevinç verir." (el-İnsân 8-11)

Medine'nin dilencileri meşhur diye bir söz vardır hakikaten de öyledir Peygamberimiz on-

lar alıştırmıştır dikkat ediniz Medine'nin dilencisine kızan dikkat etsin oraya umreye, hacca gittiğinde işin ucu Rasulullah'a dayanır, çünkü Resullah alıştırmıştır, ayette geçiyor Münafıkın süresinde var, münafıklar diyorlar ki Peygamberin çevresindeki insanlara vermeyin ki, dağılıp gitsinler Rasulullah zor duruma düşsün. Tövbe süresinde de var. Hiç kimseye peygamberimiz hayır dememiştir ihtiyacı olsa da olmasa da. Bir gün Peygamberimiz (s.a.s) Hz. Ömer'le birlikte yolda giderken, yine istismarçı Medine'nin tipik dilencilerinden birisi gelip peygamberimizi istismar edercesine istiyor, peygamberimiz onun ihtiyacı olmadığı halde istediğini biliyor üzerindeki bir miktar parayı çıkartıp ona veriyor. İhtiyacı yok dilenci istismar edecek, efendimiz çıkartıp veriyor ve arkasından vallahi bunun ihtiyacı yoktu ateş aldı diyor. Hz. Ömer hemen bizim yaptığımızı yapıyor peki o zaman niye verdiniz diyor hani biz itiraz ediyoruz ya, "çünkü ben Allah katında cimri olarak yazılmamakla emrolundum" diyor, "kim isterse istesin vereceğim". Kim buradan kendisine hisse çıkarıyorsa çıkarsın.

Ve bu tek örnek değil toplamak için uğraştığımız elde etmek için çok şeyi göze aldığımız, kazanmak için elde etmek için neler yaptığımız kan ter içinde kaldığımız şeyi tıptı tıptı birilerine veriyorsun, bu zor bir şey ama vallahi de ona vermiyorsunuz billahi de ona vermiyorsunuz, zahiren hariç infak eden kendine verir cimrilik eden yine kendisine cimrilik eder Muhammed sûresi 38 numaralı ayetine bakın, cimrilik eden kendisine eder vermeyen kendisine vermez. ⁶

İşte sizler böylesiniz; Allah yolunda infak etmeye çağrılıyorsunuz; buna rağmen bazılarınız cimrilik ediyor. Kim cimrilik ederse, artık o, ancak kendi nefesine cimrilik eder. Allah ise, Ğaniy (hiçbir şeye ihtiyacı olmayan)dır; fakir olan sizlersiniz. Eğer siz yüz çevirecek olursanız, sizden başka bir kavmi getirip-değiştirir. Sonra onlar,

"Onlar, kendi canları çekmesine rağmen yemeği yoksula, yetime ve esire yedirirler. "Biz sizi Allâh rızası için doyuruyoruz; sizden ne bir karşılık ne de bir teşekkür bekliyoruz. Biz, çetin ve belâlı bir günde Rabbimizden (O'nun azâbına uğramaktan) korkarız." (derler). İşte bu yüzden Allâh onları o günün fenâlığından esirger; (yüzlerine) parlaklık, (gönüllerine) sevinç verir." (el-İnsân 8-11)

sizin benzeriniz de olmazlar. (Muhammed, 47/38)

De ki: "Şüphesiz benim Rabbim, kullarından rızık dilediğine genişletip yayar ve ona kısar da. Her neyi infak ederseniz, O (Allah), yerine bir başkasını verir; O, rızık verenlerin en hayırlısıdır." (Sebe, 34/39)

İbn-i Mesud radiyallahu anı anlatıyor: "Kim Allah'a güzel bir borç verirse, Allah ona bunun karşılığını kat kat verir." (Bakara, 245) ayeti nazil oldu. Ayetin indiğini duyan Ebu Dahdah, vakit kaybetmeden hemen koşarak Allah Resulü'nün (sav) yanına geldi. O'na:

- "Anam babam sana feda olsun ey Allah Resulü (sav) Allah hiçbir şeye muhtaç değilken bizden borç mu istiyor?" diye sordu. Hz. Peygamber:

- "Evet, bununla sizi cennete koymak istiyor", buyurdu. Ebu Dahdah:

- "Şimdi ben Rabbim'e borç verirsem, bunun için beni ve çocuklarımı cennete koyacağını taahhüt mü ediyor?" diye sordu. Allah Resulü (sav):

- "Evet", buyurdu. Ebu Dahdah elini Allah Resulü'ne (sav) uzatarak:

- "Öyleyse elini bana uzat ey Allah Resulü (sav)! Benim iki bahçem var, biri yukarıda diğeri aşağıda. Vallahi bunlardan başkada bir şeyim yok, ikisini de Allah'a borç vermek istiyorum", dedi. Allah Resulü (sav):

- "Onlardan birini Allah için bağışla, diğeri ni kendi ve ailenin geçimi için bırak", buyurdu. Ebu Dahdah:

- "Büyük olan ve çok sevdiğim 600 ağaçlı hurma bahçemi Rabbime borç veriyorum", dedi. Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

- "Öyle ise Allah (celle celaluhu) buna karşılık sana cenneti verecektir", buyurdu.(1)

Ebu Dahdah'ın gerçekten çok güzel bir hurma bahçesi vardı. Bu hurma bahçesi, Medine'deki bahçelerin en güzeli ve en büyüklerinden biriydi. Bahçede tam altı yüz hurma

6 <https://www.youtube.com/watch?v=Rd9Vvg2pn80>

ağacı bulunuyordu. Allah Resulü (sav), Allah adına ondan bu borcu (bağışı) kabul edince dünyalar Ebu Dahdah'ın oldu. Rabbi ona ve onun gibi cömert müminlere ne kadar büyük bir lütufta bulunmuştu. Allah fakir kulları adına zengin kullarından borç istiyordu. Peygamberine indirdiği Kur'an-ı Mübin'inde onun gibilere bizzat hitap ederek, onlardan fakir müminler adına borç istemişti. Kâinatın yegâne sahibi, ahiretin tek maliki olan Rabbi, bu borç karşılığında elbette ona, gözlerin görmediği, kulakların duymadığı, akılların hayal bile edemediği lütuflar ihsan edecekti. Bunu çok iyi biliyordu. Zira o, Nebevi terbiyeden geçmişti. Rabbinin ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Karşılığının kat kat verileceğine olan imanı tamdı. Tıpkı eşi Ümmü Dahdah gibi. Ebu Dahdah hurma bahçesine gidip de olayı eşine anlatınca eşi ona kızmak, darılmak, onu tenkit etmek bir yana, eşinin yaptığı bu alışverişten dolayı çok memnun oldu, çok sevindi. Ebu Dahdah ona:

- Ey Dahdah'ın annesi! Hurma bahçesinden çık! Ben onu hurmalarıyla birlikte cennet karşılığında Rabbime sattım, deyince, eşi onu tebrik ederek:

- Kârlı bir ticaret yapmışsın ey Ebu Dahdah! Allah alışverişini mübarek kılsın, dedi. Sonra topladıkları hurmaları bahçede bırakıp, çocuklarını yanına alarak bahçeyi gönül hoşluğu içinde terk etti. (İbn'ül Esir, Üsdül Gabe 5857, İbn Hacer, İsabe, 9855, İbn Manzur, Muhtasar)

Sahabe-i kiram hiç şüphesiz infak konusunda da çok hassastı, özellikle hulefa-i raşidinin üçüncüsü olan Hz Osman'ın tasadduka ne kadar önem verdiği aşikârdır.

Hz Ebubekir'in halifeliği zamanında Medine de büyük bir kıtlık vuku bulmuştu. Halk ekmek yapmak için bile buğday bulamıyordu. O esnarlarda Hz Osman Şam'a büyük bir kervan göndermiş ve yüzlerce çuval buğdayı Medine'ye getirtmiş bulunuyordu. Buğday o kadar çoktu ki bütün Medine halkı bununla iktifa edebilirdi. Bunu haber alan tüccarlar hemen Hz Osman'a koştular ve elindeki tüm buğdaya, iyi bir fiyatla, talip olduklarını bildirdiler. Fakat Hz Osman satmaya pek yanaşmadı.

Tüccarlar fiyatı yükselttiler.

Hz Osman: Sizden daha fazla veren var.

Tüccarlar fiyatı daha da yükselttiler.

Hz Osman: Sizden daha fazla veren var.

Tüccarların her fiyatı yükseltişinde Hz Osman aynı cevabı veriyordu. Sizden daha fazla veren var.

Tüccarlar Halife Ebubekir'e şikâyet çıktılar. Fakat Halife, Hz Osman'ın gereksiz bir iş yapmayacağına kanaat sahibi olduğu için Hz Osman'a danışmaya karar verdi. Hep birlikte Hz. Osman'ın yanına vardılar. Hz. Ebu Bekir tüccarların anlattıklarını Hz. Osman'a söyledi. Ona malını niçin verilen fiyata satmadığını sordu. Hz Osman'ın cevabı şayan-ı dikkattir.

- Bu tüccarlar bana 2 kat 3 kat fiyat teklifi veriyorlar. Hâlbuki ben malımı 700 kat karşılık verene, Allah'a veriyorum ve buğdayımın hepsini Medine halkına infak ediyorum.

Hz Osman ve onunla aynı düşünceye sahip bütün tüccarlar mutlak kazanca mazhar olmuşlardır. Ve bu gün de aynı bilince sahip olan Müslümanlar da aynı saadete nail olmanın sevincini yaşayacaklardır.

Cimrilik ve hasislik edenler, Allah'ın hiç kimseyi cehenneme koymak istemediği halde, ellerindekini vermeyerek, infak etmeyerek, kendi elleriyle kendilerini tehlikeye atanların ta kendileridirler. Onlar ki para biriktirip, sayıp duranlar biriktirdikleri şeyler ile dağlanacaklardır. (Tevbe, 9/35) İnsanlar kendi cehennemlerini kendileri hazırlarlar.⁷

NELERİ İNFAK EDECEĞİZ

Sana içkiyi ve kumarı sorarlar. De ki: "Onlarda hem büyük günah, hem insanlar için (bazı) yararlar vardır. Ama günahları yararlarından daha büyüktür." Ve sana neyi infak edeceklerini sorarlar. De ki: "İhtiyaçtan artakalanı." Böylece Allah, size ayetlerini açıklar; umulur ki düşünürsünüz; (Bakara, 2/219)

"De ki; fazlalığı infak etsinler" demek, kişinin geçimini kolayca sağlayabileceği temel ihtiyaçlarından fazla olanı versinler demektir. Çünkü afv fazlalığı almak ve böylece işi kolaylaştırmak anlamına geldiği için, kolay kılmak, kolaylaştırmak, hafifletmek anlamında da kullanılmıştır (Razi). Bu ise bugün adına "asgari geçim standardı" dediğimiz şeydir.

Demek ki ayette neyi infak edeceğiz diye sorulunca "Zorunlu temel ihtiyaç maddeleri

7 <http://inkisafkitapligi.blogcu.com/islam-da-infak-ve-hukmu/5710662>

dışında kalanı, asgari geçim sınırını aşan fazlalığı..." denmiş oluyor. Yoksa bugün anlaşıldığı şekliyle "iskarta", "işe yaramayan", "seri sonu" veya "defolu" malı değil...⁸

Aslında afv'ı ihtiyaç fazlası olarak anlamış müfessirler. Ama ihtiyaç ney, ihtiyacı kim tespit edecek? bugünün insanı ihtiyaca öyle manalar yüklüyor ki. Aslında ihtiyacı değilken ihtiyaçmış gibi görüyor. Dünün zenginini bugün getirseydiniz fakir sayılırdı. Öyle değil mi? İslam'ın zengin saydığına bakınız onun için afv'ı aslında sadece ihtiyaç fazlası olarak anlamaya da karşıyım yani zaruret ve hacet dışında olan demek lazım bu manada, insanlar infakı işe yaramaz şeylerden veriyorlar. Çok kötü bir alışkanlık bakiyorum. Nasrettin hoca'nın hikâyesini biliyor musunuz? Pazara yoğurt satmaya gidiyormuş, ayağı kaymış, yoğurt bakracı yere devrilmiş, bakmış toplayamayacak babamın hayrına olsun demiş. Yola dökülen yoğurdu babasının hayrına veriyormuş, Allah aşkına bu kabil kompleksidir. Afv'ı Kur'an tefsir ediyor, nasıl tefsir ediyor. "Kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak ederler". Ne demek bu rızık olarak verdiklerimizden. Fazlalıklardan değil lüzumsuzlardan değil, işe yaramazlardan değil, çöpe atılacaklardan değil atıklardan değil, "rızık olarak verdiklerimizden" daha nasıl tefsir olunur. Kabil ile Habil arasındaki fark neydi? Allah bir kurban istedi, Kabil çiftçiydi, yetiştirdiklerinin en kötüsünü, kurtlularını kokmuşlarını kurban etti. Yani baba oğluna bir bağ bağışlamışta oğlu babaya bir üzüm salkımını çok görmüş ya. Ben nasıl kıyaslayayım Allah (c.c.)'ın verdiğiyle babanın verdiğini. Allah (c.c.) babayı da bağışladı oğlun kendisini de bağışladı.

Dolayısıyla düşünebiliyor musunuz? Allah'a en kötüsünü veren! Bu bir nasipsizlik aslında, Kabil ne zaman katil olmuştu biliyor musunuz? Allah'a en kötüsünü verdiğinde sapma orada başladı. Öbürü sonuçtu. İnfak aslında insanın içindeki manevi çocuğu öldürmektir, infaksızlık, infak yapmamak Allah'tan esirgemek, onun için nifak hastalığının ilacıdır. İnfak Mümtahine Sûresi nifakla başlar infakla biter çok ilginçtir. Aslında mesaj budur. Nifakla infak aynı köktendir. Nifak münafıklık, ikiyüzlülük, infaksa Allah yoluna harcamak karşılıksız harcamaktır. Niye infakla nifak aynı kökten, aslında bir şeyi dibine kadar boşaltmak, bir şeyi dibine kadar doldur-

mak manasına gelir kök olarak, adeta zıt anlamlı bir kelimedir. Yığma tutkusu insanoğlunu yoldan çıkaran temel azgınlıklardan ve azmanlıklardan birisidir.

Gazali İhya'da; "İnfak Serveti çıkmaktan öte serveti tedavüle sürmektir" diyor.

Arkasından başa kakma gelecek olan bir sadakadan güzel bir söz daha evladır. İnfak ahlakında, arkasından minnet gelecekse başa kakma gelecekse güzel söz söyleyin, vermeyin diyor. Eğer verip de başa kakacaksanız. Sahabenin bu konudaki tavrı şu; infak ettikleri kimselere cennetimizin taşıyıcısı hambalı diye bakarlarmış. Cennetimizin hambalı, bizim cennetimizi bunlar taşıyor bakışa bakınız, iradeye bakınız, zekat verilen kimselere sadaka verilen kimselere benim cennetimi bu taşıyor diye bakmak, bu da bir bakış açısı.

Vermeyi bir erdem değil yükümlülük olarak görmek infak ahlakındandır, yani verdim erdemliyim değil, vermek yükümlülüğümdür, mükellefiyetimdir, infak ahlakı bunu gerektirir, vermek zorundadır. Yani vermek aslında bir başkasına iyilik değildir, vermek kişinin kendisine iyilik yapmasıdır. Verdiğinden teşekkür beklemek yerine verebildiğim için şükürler olsun, verebildiğim için şükür olsun. Büyükler nimetten önce şükrettiklerine şükrederlermiş, bana şükretmeyi nasip ettiğin için sana şükürler ya rabbi. Verebilmeye şükretmek bu çok önemli.⁹

Her konu paraya çıkıyor; söz, ufak bir tur attıktan sonra para durağında düğümleniyor; gönül plağı parada parazit yapıp takılı kalıyor. Lüks hayat, daha rahat yaşam denilen şeytanî câzibe; aslında dipsiz bir kuyu, bir girdap, tatminsizlik cehennemi, bitmeyen, ama insanı bitiren sonsuz yarış ve büyük pişmanlık demek. Yiyen ama doymayan insan, kendine/nefsine/hevâsına kul/köle. Para para diye paralanan insan, şükrü unutmuş, sabrı lügatından silmiş, şikâyetin ise bin bir çeşidini tekrarlamakta. "Alma tutkusu", "verme zevki"ni katletmiş. Hırs ve tamahın sonu yok. "İnsanoğlunun iki vâdi dolusu altını olsa, üçüncüsünü ister" kutlu sözü ibret levhası olmaktan çıkmış. Sahâbe birbirleriyle hayırda yarışıyor; şimdiki insan ise fânî eşyada yarışıyor. Akıl, midelerin ve basit arzuların hizmetçisi; gönül, vicdan ve fitratın sesi çıkmıyor; demek ki duyguların esiri olarak hapis hayatı yaşıyor bunlar. Dünyevîleşmiş çağdaş

8 <http://www.aliaksoy.net/2009/10/25/sana-neyi-infak-edeceklerini-sorarlari-recep-ihsan-eliacik/>

9 <https://www.youtube.com/watch?v=E1HI9xOq5Zc>

insan tipinin dini ekonomi, imanı para, kitabı çek koçanı, mâbedi bankadır artık.

İnsanın dünyevî olarak zarûrî ihtiyacı, beslenme/gıda, giyinme/tesettür ve ev/barınma-dan ibaret olduğu ve bu gereksinmelerini israfa ve lükse kaçmadan helâl yoldan temin etmesi, kalan birikimlerini infak etmesi gerektiği halde, tüketim toplumunun bir ferdi olarak insan, günümüzde ihtiyaç labirentinde yolunu şaşırmaktadır. Alınır, tüketilir, tekrar alınır, alınır... Ömür biter, alınacaklar ve ihtiyaçlar (!) bitmez. En fakirimizin evindeki eşyalara verilen parayla, sahâbe belki hayat boyu, hem de huzur ve şükür dolu şekilde yaşardı. Kullan at; al, yine al; yarışın sonu gelmiyor, ihtiyaçlar(!) tükenmiyor, insanın kendisi tükeniyor. Bunca varlık içinde şükretmiyor, şikâyetten sadistçe zevk alıyor. Dünyayı yakalamak için hayat boyu kovalamaca oynayıp koşturan insan, helâkı ve dehşetli kıyâmeti yaşadığının farkına varmıyor. Tuvalette yaptığı yatırım kadar Âhirete, Cennet köşklerine yatırım yapamadan ölüp gidiyor.¹⁰

Para, madde, eşya insanı yöneten efendi olmuş; insana hizmet etmesi gereken bunlar, insanı kendisine kul köle yapmış. Çağdaş insan bunlar için yaşıyor, bunlar için çalışıyor, bunlar için âhiretini ve huzurunu mahvediyor. Sahabe birbirleriyle hayırdan yarışıyor; şimdiki insan ise fani eşyada yarışıyor. Evine yaptığı yatırım kadar âhirete, cennet köşklerine yatırım yapmadan ölüp gidiyor.

İnsanın dünyevi olarak zaruri ihtiyacı, beslenme/gıda, giyinme/tesettür ve ev/barınma'dan ibaret olduğu ve bu gereksinmelerini israfa ve lükse kaçmadan helal yoldan temin etmesi, kalan birikimlerini infak etmesi gerektiği halde, tüketim toplumunun bir ferdi olarak insan, günümüzde ihtiyaç labirentinde yolunu şaşırmaktadır.

Bütün bu ve benzeri problemlerin tek çözümü var: İnfak. Malı veya benzeri ihtiyaç maddelerini hayır yolunda harcamak demektir infak. Yoksul ve muhtaç olanlara para veya maişet yardımı yaparak onların geçimini sağlamak, Allah için her çeşit hayır yapmak demektir.¹¹

İnfak ahlakıyla ilgili bu pasajın içerisinde yer alan 267. âyet infak ahlakından mahrum olma-

nın bir başka boyutunu ele almaktadır: Sahip olduğunun en kötüsünü vermek. Bu bir "Kabil kompleksi"dir. Kur'an'ın naklettiği Âdem'in iki oğlu kıssa meselinde, Habil sahip olduğunun en iyisini Allah'a kurban sunarak onun rızasını celbetmiş, Kabil ise sahip olduğunun en kötüsünü Allah'a kurban sunarak Allah'ın gazabını celbetmiştir. Habil'in kurbanı onu Allah'a yaklaştırırken, Kabil'in kurbanı onu Allah'tan uzaklaştırmıştır [Maide, 27-30]. Burada sorun infak etmekten mahrum olmak değil, infak ahlakından mahrum olmaktır. Bunun neticesinde Kabil kardeşini kıskanmış, o kıskançlık da onu kardeş katili olmaya götürmüştür. Bu lanetli süreci başlatan unsur, yaygın kanaatte olduğu gibi kıskançlık değil, onun da arkasında yatan "dünya sevgisi"dir. Hz. Peygamber'in "Dünya sevgisi tüm kötülüklerin başıdır" muhteşem tesbitini, bu olay ışığında anlamak icap eder. Dünya sevgisi, insanın manevi direnç sisteminde zaafa yol açar. Bu zaaf artık Şeytan'ın üzerinde çalışabileceği ve insanın aleyhine kullanabileceği manevi bir "virüs"e dönüşebilir. O virüs, açlık korkusudur. Aç olanı bir ekmek doyurur, fakat açlık korkusu çeken dünyanın tüm fırınları doyuramaz. Bakın infak ahlakıyla ilgili pasajın içerisinde yer alan şu âyet, bu hakikati nasıl dile getiriyor:

"Şeytan sizi fakirlikle korkutur ve size cimriliği telkin eder. Allah ise size katından bir bağış ve daha fazlasını vaad eder" (Bakara, 2/268).¹²

"Sadakaları açıktan verirsiniz, bu güzel bir şeydir. (Fakat) onları fakirlere gizlice verirsiniz, sizin için daha hayırlı olur." (Bakara 2/271) buyurmuştur.

Onlar ki, mallarını gece, gündüz; gizli ve açık infak ederler. Artık bunların ecirleri Rableri katındadır, onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara, 2/274)

Müfessirler bu âyetten zekâtın açıktan verilmesi, sadaka ve diğer hayır-hasenâtın ise gizlice yapılması gerektiği hükmüne varmışlardır.

İnfâk husûsundaki en güzel edeb, "sağ elin verdiğini sol ele bile fark ettirmemek" tarzında milletimizin de darb-ı meselleştirdiği bir ölçüdür ki, hadis-i şerifte bu tür insanların Arş'ın gölgesi altında gölgeleneceği müjdelenmiştir.

Ecdâdımız, infaktaki bu edebin en güzel numûnelerini sergilemişlerdir. Târimimiz bunun en güzel şâhididir. Nitekim meşhur vakfiyesinde

10 <http://www.vuslatdergisi.com/article.php?id=5718049236&sid=2491367085>

11 <http://www.kuranihayat.com/content/mutlulu%C4%9Fve-%C3%A2hirete-yat%C4%B1r%C4%B1m%C4%B1ndi%C4%9Fer-ad%C4%B1-infak-ahmed-kalkan>

12 <http://www.islamdahayat.com/news.php?readmore=218>

görüldüğü gibi Fâtih Sultan Mehmed Han, toplumun korunmaya muhtaç fertleri için en hassas edeb ölçüleriyle kâideler koymuştur.

Pâdişâhı böyle bir edeb sergileyen cemiyetin fertleri de, sadakalarını bir zarf içinde câmîlerdeki sadaka taşlarına bırakırlar, muhtaçlar da vereni görmeksizin oradan ihtiyaçları kadârını alırlardı. İnfakta gizlilik esas olmakla birlikte, kalbin riyâdan korunması kaydıyla alenî olarak verilmesi de teşvik edilmiştir. Ayrıca infakta zaman kaydı da yoktur. Bir mümin, gece ve gündüz, her fırsatta infak etmelidir. Nitekim bu hakikat, âyet-i kerîmede şöyle ifâde edilmektedir:

İnsan elinde varken vermesi kolaydır, ama yokken eli dardayken vermesi zordur. Ama en kıymetli en değerli olanı elinizde yok iken verebilmektir. Rahmet Peygamberi (s.a.s), "Yarım hurma ile de olsa cehennemden korunun. Onu da bulamayan, hiç olmazsa güzel bir sözle cehennemden korunsun. (Müslim zekat 68) hadisinde geçtiği üzerede yarım hurma dahi olsa verebilmek, bir ekmeğin var yarısını bölüp vermek, yani malının yarısını vermektir bu aslında.

"Mallarını gece ve gündüz, gizlice ve açıkça infak edenler yok mu, işte onların Rableri katında ecir ve mükâfatları vardır. Ve onlara herhangi bir korku yoktur. Onlar hiçbir zaman mahzun da olmazlar." (Bakara 274)

Hazret-i Ebû Bekir radiyallâhu anh, sâhip olduğu kırk bin dinarın on binini gece, on binini gündüz, on binini gizli, on binini de açıktan olmak üzere tamamen tasadduk etmişti. Bu âyet-i kerîmenin nüzûl sebeplerinden birinin bu olduğu rivayet edilmektedir. (Âlûsî, Rûhu'l-Meânî, III, 44)

Diğer taraftan, Hz. Ali radiyallâhu anh da dört dirhem gümüşten başka hiçbir şeye mâlik değil iken bunun birini gece, birini gündüz, birini gizli, birini de açıktan olmak üzere hepsini tasadduk etmiş idi. H. Peygamber (sav):

–Niçin böyle yaptın? Diye sorduğunda:

–Rabbimin vaad ettiği şeyi hak etmek için demiş, bunun üzerine Rasûlullah (sav):

–Umduğuna nâil oldun buyurarak onu müjdelemişti. (Vâhidî, Esbâbu Nüzûli'l-Kur'ân, 95)¹³

İnfakın açıktan veya gizli yapılması meselesi de bir infak ahlakı meselesidir. İnfakın açıktan yapılması infak ahlakındaki bir zaafa delalet

etmez. Yeter ki bu isteğin arkasında görünme ve gösterme tutkusu yatmasın. Fakat gizli olması, Allah'ın daha hoşuna gider. İşte infak ahlakıyla ilgili pasajın sonlarında yer alan şu âyet bu hakikati dile getirir:

"Eğer yardımları açıktan yaparsanız, o da hoş. Yok, eğer onu ihtiyaç sahiplerine gizlice verirsiniz, işte bu sizin için daha hayırlıdır ve günahlarınızdan bir kısmına kefarete olur. Zira Allah yaptıklarınızın tümünden haberdardır". (Bakara, 2/ 271) ¹⁴

Onlar, bollukta da, darlıkta da infak edenler, öfkelerini yenenler ve insanlar (daki hakların) dan bağışlama ile (vaz) geçenlerdir.

Allah, iyilik yapanları sever. (Al-i İmran, 3/134)

İnfakın en önemli unsuru bu ayette yatmaktadır, insan elinde varken vermesi kolaydır, ama yokken eli dardayken vermesi zordur. Ama en kıymetli en değerli olanı elinizde yok iken verebilmektir. Rahmet Peygamberi (s.a.s), **"Yarım hurma ile de olsa cehennemden korunun. Onu da bulamayan, hiç olmazsa güzel bir sözle cehennemden korunsun.** (Müslim zekat 68) hadisinde geçtiği üzerede yarım hurma dahi olsa verebilmek, bir ekmeğin var yarısını bölüp vermek, yani malının yarısını vermektir bu aslında. Zengin ise malından bir miktar vermektedir, ama durumu iyi olmayan için malının yarısını vermektir.

"Ey iman edenler! Sizi acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve Rasulü'ne inanırsınız, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda savaşsınız. Eğer bilerseniz sizin için en iyisi budur. Eğer böyle yaparsanız, Allah sizin günahlarınızı bağışlar ve sizi altlarından ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerinde hoş yerlere koyar. İşte büyük kurtuluş budur" (Saff 61/10-12).

13 <http://www.islamdahayat.com/news.php?readmore=219>

14 <http://www.islamdahayat.com/news.php?readmore=218>

Dirilten Peygamberin Öldüren Ümmeti - I

Mücahit Aydın ASLANTAŞ
mayaslantas@gmail.com

"Ey iman edenler, size hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah'a ve Resul'üne icabet edin..." (Enfal:24)

Allah Rasulünün (s.a.v.) yaşantısı, örnekliği kendisini ümmetinden sayan Müslümanlar için ne ifade ediyor? Kıyamete kadar örneklik teşkil edecek yaşantısı ve Allah'ın dininin hâkim olması uğruna yaptığı mücadele ne ifade etmesi gerekiyor? Sadece o döneme has uygulamalar mıdır? İnsana inen vahiyler bütünü okunduğunda, okuyan Müslüman birey, yüzyıllar öncesinin insani değerleriyle kendi değerleri arasında bağ kurabiliyorsa ve o dönem insanların kalplerine hitap eden hükümler kendi kalbinde de karşılık buluyorsa; bu hükümlerin Müslümanım diyen fertte bağlayıcılığı ne boyutta olmalıdır? Yapılan bütün amellerin Müslüman kimlik ve kişiliği ile bağlantısında belirleyici unsur, insanın nefsimi olmalı yoksa Allah ve Resulünün (s.a.v.) emir ve direktifleri olmalı? Müslümanım diyen insan teslim olacağı, itaat edeceği emir ve yasaklara karşı hassasiyetinde neleri baz alacak? Bu soruları alabildiğine çoğaltmak mümkündür.

Müslümanların kamplaşmalarının, güçlerinin parçalanmasının, birbirlerine hasmane tavır sergilemelerinin sebeplerinden en önemlisi; her yapı veya cemaatin kendi doğruları olarak gördüklerini sahiplenmeleri ve diğer herkesin/kesimin kendileri gibi olaylara bakmalarını, kabullenmelerini istemeleri olarak söyleyebiliriz.

Kısa bir ömrün hesabını vermek durumunda olan bizler; sonsuz bir ahiret hayatının nasıl şekilleneceğine bu dünyada irademiz ile karar veririz. Allah'ın, emir ve yasaklarına, itaatimiz

ölçüsünde rızasına ve vadedtiği cennet nimetlerine kavuşmayı umabiliriz. Her an yamulmaya, bükülmeye, geri dönüp burun kıvırmaya, nefret ettiren bir ahlaka, onursuz bir dünya sevgisine, alçaltılmış nefsi duygulara teslim olan ve olmaya her daim müsaait olan; kendisini İslam'a atfeden insanlar için Allah ve Resulüne (s.a.v.) itaatin ne demek olduğu farklılıklar arz eder.

Anlayış ve kavrayıştaki farklılıkların başında; muhatap olunan konu ve

içerdiği ayete karşı; farklı düşünme, farklı yorumlama; müteşabih ve gaybi alanda, içe dönük nefsi tatmin ve ego ile ayetin siyak-sıbak (ayetin öncesi-sonrası, başka ayetlerle bağlantısı, nüzul sebebi)'ni göz ardı etmek gelir. Konunuz/konumunuz ile ilgili bir hususta bir ayeti delil getirdiğinizde; bu ayeti konu bütünlüğü içinde değerlendirmeniz, ayetin nüzulünü bilmeniz, ayeti bir bütün olarak ele almanız, ayetin indiği olay hakkında Rasulullah (s.a.v.)'in öncesinde ve sonrasındaki değerlendirme ve tavsiyelerini göz önünde bulundurmanız gerekir.

Müslümanların kamplaşmalarının, güçlerinin parçalanmasının, birbirlerine hasmane tavır sergilemelerinin sebeplerinden en önemlisi; her yapı veya cemaatin kendi doğruları olarak gördüklerini sahiplenmeleri ve diğer herkesin/kesimin kendileri gibi olaylara bakmalarını, kabullenmelerini istemeleri olarak söyleyebiliriz. İslam; ayrışmaları, kamplaşmaları, bölünmeleri değil birleşmeyi tek güç olmayı ve bu gücü; insanları İslam ile buluşturma, düşmana güç birliği oluşturma ve İslam'ın yayılmasının, yaşanmasının önündeki engelleri kaldırma amacıyla kullanmayı emreder. **"Allah'ın ipine hepiniz sımsıkı sarılın. Dağılıp ayrılmayın. Ve Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Hani siz düşmanlar idiniz. O, kalplerinizin arasını uzlaştırıp ısındırdı ve siz O'nun nimetiyle kardeşler olarak sabahladınız. Yine siz, tam ateş çukurunun kıyısındaiken, oradan sizi kurtardı. Umulur ki hidayete erersiniz diye, Allah, size ayetlerini böyle açıklar."** (Al-i İmran:103)

"Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve besili atlar hazırlayın. Bununla, Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanınızı ve bunların dışında sizin bilmeyip Allah'ın bildiği diğer (düşmanları) korkutup caydırarsınız..." (Enfal:60)

Müslümanlar içinde bulundukları hayatın gereklerinde ve o an ki bireysel ve toplumsal sorunlara yönelik hassasiyetlerinde, tabi olarak o şartları ya da içinde bulundukları durumu yansıtan örneklikleri ön plana çıkarma amacıyla Kur'an'a ve Sünnete yönelmektedir. Bu tabii bir durumdur. Öyle de olması gerekir ve beklenir. Samimiyet ölçüsünde, teslimiyet endeksli bir yönelişte her zaman hayır vardır ve bu Rabbimiz tarafından övgü ile takdir edilir, müjdelenir.

Bu noktada kalbinde maraz olanlara, İslam'a tam teslimiyet içinde olmayıp bir ucundan iman edenlere Rabbimiz önemli bir uyarıda bulunur: **"İnsanlardan kimi, Allah'a bir ucundan ibadet eder, eğer kendisine bir hayır dokunursa, bununla tatmin bulur ve eğer kendisine bir fitne isabet edecek olursa yüzü üstü dönüverir. O, dünyayı kaybetmiştir, ahireti de. İşte bu, apaçık bir kayıptır."** (Hacc:11)

Kendisini yaratan Rabbine itaat konusunda ve kendisine ibadet yollarını gösteren, doğru yola sevk eden, hem dünya hem ahiret kurtuluşunu sağlamak için gönderdiği peygamberi

hakkında ise şunları söyler: **"...Kim Allah'a ve Peygamberine itaat ederse Allah onu, zemininden ırmaklar akan cennetlere koyacaktır; orada devamlı kalıcıdır; işte büyük kurtuluş budur."** (Nisa:13)

"Kim Allah'a ve Resul'e itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine lütuflarda bulunduğu peygamberler, siddikler, şehidler ve salih kişilerle beraberdir. Bunlar ne güzel arkadaşlardır." (Nisa:69)

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygamber'e ve sizden olan ululemre (idarecilere) de itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz Allah'a ve ahirete gerçekten inanıyorsanız onu Allah'a ve Resul'e götürün (onların talimatına göre halledin); bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir." (Nisa:59)

"Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Resulüne davet edildiklerinde, müminlerin sözü ancak "İşittik ve itaat ettik" demeleridir. İşte asıl bunlar kurtuluşa erenlerdir." (Nur:51)

"Yüzleri ateşte evrilip çevrildiği gün: Eyvah bize! Keşke Allah'a itaat etseydik, Peygamber'e de itaat etseydik! derler." (Ahzab:66)

Rasullah'ın (s.a.v) beşeri yönü ile insanlara örnek olması, O'nun takip edilebilir, davranışlarının kopyalanabilir olması yönünden oldukça önemlidir ve bu dinin temelini oluşturur. Takip edilen, örnek alınan bir önder ile uzun soluklu bir yolculuğa çıkan o sahabe; itaat etmeye ve pratik hayatta yaşamlarının merkezine koydukları numune kişiliğe olan bağlılıkları sayesinde altın nesli oluşturmuşlardı. Peygamberin (s.a.v.) etrafında içlerindeki olumsuz tüm davranış biçimlerini, imanları ve itaatleri ölçüsünde öldürürken; peygamber (s.a.v.) ile dirilmenin mükkemmel hazzını yaşıyorlardı. Allah; kendilerine hayat sunan, cahiliye adetlerinden kendilerini kurtarıp dönemin en onurlu ve değer eksenli, kulluk bilinci kuşanmış iman cemiyetini oluşturmuş Peygamberi (s.a.v.), o toplum için meşrulaştırıyor ve pratiğe aktardığı yaşantısı ile Kuran ile dirilmenin formülünü 'icabet' olarak gösteriyordu: **"Ey iman edenler, size hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah'a ve Resul'üne icabet edin..."** (Enfal:24)

"Şüphesiz ben, ancak sizin gibi bir insanım" (Kehf:110- Fussilet:6) diyerek ulaşılabilir

ve davranış biçimleri örnek alınabilir bir durumda olduğunu ifade ediyordu. Tabi ayetlerin devamında gelen tek ilah olan Allaha yönelmelerini istemesi de bu örneklik ile kendisini Allaha tabi olmaya ve sadece O'na kulluk eksenli bir itaate giden yolda rehber olarak tanımlıyordu. Böylece sahabe kendi içlerinden çıkan ve toplumda kendileri gibi yaşayan hatta değer yargıları ve yaşam biçimi bakımından kendilerinden daha sade, daha ilkeli ve başkalarını nefsine tercih eden bir kişiliği örnek almaları ve takip etmeleri daha kolay oluyordu.

Örneklik ve önderlik, ulvi bir amaca yönelik ise ve hayatının anlamını teşkil ediyorsa bu amaç uğruna atılacak bir adımın, bir sözün, bir davranışın; insan etme, hayat verme ve dirilişine vesile olma gayesine matuf olması gerekir. Korku salan değil güven veren bir peygamber ve lider olduğunu ifade ve ima eden şu olay Rasullah'ın (s.a.v.) kişiliğini ve görevini ortaya koyan bir örnektir: Bir gün kendisiyle görüşmek üzere gelen ve huzuruna gelince titremeye başlayan adama: **"Sakin ol, ben bir hükümdar değilim. Sadece kuru et yiyen Kureyş'ten bir kadının oğluyum."** (İbn Mace)

Ömrünü; insana hayat verme ve diriltme üzerine vakfetmiş ve ümmeti için nefsini hep kenara koymuş, dünyalık nimet ve makama, kariyere dair bakış açısını; üzerinde yattığı hurma dallarının yapraklarından örülmüş hasır'ın, vücudunda iz bıraktığını gören ve yumuşak bir şeyler sermeyi teklif eden sahabeye söylediği şu sözleri ortaya koyuyordu. **"Dünya benim neyime? Dünyada ben, bir ağaç altında gölgelenen, sonra da onu terk edip giden bir yolcu gibiyim."**

Müslümanların; Rasullah'ın (s.a.v.) Mekke'li müşriklere karşı tavır ve tutumlarını tekrar hatırlamaları, okumaları gerekir. Müşrikleri kazanma, onları İslam ile diriltme gayesi ile onlardan gelen her türlü işkenceye, zulme, ma-

Ömrünü; insana hayat verme ve diriltme üzerine vakfetmiş ve ümmeti için nefsini hep kenara koymuş, dünyalık nimet ve makama, kariyere dair bakış açısını; üzerinde yattığı hurma dallarının yapraklarından örülmüş hasır'ın, vücudunda iz bıraktığını gören ve yumuşak bir şeyler sermeyi teklif eden sahabeye söylediği şu sözleri ortaya koyuyordu. "Dünya benim neyime? Dünyada ben, bir ağaç altında gölgelenen, sonra da onu terk edip giden bir yolcu gibiyim."

lina, canına kast edilmeyi kabullenebilecek çelik gibi bir iradeye sahip olan bir Peygamberin (s.a.v.) ümmeti de bu durumu masaya yatırmalıdır. İman üzere bir 'yaşam'a, nefislerinde, İslam'ın şahitliğini yaptırarak, bir kişinin hidayetine vesile olma prensibi ile hareket etmeleri gerekir.

İnsanları diriltmek, onları necis durumdan yaratılmışların en şerefli konumuna getirmek için tüm hayatını buna endeksleyerek örnek model oluşturan bir peygamberin (s.a.v.) takipçileri de onun gibi olmalıdır. Çünkü 'İcabet' sadece iman ve ameli değil, daveti de

kapsar. **"Asr'a andolsun; Gerçekten insan, ziyandadır. Ancak iman edip salih amellerde bulunanlar, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesna"** (Asr Suresi) Ayette de açıkça belirtildiği gibi Müslümanların kurtuluşu iman ve salih amel ile sınırlı değil. Bu iki değer üzerine bina edilecek olan hakkı tavsiye, yani iyiliği emredip kötülükten nehyetme, diğeri ise bu uğurda başa gelecek olan tüm sıkıntılara sabretme. İyiliği emredip kötülükten sakındırma konusunda etkili olabilmek, örneklik teşkil edecek bir yaşama insanları şahit ettirmek ile doğru orantılıdır. Bu konuda örnek alacağımız kişi elbette ki; önderimiz olan Allah'ın Rasülüdür (s.a.v.)

Rasullah'ın (s.a.v.) örnek yaşantısı hakkında ciltler dolusu kitaplar yazılmıştır yazılmaya da devam edecektir. Ama hayatının hiçbir aşamasında elinden, dilinden bir zarar geleceği korkusunu taşıyanların sözleri yer almamıştır. Bu da İslam ile diriltten bir davetçinin en önemli vasfı olduğunu bize gösterir. Hiçbir müşrik Mekke'de Rasulullah (s.a.v.) hakkında kötü bir söz söyleyememiştir. O elinden ve dilinden insanların emin olduğu bir önderdi.

Eminlik sıfatına hiçbir insan tarafından leke sürülememiştir ki bu sıfatı Mekke'li müşrikler kendisine vermişti. Öyle ki Medine'ye hicreti sırasında, kendisini Mekke'den çıkartan ve yıl-

larca her türlü maddi manevi eziyeti reva gören Mekkeli müşriklerin emanetleri hala yanındaydı. Hicret sırasında emanetleri sahiplerine vermek üzere yerine bıraktığı Hz. Ali'ye talimat verecekti. İnsan aklının anlamakta zorlandığı en uç örneklerden birisi bu olsa gerek. Terazinin bir kefesinde; yıllarca her türlü eziyeti çektiren, iman etmeyen ve öldürmek üzere planlar yapıp hicrete zorlayan bu insanların; emanetlerini düşman bildikleri insana teslim etmeleri ve diğer kefedeki kendisine zulmeden bu insanların emanetlerini koruyan, hicret sırasında sahiplerine verilmesini isteyen bir peygamber.

Eminlik sıfatı, uzun soluklu bir mücadelenin temelini oluşturunuyordu. Bu kavram; Mekke'de başlayan ve Mekke'nin fethi ile sonuçlanan bu süreçte Mekkeli müşrikleri diriltme ve hayat verme yolunda çok önemli bir görevi yerine getiriyordu peygamberin şahsında.

Mekke'de, Hz. Muhammed'e (s.a.v.) herkesin bir eminlik gerekçesi vardı. Bu kavrama Mekkeli müşriklerin yüklediği anlam konusunda Prof. Dr. Ali Murat Daryal, şunları söyler: "Cemiyet içerisindeki mevcut değişik sınıflara ait her bir kimse, mensubu bulunduğu sınıfın düşünce tarzına, telakkisine, geliştirdiği değerlere göre bu kavramın sınırlarını çizecek, ona göre bu kavrama muhteva kazandıracaktır. Bu kavramı kullanırken, ondan kendi anladığı manayı kastedecektir. Başkalarının da kendi kastettiği manayı anlamasını bekleyecektir. Zenginler bu kavramı iktisadi açıdan düşünüyorlardı. Onlar bu kavramla, Hz. Muhammed'in ticari ve diğer mali münasebetlerinde son derece kendine güvenilir olduğunu anlıyorlardı. Asiller tabi olarak şeref ve haysiyetlerine düşkünlüler. Onlar bu kavramdan Hz. Muhammed'in kendi şereflerine, itibarlarına halel getirecek yalan, iftira, dedikodu yoluna gitmeyecek kadar emin görüyorlardı. Cemiyet içinde idareci konumunda olanlar; O'nun varlığını sınıflar arası çekişmelere, kabileler arası çatışmalara karşı teminat olarak görüyorlardı. Bu kavram ile olaylar karşısındaki müspet tutumuna karşı şüphe beslemediklerini anlatmak istiyorlardı. Muharipler ve cengâverler, harplerde kendisine güvenilir olduğunu, ortaya çıkacak şartlar altında O'nun safları terk etmeyeceğini anlıyorlardı. Sosyal, ekonomik ve fiziki yönden güçsüzler de kendilerine uygun bir anlam yüklüyorlardı. Fakirler her türlü maddi ihtiyaçları için geldiklerinde, O'nun bütün imkânlarıyla kendisine yardım edeceğini, acizler zalimlere karşı kendi hakla-

rını koruyacağını biliyorlar ve bundan emin olduklarını söylüyorlardı. Kimsesizler, himayesine sığındıkları zaman, O'nun bir kardeş, bir baba gibi kendilerine kol kanat gereceğinden emindiler. Köleler bu kavramla, herkesin kendilerini dövdüğü, sövdüğü, hor gördüğü bir dünyada O'nun kendilerini dövmeyeceğini, hor görmeyeceğini ve kötü söz söylemeyeceğini anlıyorlardı." (İslam'ın Doğuş ve İlk Yayılışının Psiko Sosyal Açısından Tahlili; 4.baskı sayfa:79)

İnsanları kazanma ve hayat verme, diriltme merkezli bir davet; Rasullah'ın (s.a.v.) ana hedefiydi. Bu uğurda; nefsinden, kininden, nefretinden, intikamından vazgeçiyor, vazgeçmekle kalmayıp onlar için neredeyse kendisini bu uğurda helak edecek bir duruma geliyordu. Psikolojisini alt üst eden bir durumdu bu. Ateşin içinde kalmaya inatla niyetli olan müşriklere karşı kendisini sorumlu hissediyordu: **"Onlar iman etmiyorlar diye, neredeyse kendini helâk edeceksin. Eğer dilesek onlara gökten bir mucize indiririz de karşısında boyunları eğik kalır."** (Şuara:3-4)

Seyyid Kutup Rasullah'ın (s.a.v.) bu hali için tefsirinde şunları söyler: Ayeti kerimede geçen "Bahî'un-nefs" kavramı kendisini öldürmek demektir. Bu ifade Rasullah'ın -salat ve selam üzerine olsun- onların ilahi mesajı yalanlamalarına ne kadar üzüldüğünü tasvir etmektedir. Zira o bu yalanlamadan sonra onların başına gelecekleri kesin biçimde bilmektedir. Bu nedenle onlar adına içi yanmaktadır. Çünkü onlar kendisinin ailesi, aşireti ve milletidir. İçi daralmaktadır. Bu durumda Rabbi ona acımakta, öldürücü üzüntüsünü hafifletmektedir. İşini kolaylaştırmakta ve ona demektir ki: Onları imana getirmek senin görevin ve yükümlülüğün değildir. Eğer onları imana zorlamak isteseydik, biz zorlayabilirdik. Onun karşısında imandan başka bir çareye başvuramayacakları mağlup edici bir ayet indirirdik. Böyle bir durumda onların boyun eğiş halleri, somut bir tablo halinde ayette ifadesini bulmaktadır. "Eğer dilesek onlara gökten bir mucize indiririz de karşısında boyunları eğik kalır." Boyunları bükülmüş, eğilmiş vaziyettedir. Sanki bu onların kendilerinden ayrılmayan halleridir. Hep böyle kalıp duracaklardır!"

Benzer teskin edici ifadeler Kehf Suresi 6. ayette şu şekilde geçer: **"Şimdi onlar bu söze (Kur'an'a) inanmayacak olurlarsa sen, onların peşi sıra esef ederek kendini kahredeceksin (öyle mi)?"** Mevdudi bu

ayetin tefsirinde şunları söyler: "Burada, bu surenin nazil olduğu sırada Peygamber'in (s.a) üzüntüsünün gerçek sebebi ne değişilmektedir. Bu; Peygamber'in (s.a), kendisinin ve arkadaşlarının gördüğü işkenceye değil, kavminin sapıklık ve ahlâkî bozukluğuna üzüldüğünü göstermektedir. Onu en çok üzen konu ne kadar yola getirmeye çalışırsa çalışsın, kavminin sapıklıkta inat etmesiydi. O çok üzülmüyordu, çünkü kavminin sapıklığının en sonunda helâk olmalarına ve Allah'ın azabının üzerlerine hak olmasına neden olacağından korkuyordu. Bu nedenle gece gündüz onları kurtarmaya çalışıyordu, fakat onlar sanki Allah'ın azabının gelmesini istercesine inat ediyorlardı. Peygamber (s.a) bu durumu konuyla ilgili hadisinde şöyle açıklamaktadır: **"Benim ve sizin benzeriniz, ateş yakan ve ateşine pervane ve çekirgeler düşmeye başlayınca onları ateşten kurtarmaya çalışan kimse gibidir. Ben sizi ateşe düşmekten korumak için eteklerinizden tutuyorum. Oysa siz benim elimden kurtulmaya çalışıyorsunuz."** (Buhari-Müslim)" Bu iki örnek; Rasullah'ın (s.a.v.) insanı iman ile diriltme konusunda yaşadığı yıpratıcı durumu ve psikolojisini bozmaya kadar götüren inkâr tablosunu en iyi temsil eder.

Affetme konusunda Rasullullah (s.a.v.) eşsiz bir örneklik teşkil eder. Allah'ın muradı insanların İslam ile hayat bulmaları olduğu için peygamberine de bu yönde vahiyler indirmiştir. O'nu farklı karakterlerdeki her türlü insan karşısında son haddeye kadar affetmek, İslam ile onur kazandırmak, iman ile diriltmek için; mücadele, sabır ve merhamet konusunda eğitmiştir. Tabi olarak Rasullullah ta (s.a.v.) kendisine iman eden ümmeti içinde bunun örnekliğini nefsinde uygulamış ve bunu ümmetinden istemiştir. Rabbimiz bu yönde Rasulünü (s.a.v.) veri geldikçe uyarmış ve tavsiyede bulunmuştur.

Mekke'nin fethinde Hz. Muhammed (s.a.v.), yıllarca işkence eden, her türlü mağduriyete uğratan, mağlup ve mahcup durumdaki Mekkelilere

Affetme konusunda Rasullullah (s.a.v.) eşsiz bir örneklik teşkil eder. Allah'ın muradı insanların İslam ile hayat bulmaları olduğu için peygamberine de bu yönde vahiyler indirmiştir. O'nu farklı karakterlerdeki her türlü insan karşısında son haddeye kadar affetmek, İslam ile onur kazandırmak, iman ile diriltmek için; mücadele, sabır ve merhamet konusunda eğitmiştir.

re olan merhameti ve kin gütmemesi tarihte eşi olmayan bir diriliş hareketinin örnekliğini teşkil eder. Ve Mekkelilerin kitleler halinde Müslüman olmasına vesile olur: Rasullullah (s.a.v.), **"Ey Kureyş topluluğu, şimdi hakkınızda benim ne yapacağımı tahmin edersiniz?" diye sordu. Kureyş topluluğu, "Sen, kerem ve iyilik sahibi bir kardeşsin! Kerem ve iyilik sahibi bir kardeş oğlusun. Ancak bize hayır ve iyilik yapacağına inanırız" dediler. Bunun üzerine Rasullullah (s.a.v.) şöyle dedi: "Benim halimle**

sizin haliniz, Yusuf'un (a.s.) kardeşlerine dediğinin tıpkısı olacaktır. Yusuf'un (a.s.) kardeşlerine dediği gibi ben de diyorum: 'Size bugün hiçbir başa kakma ve ayıplama yok. Allah, sizi bağışlasın. O, merhamet edenlerin en merhametlisidir' (Yusuf, 92). "Gidiniz, sizler serbestsiniz." (İbn Hişam Sire c.4 sayfa 55)

Rasullullah (s.a.v.), düşmanları ile münasebetlerinde gerekli olmadıkça hep iyi muameleyi esas almıştır. Dönüşü olmayacak şekilde ilişkilerini kesmemiş ve İslam ile şereflenmeleri konusunda hep hayır dua etmiştir. **"Ben lanetçi olarak değil, rahmet olarak gönderildim"** (Müslim) diyerek düşmanlarına bile hidayet ve diriltme eksenli yaklaşım içinde olmuştur. Hicri dokuzuncu yılda, Taif'ten bir heyet Rasullullah (s.a.v.)'e gelerek İslam'a girmeleri karşılığında bir takım tavizler istemişlerdi. Rasullullah (s.a.v.), geçmişte Taif'lilerin kendisini taşıdığını bir kenara bırakacak ve onları İslam ile şerefendirme yolunu tercih edecekti. Gelen elçilerin istekleri içerisinde en göze çarpanları; putları olan Lat putunun yıkılması, zekât, cihad ve namazdan muafiyetti. Putlara dokunamayacaklarını söyleyen elçilere putlarını, Müslüman bir grubun gelip kıracağını söylemiş, namazdan asla taviz vermemiş ve namazsız İslam olmaz demişti. Zekât ve cihad konusunda isteklerini kabul etmiş çevresinden gelen böyle bir taviz verilir mi bakışına elçiler gittikten sonra Cabir (ra)'den nakledilen cevabı şu olmuştur: **"Bunlar iman ettikten sonra kendiliklerinden**

zekât da verecek, cihâd da edeceklerdir.” (Ebu Davûd, İmâret/27) Kendisine gelerek İslam’ın emir ve yasaklarından muaf olayı ve bir takım imtiyazları isteyerek bir anlaşma yapmak isteyen Taif heyetine sert bir karşılık vermemiş, onlarla tatlılıkla konuşarak açıklamada bulunmuş ve onları ikna etmişti. (Dr. Fahri Hoşab, Nebevi Davet ve Propaganda; s. 40)

İslam’ı davet etmek ve hicret mekânı olarak düşündüğü Taif’e giden Rasulullah’ın (s.a.v.) orada taşlanması ve eli yüzü kan içerisinde tekrar Mekke’ye dönmesi kendisine çok üzmüştü. Bu olaylardan dolayı bu yıla hü-zün yılı adı verilmişti. Taif şehirde taşlanma olayından sonra Rasulullah’a (s.a.v.) gelen Cebrail, Taif’in iki tarafındaki dağları kaldırıp Taif’lilerin üzerine yıkmayı teklif etmiş, ancak Rasulullah (s.a.v.) bunu kabul etmemiş ve kendisini taşılayanlara beddua yerine şu duada bulunmuştu: **“Allah’ım kuvvetimin zaafa uğradığımı, çaresizliğimi, halkın gözünde hor ve hakir görüldüğümü ancak sana arz ederim. Ey merhametlilerin en merhametlisi, herkesin zayıf görüp de dalına bindiği biçarelerin rabbi sensin. İlâhî, huysuz ve yüz­süz bir düşmanın eline beni düşürmeyecek, hatta hayatımın dizginlerini eline verdiğim akrabamdan bir dosta bile bırakmayacak kadar bana merhametlisin. Yarabbi, eğer bana karşı gazaplı değilsen, çektiğim belâ ve sıkıntılara hiç aldırmam, fakat senin esirgeyciliğin bunları da göstermeyecek kadar geniştir. Yarabbi gazabına uğramaktan, rızandan mahrum kalmaktan, senin karanlıkları aydınlatan, din ve dünya işlerini dengeleyen nuruna sığınırım. Razi oluncaya kadar işte affını diliyorum. Bütün kuvvet ve kudret ancak seninledir...”** (İbn-i Hişâm, Sîre 2/255; Taberî, Târîh 2/241-242) Taif’te bir üzüm bağının gölgeğinde dinlenmek üzere oturduğunda Rabbimiz onun gönlünü hoş edecek, kısmi de olsa mağduriyetini hafifletecek ve orada kendisine üzüm ikram eden Addas’ın Müslüman olmasına vesile olacaktı.

Rasulullah (s.a.v.), düşmanları ile münasebetlerinde gerekli olmadıkça hep iyi muameleyi esas almıştır. Dönüşü olmayacak şekilde ilişkilerini kesmiş ve İslam ile şereflenme­leri konusunda hep hayır dua etmiştir. “Ben lanetçi olarak değil, rahmet olarak gönderildim” (Müslim) diyerek düşmanlarına bile hidayet ve di­riltme eksenli yaklaşım içinde olmuştur.

Rasulullah (s.a.v.), ci-var kabile reisleri yanına görüşmek için geldiğinde onlara ayrı bir konaklama yeri tahsis etmemiş ve birer ikişer sahabelere dağılım yaptırmıştır. Bunun sebebi gelen elçilere İslam’ın pratik hayatta nasıl bir din olduğunu göstermek, Müslümanların İslam’ın güzelliklerini yaşadıklarına şahitlik ettirmektir. Elçilerin korktuklarından emin olmalarını sağlıyor ve kalplerini İslam’a ısındırıyordu. Rasulullah bununla sınırlı kalmıyor, özellikle savaş esirlerini mescidin direklerine bağlatarak; Kur’an’ı

ışitmelerini sağlıyor, ibadet yapan Müslümanların etkileyici hayatlarına şahitlik ettirerek, karşı geldikleri ve yok etmek için savaştıkları İslam’ın ve Müslümanların kalplerinde bıraktığı derin izler vesilesiyle Müslüman olmalarını umuyordu.

Hanife oğulları kabilesi reislerinden Sümame b. Usal, hicretten evvel Mekke’ye geldiğinde, Hz. Peygamber (s.a.v.) onu İslam’a davet etmiş, ancak o sert bir şekilde karşılık vererek bu daveti reddetmişti. Hicretten sonra bir müfreze tarafından yakalanıp Medine’ye getirildiğinde Hz. Peygamber (s.a.v.) onu tanımış, mescitte muhafaza edilmesini, ona iyi davranılmasını emretmiş; bizzat evinden yemek göndermiş ve namaz için mescide her çıktığında, yanından geçerken onu İslam’a davet etmiş ve fikrini sormuştu. Sümame karşılık olarak, ‘kendisinin ölümü hak etmiş birisi olduğunu; ancak iyi muamele görürse, talep edilen kadar fidye vereceğini’ söylemişti. Üçüncü davetinde de Sümame’den aynı cevabı alan Hz. Peygamber (s.a.v.), onu karşılıksız bıraktı. Şehir dışına çıktığında Müslüman olmaya karar verdi. Geri dönerek Allah Rasulü’nün (s.a.v.) huzuruna çıktı, şehadet getirdi ve şöyle dedi: “Şimdiye kadar Sen, benim nazarımda dünyanın en nefret edilecek adamıydın. Şimdi ise, ben Sana her şeyden çok hayranım.” Sümame Kâbe’ye umre için geldiğinde açıkça imanını ilan etti ve Allah Rasulü’nün (s.a.v.) izni olmadan Mekkelilere memleketi Yemame’den hiç hububat göndermeyeceğini söyledi. (Dr.Fahri Hoşab: Nebevi Davet ve Propaganda, s. 110)

Ölüm ve Kıyamet

Zeynep ÖĞÜT

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

Euzu billahi mineşŞeytanirracim. Bismillahir-Rahmanir-Rahim.

El-hamdü lillahi Rabbil-alemiyn. Ves-selamü ala seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaiyn.

Dedi ki: "Rabbim, benim göğsümü aç. Bana işimi kolaylaştır. Dilimden düşümü çöz; ki söyleyeceklerimi kavrasınlar." (Taha Suresi, 25-35)

Bahsedeceğimiz konu başlıkları şöyle; ölüm, ölüye karşı görevlerimiz, kabir hayatı, kabirden diriliş, mizan, sırat, cehennem ve cehenneme götüren ameller, cennet ve cennete götüren ameller.

Ölüm

Ölüm, bir canlı varlığın (insan, hayvan, mantar, bitki ve mikroskobik canlının) hayati faaliyetlerinin kesin olarak sona ermesidir.

Allah Teâla insanı yeryüzüne halife olarak gönderiyor ve ona peygamberleri, kitapları aracılığıyla yaşayış şekillerini öğretiyor. Allah Teâla insanın fitratını iyiliğe eğilimli, kötülükten uzak durmaya çalışan insan kıvamında yarattı.

Yarattıklarının bir çoğundan da üstün kılıyor. İnsan kötülüğe meylettğinde, yolunu şaşırdığında, doğru yolu bulması için kitaplar, nebiler, peygamberler gönderiyor.

Allah insanları dünyaya geçici bir süre için koymuştur.

Gaflette olan insanlar vardır. Hiç ölümü düşünmek istemezler. Dünyaya oyun ve eğlence için geldiklerini düşünürler, dünyanın zevk ve sefasına dalarlar. Ahirete hiçbir hazırlık yapmazlar.

Gafletten uyanıp yaptığı hatalarına tövbe edenler vardır. Allaha yeni tövbe etmiştir. Hazırlık yapmaya başlamıştır, adeta Allahtan zaman isterler.

Mü'min kişilerdir. Dünya nimetlerine dalmayan, dünyanın ahirete geçiş yolu olduğunu düşünen, ahirete hazırlık yapan kişilerdir.

İnsanlara sorarlar, yeryüzünde ne kadar kaldınız. Bir gün ya da bir günden biraz daha az kaldık derler. İçlerinden en akıllıları der ki bir ikinci vakti kaldık derler.

Oysa bir gün veya daha az kalınan yer olan dünyada;

Yeryüzündeki insanlar ellerinden geldiğince yaşlanmaya ve ölüme karşı tedbir almaya çalışırlar. Bütün akıllarını bütün teknolojilerini, tıbbi müdahalelerini yaparlar. Ne zaman makinaları, ne de gençleşme iksirleri ölümlerine engel olamayacaktır.

İnsanın dünyaya gelip belli bir yaşa ulaştıktan sonra mesuliyetleri başlıyor. Allah Teâlâ'nın isteği ise kulun, "benim namazım, ibadetim, hayatım ve ölümüm âlemlerin rabbi olan Allah içindir." deyip hayatını devam ettirmesidir. Allah'ın insandan istediği yol bellidir. Allah'ın izni ile kişi terciğini belirler. Olaylar karşısında

hayırlar yolu ya da şerler yolunu tercih eder. İnsanı hayırlar yolu cennete şerler yolu ise cehenneme götürür. Hangi yolu tercih ettiyse o yol ona açılır. Belirlenmiş sürenin sonunda ise Allah Teâlâ buyurur; Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak kötülük ve iyilikle deneyeceğiz. Hepiniz de sonunda bize döndürüleceksiniz. (EN-BİYA/35)

Kişi kendisine tayin edilen zamanda ve yerde vefat eder. Ölümünden kaçış yoktur. Allah'ın dilediği yerde, Allah'ın dilediği şekilde ölür. Kral olsun alim olsun, fakir olsun, zengin olsun, güzel olsun, çirkin olsun, genç olsun yaşlı olsun, Allah'ın bütün yarattıkları ölümü tadacaktır, dönüş de sadece Allah'adır.

Allah'ın sevdiği şekilde rızasına uygun şekilde yaşamalıyız. "Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz; nasıl ölürseniz öyle de dirilirsiniz" hadisi insanı düşüncede koyuyor. İnsan yeryüzüne imtihan için gönderilmiştir. O, hangimizin daha güzel iş yapacağını denemek için ölümü ve hayatı yaratmıştır.

Allah'ı nasıl inkâr ediyorsunuz ki siz, ölü (biller nutfeye, hormon) idiniz; O sizi diriltti. Sonra (ecelleriniz gelince) sizleri yine öldürecek, sonra (kıyamette) sizi diriltecek. Sonra da (amellerinizin hesabı görülmek üzere) ona döndürüleceksiniz

"Sizi bir çamurdan yaratan, sonra ölüm zamanını takdir eden ancak O'dur. Bir de O'nun katında muayyen bir ecel kıyamet günü vardır. Siz hala şüphe ediyorsunuz." (En'am 2)

Hayatımızın her anında karşılaşabileceğimiz, ölümü hatırdan çıkarmamak gerekir.

"Ağız tadını bozan ölümü çok hatırlayınız" (Tirmizi, Zühd 4. IV, 553) buyurmaktadır Peygamberimiz.

Cennetle müjdelenen on sahabe arasında yer alan Hz. Ömer'in, yüzüğünün kaşına:

"Ölüm sana nasihat olarak yeter, ey Ömer!" (Tecrid-i Sarîh Tercümesi, IV, 288) hadis-i şerifini yazdırmış olması ibret verici ve ilgi çekicidir.

Hz. Süleyman'ın sarayına kuşluk vakti saf bir adam telaşla girer. Nöbetçilere, hayati bir mesele için Hz. Süleyman'la görüşeceğini söyler ve hemen huzura alınır. Hz. Süleyman (a.s) benzi sararmış, korkudan titreyen adama sorar:

- Hayrola ne var? Neden böyle korku içindesin? Derdin nedir? Söyle bana... Adam telaş içinde:
- Bu sabah karşıma Azrail (a.s) çıktı. Bana hı-

şımla baktı ve hemen uzaklaştı. Anladım ki benim canımı almaya kararlı.

- Peki ne yapmamı istiyorsun?" Adam yalvarır. Kurt, kuş, dağ, taş senin emrinde. Rüzgârına emret de beni buradan ta Hindistan'a iletisin. O zaman Azrail (a.s) belki beni bulamaz. Böylece canımı kurtarmış olurum. Hz. Süleyman, adamın haline acır. Rüzgârı çağırır ve:

- Bu adamı hemen al. Hindistan'a bırak!" emrini verir. Rüzgâr bu... Bir eser, bir kükrer. Adamı alır ve bir anda Hindistan'da uzak bir adaya götürür. Öğleye doğru Hz. Süleyman, divanı toplayarak gelenlerle görüşmeye başlar. Bir de ne görsün, Azrail (a.s.) da topluluğun içine karışmış, divanda oturmaktadır. Hemen yanına çağırır:

- Ey Azrail! Bugün kuşluk vakti o adama neden hışımla baktın? Neden o zavallıyı korkuttun?" der. Azrail (a.s) cevap verir:

- Ey dünyanın ulu sultanı! Ben, o adama öfkeyle, hışımla bakmadım. Hayretle baktım. O yanlış anladı. Vehme kapıldı. Onu, burada görünce şaşırdım. Çünkü Allah (cc) bana emretmişti ki:

- "Haydi, git, bu akşam o adamın canını Hindistan'da al!" Ben de bu adamın yüz kanadı olsa, bu akşam Hindistan'da olamaz. Bu nasıl iştir, diye hayretlere düştüm. İşte ona bakışımın sebebi bu idi.

Kişi kendisine tayin edilen zamanda ve yerde vefat eder. Ölümünden kaçış yoktur. Allah'ın dilediği yerde, Allah'ın dilediği şekilde ölür. Kral olsun alim olsun, fakir olsun, zengin olsun, güzel olsun, çirkin olsun, genç olsun yaşlı olsun, Allah'ın bütün yarattıkları ölümü tadacaktır, dönüş de sadece Allah'adır. Yerler ve gökler Allah'ındır, O'nun içindekilerin hepsi O'nun emri ile hareket etmektedir. Allah'ın ölüm emrini ise Hz. Azrail yerine getirmektedir. Bütün tedbirler ise boşa çıkar.

Hayatımızın her anında karşılaşabileceğimiz, ölümü hatırdan çıkarmamak gerekir. Çev-

remizde yaşadığımız gördüğümüz ölüm olaylarına şahit oluyoruz. Birçok hadiste Hz. Peygamber, ölmek üzere olan yakınlarınıza 'la ilahe illallah dedirin, yanın da Yasin suresini okuyunuz, o kişi için Allaha dua edin ki orada bulunan melekler âmin desinler' buyurur.

Ayrıca cenazeyi görünce ayağa kalkmayı, kabirleri ziyaret etmeyi, oralardan ibret almayı, ahireti düşünmemizi buyurmuştur.

Kişi ölmek üzeredir.

"Hayır, can boğaza dayandığı, "Kimdir (bunu) iyi edecek?" dendiği, (ölmek üzere olanın da) bunun ayrılış olduğunu bildiği, bacakların birbirine dolandığı zaman, işte o gün sevk ediliş, Rabbinedir." (Kıyame, 26-30)

"...Hani can boğaza gelince onu döndürsenize, siz de orada bakar durursunuz. Biz ona sizden daha yakınızdır. Fakat siz görmezsiniz." (Vakıa, 83)

"Mü'min can çekişirken, rahmet melekleri beyaz bir ipekle gelip, "Haydi, sen Allah'tan, Allah da senden razı olarak, doğru Allah'ın rahmetine ve cennetine, sana kızgın olmayan Rabb'e doğru çıkıp gidiver," derler. Bunun üzerine, misk gibi güzel bir koku saçarak çıkar, melekler onu birbirlerine verirler. Gök kapılarına el üstünde getirirler ve derler ki, "Yerden size gelen bu koku ne kadar da ferahlatıcı!" Sonra onu, mü'min ruhların yanına götürürler. Onlar, sizden birinizin gurbette olan yakınına kavuştuğu zaman duyduğu sevinçli duyarlar. Yanına gelip sorarlar: "Filan ne yaptı, filan ne âlemde?" Cevap verirler: "Bırakın onu, o dünya zevkine dalmıştı." gelen ruh: "O öldü, size hâlâ gelmedi mi?" der. "Öyleyse o, Haviye cehennemine götürüldü" derler. Kâfir can çekişirken, azap melekleri, ellerinde bir kamçı ile gelirler ve derler ki: "Haydi, sen Rabbine ve Rabbin de sana kızgın olarak, Allah'ın azabına doğru çıkiver." O da, leş kokusundan daha kötü bir koku içinde, Allah'ın azabına doğru çıkar. Sonunda arzın kapısına iletirler. "Ne kötü bir koku!" diyerek,

"Hayır, can boğaza dayandığı, "Kimdir (bunu) iyi edecek?" dendiği, (ölmek üzere olanın da) bunun ayrılış olduğunu bildiği, bacakların birbirine dolandığı zaman, işte o gün sevk ediliş, Rabbinedir."

(Kıyame, 26-30)

"...Hani can boğaza gelince onu döndürsenize, siz de orada bakar durursunuz. Biz ona sizden daha yakınızdır. Fakat siz görmezsiniz."

(Vakıa, 83)

onu kâfir ruhlarının bulunduğu yere götürürler." (Nesâi)

Sıra cenaze namazındadır.

Cenaze namazı dört tekbirle kılınan namazdır. Birinci tekbirde Sübhaneke duası, ikinci tekbirde sallı-barık duası, üçüncü tekbirde kunut duaları dördüncü tekbirden sonra cenazeye ve mü'minlere dua edilir.

Ebû Hureyre, Ebû Katâde ve Ebû İbrahim el-Eşhelî'nin sahâbî olan babasından radyallahu anhüm rivayet edildiğine

göre Nebî sallallahu aleyhi ve sellem bir cenaze namazı kıldı ve şöyle dua etti:

"Allah'ım! Dirilerimizi ve ölülerimizi, küçüklerimizi ve büyüklerimizi, erkeklerimizi ve kadınlarımızı, burada bulunanlarımızı ve bulunmayanlarımızı bağışla! Allah'ım! Bizden hayatta bırakacaklarını İslâm üzere yaşat. Öldüreceklerini iman ile öldür. Bizi bu cenazede bulunmanın sevabından mahrum etme ve ondan sonra bizi fitneye düşürme! (Tirmizî, Cenâiz 38 -Eşhelî ve Ebû Hüreyre'den-; Ebû Dâvûd, Cenâiz 56.

"Kim bir mezar kazarsa, Allah ona cennette bir köşk bina eder. Kim bir cenaze yıkarsa, annesinden doğduğu günkü gibi tüm günahlarından sıyrılır. Kim bir ölüyü kefenlerse, Allah ona cennet giysilerinden bir giysi giydirebilir. Kim, yaşlı bir kimseye taziye bulursa, Allah ona takva elbisesi giydirebilir, ruhlar içinde onun ruhuna da merhamet edilir. Kim, başına bir musibet gelen kişiyi teselli ederse, Allah ona cennet giysilerinden, dünyada pahası biçilmez iki elbise giydirebilir."

"Kim, cenazenin ardından gidip de gömülünceye kadar beklerse, Allah ona üç kırat sevap verir. O üç kıratından sadece bir tanesi Uhud dağından büyüktür."

"Kim, bir yetimi, ya da bir dulu koruyup gözetirse, Allah onu gölgesinde gölgelendirir ve cennetine girdirir." Taberânî.

Peygamber kızı Hz. Fatıma'yı uyarmıştır.

-Hz. Peygamber vefatından birkaç gün önce" Ey Peygamberin kızı Fatıma! Seni ahiret gününün sorumluluğundan (kendini) kurtaracak hayırlı işler yapmaya bak. Peygamber kızı olman sana bir şey kazandırmaz. Ben seni, o günün dehşetinden kurtaramam." demiştir. Hz. Fatıma ise ben peygamber kızımı deyip, hayatında rahat davranmamıştır. Allah'a karşı sorumluluğunu itina ile yerine getirmiştir.

Hz. Peygamber, cennet müjdelendiğini bildiği halde kendi yaşamında Allah'ın rızasına erişmeye dikkat etmiştir. Oysa Hz. Peygamber'in geçmiş ve gelecek bütün günahları bağışlandığı halde her zaman örnekliliğini sonuna kadar yerine getirmiştir. Vefatından birkaç gün önce mescitte;

"Ey Müslümanlar! Şayet birinize karşı bir kötülük yapmışsam, onun karşılığı kabule hazırım. Kime vurduysam işte sırtım gelsin vursun. Kimin bende alacağı işte malım gelsin, alsın." demiştir.

Hz. Peygamber "Her nefis kendi kazancına bağlıdır." (Müddessir, 38) ayetiyle, kul hakkıyla dünyadan ayrılmamak için itina göstermiştir.

"Sen elbette öleceksin onlar da elbette ölecektir." (Zümer, 30) (Peygamberimiz kastedilmiştir.)

Rasulullah (sav) buyurdular ki: "Ölüyü, (mezarına kadar) üç şey takip eder: Ailesi, malı ve ameli. Bunlardan ikisi geri döner, biri baki kalır: Ailesi ve malı geri döner, ameli kendisiyle baki kalır. (Buhari, Rikak 42; Müslim, Zühd 5, (2960))

Cennete varanlar

Rasulullah şöyle buyurdu:

"Peygamber olan cennettedir, Sıddıklar cennettedir, şehidler cennettedir, küçük yaşta ölen çocuklar cennettedir. Şehrin diğer ucundaki kardeşini sadece Allah rızası için ziyaret eden cennettedir."

Şehitlerin durumundan birçok ayet ve hadisler de bahsedilir. Ahirette peygamberlerden sonra en yüksek derece şehitlik derecesidir. Kişi

"Cennete giren hiç kimse dünyaya geri dönmek istemez, yeryüzünde olan her şey orada vardır. Ancak şehid böyle değil. O, mazhar olduğu ikramlar sebebiyle yeryüzüne dönüp on kere şehit olmayı temenni eder. "Şehide aşırı ikram ve itibar verilir. Hz Peygamber üç defa tekrarlamıştır. "Allah yolunda ölmeyi, tekrar dünyaya dönüp tekrar Allah için canını vermeyi."

nasil ölmek ister? Kimlerle birlikte olmak ister.

Kim Allah'a ve Peygambere itaat ederse, işte onlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberlerle, sıddıklarla, şehidlerle ve iyi kimselerle birliktedirler. Bunlar ne güzel arkadaşlırlar.

"Allah yolunda öldürülenleri ölümler sanmayın. Aksine onlar diri olup Rableri katında rızıklandırılmaktadırlar. Allah'ın lüt-fundan kendilerine vermiş olduklarıyla sevinç içinde-dirler ve arkalarından

henüz onlara kavuşmamış olanları, kendilerine bir korku olmayacağı ve üzülmeyecekleri üzere müjdeliler." (Al-i İmran, 3/169-170)

Şehitler derken Hz. Hamza ve Uhud şehitlerinin şahadeti aklımıza geliyor. Nakil gününde babasının kabrini açan Hz. Cabir şunları anlatıyor: "Medine'ye su getirildiğinde Uhud şehitleri için (ikinci kez) ağladık. Hicretin kırkinci yılı başında, şehit oluşlarından kırk yıl sonra henüz yeni ölmüş gibi olan cesetlerini çıkarttık, başka bir yere naklettik. Mezarlığın etrafını bir duvarla çevirdik. Hz. Hamza'nın cesedinden hâlâ kan akıyordu. Ben şehitleri insanların omuzlarında gördüm. Sanki onlar uyuyakalmış insan gibiydiler." (Tabakat, III/11)9, (1877); Tirmizi, Fedailu'l-Cihad 13, (1643); Nesai, Cihad 30, 6, 32).

Hz. Enes (radiyallahu anh) anlatıyor: "Rasûlullah (aleyhissalatu vesselam) buyurdular ki:

"Cennete giren hiç kimse dünyaya geri dönmek istemez, yeryüzünde olan her şey orada vardır. Ancak şehid böyle değil. O, mazhar olduğu ikramlar sebebiyle yeryüzüne dönüp on kere şehit olmayı temenni eder. "Şehide aşırı ikram ve itibar verilir. Hz Peygamber üç defa tekrarlamıştır. "Allah yolunda ölmeyi, tekrar dünyaya dönüp tekrar Allah için canını vermeyi."

Cennete girecek olanlardan bir kısım ise küçük yaşta ölen çocuklardır. Peygamber Efendimiz (asm) buyurur ki: "Şüphesiz ben, Cennet kapısında durup girmemekte ısrar eden bir düşük çocuğa varıncaya kadar diğer ümmetlere karşı sizin çokluğunuzla iftihar edeceğim. Bu

çocuğa: "Cennete gir!" denilecek. O da: "Yâ Rabbi, Annem babam da girsın." diyecek. Bunun üzerine ona: "Anneni ve babanı da alarak Cennete gir." denilecektir.

Hadisin devamında "şehrin diğer ucundaki kardeşini sadece Allah rızası için ziyaret eden de cennettendir." buyuruyor Hz. Peygamber. Allah rızası için yaptığımız ziyaretleri çoğaltalım inşallah.

Kıyamet günü, peygamber ve şehit olmadıkları halde peygamberler ve şehitler gıpta ile bakarlar. Kimdir bunlar ya Rasulullah bize haber ver, dediler. Bunlar aralarında akrabalık bağı bulunmadığı, birbirlerine mal bırakmadığı halde birbirlerini Allah için seven insanlardır. Allah'a andolsun ki onların yüzü nurdandır, nur üzerindedirler. İnsanlar üzüldü, korktuklarında onlar korkmaz ve üzülmazler.

Allah'ü Teâla Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde kendi sıfatlarından bahseder. "esirgeyen bağışlayan, kuluna izzet veren, yumuşak muamele eden. Kulların günahlarını bağışlayan, haberdar olan, sabreden, dualara cevap veren, yarattıklarının hesabını adilce gören, affeden, öldüren."

Artık kişi kabre konulacaktır.

Ceset kabre konduktan sonra artık kabir hayatı başlamıştır.

Ölümlle başlayıp yeniden dirilmeye kadar devam edecek hayata kabir hayatı denilir. Kabir hayatı "berzah" diye de anılmıştır.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) Bedir'de öldürülen kâfirlerin içi taşlarla örülmemiş bir kuyuya atılmasını emretti. Ölümünden günlerce sonra gelip başında durdu ve son ferdine kadar, onları teker teker ey falanca oğlu falan şeklinde, isimleri ve babalarının isimleri ile çağırarak onlara şöyle buyurdu: "Siz Rabbinizin size va'dettiği azabın hak olduğunu gördünüz mü? Hiç şüphe yok ki ben; Rabbimin bana va'dettiği zaferin hak olduğunu gördüm." Bunun üzerine Hazret-i Ömer; "Yâ Resulallah! Sen, leş olmuş kimselerle mi konuşuyorsun." dedi. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz de cevaben: "Beni hak din ile gönderen Allah'a yemin ederim ki siz, beni onlardan daha iyi duymuyorsunuz." dedi. (Buhari, Müslim) Kabir hayatıyla ilgili örnekleri çoğaltabiliriz.

Kabir hayatında, kabir azabından bahsedelim. Hz peygamber buyurur ki "Kabirdekine

dua edin, çünkü ona hesap sorulacaktır." buyurmuştur.

Kabir azabı hadisi, Peygamber efendimiz, iki kabir yanında durup, (Bunlardan biri idrar sıçramasından sakınmadığı için, diğeri ise, Müslümanlar arasında söz taşıdığı için, kabir azabı çekiyorlar) buyurdu.

Kabir azabının varlığı Kur'an-ı Kerim'de Mü'min 46. ayette şöyledir. (Öyle bir) ateş ki, onlar sabah akşam ona sunulurlar. Kıyametin kopacağı günde de, "Firavun ailesini azabın en şiddetlisine sokun" denilecektir.

Elmalılı Tefsirinde Firavun ailesi dünyada yenilgiye uğradığı gibi berzah âleminde de azab görecekler diyerek açıklanmıştır. Kimi âlimler ise ateş (cehennem) gösterilecek demişlerdir.

Kabir hayatıyla ilgili hadislerle baktığımızda ise kişinin kendi ölümünü ve kabir hayatını düşünmemesi elde değildir. Peygamber Efendimiz, "Ölmeden önce ölün, hesaba çekilmeden önce kendinizi hesaba çekin." buyuruyor. Kendimizi hesaba çekip önce dünyada sonra kabirde sonrada kıyamette ne ile karşılaşacağımızı düşünüp Allah'ın emir ve yasaklarına riayet etmeliyiz.

"Ölü mezara konulur. Salih kişi kabrinde endişesiz ve korkusuz oturtulur. Sonra ona; "Hangi dinde idin?" diye sorulur. O; "Ben İslâm dininde idim" diye cevap verir. Sonra ona; "Şu adam (Rasûlullah, s.a.s.) kimdir?" diye sorulur. O da; "Muhammed (s.a.s.), Allah'ın Rasûlüdür. O, bize Allah katından apaçık ayetler getirdi; biz de O'nu doğruladık" diye cevap verir. Daha sonra bu ölüye; "Sen Allah'ı gördün mü? diye sorulur. O da "Hiçbir kimse Allah'ı görmeye lâayık değildir" diye cevap verir. Bu soru ve cevaplardan sonra onun için ateş tarafına bir pencere açılır. Ölü ona bakarak ateş alevlerinin birbirini kırıp yenmeye çalıştığını görür. Sonra ona; "Allah'ın seni koruduğu ateşe bak" denir. Daha sonra onun için Cennet tarafına bir pencere açılır. O da bu defa Cennetin süsüne ve nimetlerine bakar. Kendisine; "İşte bu yer senin makamındır" denildikten sonra; "Sen samimi iman üzerinde idin, bu sağlam iman üzerinde öldün ve inşallah iman üzerinde dirileceksin" denir." (İbn Mace, Zühed, 32).

Ruh, kabirde sorulan suallere verdiği cevaplara göre ya İlliyyîne* ya da Siccîn'e* gönderilir. Burada, yeniden diriltilecekleri güne kadar emaneten dururlar. Yeniden dirilme gününde ise Allah'ın emri ile tekrar cesetlere girer-

ler. İyi, kötü, bütün ruhların kendi kabirleriyle alâkaları vardır.

Doğrusu, yoldan sapan kâfirlerin hesap defterleri Siccîn'dedir.

Yine Kâb ve İbn Abbas'tan gelen diğer bir rivayete göre, mü'minlerin ruhu Arşın yanındadır. Başka bir rivayette cennettir. Peygamber Efendimiz (asv) bir hadis-i şerifinde kabir hayatını şöyle tasvir ediyor:

"Mü'minin kabri verdiği cevaba göre genişletilir. Kâfirin kabri ise daraltılır. Kabir ya cennet bahçelerinden bir bahçedir veya ateş çukurlarından bir çukurdur.

Diriliş

Sura Birinci üfürülüştü her şey ölür. İkinci üfürülüştü ise her şey mahşer meydanında toplanır.

"İnsanlardan kimileri Allah'a karşı böbürlenerek, "Kim diriltecekmiş o çürümüş ve (atalarımızın) kemikleri?" dedi. Nasıl ve neden yaratıldığını, acizliğini, başına bir şey geldiğinde onu savacak olanın Allah olduğunu unutmuş gibi sanki. Allah da insana cevaben de ki: "Onları ilk defa yaratan diriltecek ve o her yaratmayı bilir." dedi. Gökleri yerleri ve ikisi arasındaki kileri yaratan yaratacak. Bir katre suyu siz mi yaratıyorsunuz biz mi. Ektiğiniz tohumu siz mi yaratıyorsunuz biz mi." (Vakıa 59, 60)

Yasin suresinde tekrar diriliş şöyle anlatılır. Çok açık ve anlaşılır biçimde diriliş anlatılır. Artık İsrâfil sura 2. kez üflemiştir:

51- Sûr'a üfürülmüştür, bir de ne baksınlar kabirlerinden Rablerine doğru akın ediyorlar.

52- Onlar: "Eyvah başımıza gelenlere! Mezarımızdan bizi kim kaldırdı? O Rahmân'ın vaad buyurduğu işte bu imiş. Gönderilen peygamberler de doğru söylemişler" derler.

53- Başka değil, sadece bir tek çılgılık olmuş, derhal hepsi toplanmış huzurumuza getirilmişlerdir.

54- Artık bugün hiç kimseye zerre kadar zulmedilmez. Ancak yaptıklarınızın cezasını çekeceksiniz.

Zilzal suresinde ve birçok surede tekrar dirilişten bahsedilir:

4- O gün yer, bütün haberlerini anlatır.

5- Çünkü Rabbin ona vahy etmiştir.

6- O gün insanlar, amellerinin karşılığı kendilerine gösterilmek üzere bölük çıkacaklardır.

7- Her kim zerre kadar hayır işlemişse onu görecektir.

8- Her kim, zerre kadar şer işlemişse onu görecektir. "

Hız. Aişe (ra) anlatıyor: "Ateşi hatırlayıp ağladım. Rasulullah (asm): "Niye ağlıyorsun?" buyurdu.

"Ya Resulallah! Cehennemini hatırladım da onun için ağladım! Siz, kıyamet günü, ailenizi hatırlayacak mısınız?" dedim. Peygamber Efendimiz (asm): "Üç yerde kimse kimseyi hatırlamaz:

1-Mizan yanında: Tartısı ağır mı geldi, hafif mi; öğreninceye kadar,

2-Sahifeler uçtuğu zaman: Kendi defteri nereye düşecek, öğreninceye kadar: Sağına mı, soluna mı, yoksa arkasına mı?

3-Sıratın yanında: Sırat Cehennemini iki yakası ortasına kurulduğunda, bunu geçinceye kadar kimse kimseyi hatırlamaz."

Haşır Meydanı; Mahşer

Yeniden dirilişin ardından insanların toplanacağı büyük meydan.

"Onların hiç birini bırakmadan haşırda toplamışızdır." (Kehf, 47)

Uzun bir zamandır. Kafir için 50 bin yıl sürer, mü'min için ise güneşin batma anı gibidir.

"Kendilerine peygamber gönderilen kimseleri de, onlara gönderilen peygamberleri de mutlaka sorguya çekeceğiz! (Araf, 6)

İnsanlar mahşer yerinde, Cenâb-ı Hakk'ın huzuruna yalınayak, çıplak ve sünnetsiz olarak çıkacaklar. Kapıldıkları dehşet, korku ve şaşkınlık yüzünden birbirlerine dönüp bakamayacaklar. (Tirmizî, Tefsir, Abese, (3329))

"O dehşetli zamanda güneş insanları yakıp kavuracak, herkes günahı ölçüsünde tere batacak; kimi topuklarına, kimi dizlerine kadar, kimi beline, köprücük kemiklerine kadar, kimi de ağzına ve kulaklarına kadar tere gömülecektir." (Müslim, Cennet 62; bk. Tirmizî, Kıyamet 2, 6)

"Hiçbir gölgenin bulunmadığı o dehşetli günde, Allah Teâlâ bazı kimselere özel ikrâmda bulunacak; onları Arş'ının gölgesinde dinlendirecektir.

Bu bahtiyar insanlar,
 - Âdil devlet başkanları,
 - Temiz bir hayat içinde
 Rabbine kulluk ederek büyüyen gençler,
 - Kalbi mescidlere bağlı
 Müslümanlar,
 - Birbirlerini Allah için
 seven; buluşmaları da, ayrılımları da Allah için olan insanlar,

- Güzel ve mevki sahibi bir kadının beraber olma isteğine "Ben Allah'tan korkarım." diye yaklaşmayan yiğit adamlar,

- Sağ elinin verdiğini sol elinin bilemeyeceği kadar gizli sadaka verenler,

- Tenhâda Allah'ı anıp gözyaşı dökenler olacaktır. (Buhari, Ezan 36; Müslim, Zekat 91)

Dümdüz, büyük bir alandır. Un gibidir, biraz koyudur.

Amel Defterleri

Peygamber buyuruyor ki:

"Âdemoğlu kıyamette getirilir ve mizanın kefeleri önünde durdurulur. Ona bir melek tayin edilir. Eğer mizanı ağır gelirse, vazifeli melek, "Filan kimse bundan sonra ebedi olarak kurtulmuştur" der. Mizanı hafif gelirse, melek "Falan kimse de kaybetmiştir" der." (Ebu Nuaym)

"Kulun Kıyamette ilk hesaba çekileceği ameli namazdır. Eğer o düzgün çıkarsa, diğer amelleri de düzgün olur. Eğer o bozuk çıkarsa diğer amelleri de bozuk olur." [Taberani] (Biz dünyada namazlarımıza sahip çıkalım ki mizanda da namazlarımız bize sahip çıksın İnşallah)

Mahşerde herkes toplandıktan sonra insanlar için dünyada yazıcı melekler tarafından tutulan amel defterleri dağıtılır. Dünyada insanın yaptığı her şey, bu defterlerde bütün teferruatıyla kayıtlıdır. Unutulmamalıdır ki, bunları dünyadaki defter ve kitaplara benzetmek yanlıştır.

Amel defterleri, bir kısım insanlara sağdan, diğer bir kısmına da soldan veya arkadan verilir.

"Oku kitabını, bugün hesap görücü olarak sen kendine yetersin." (İsra, 14)

Yani defterini okuyunca hesap neticesinde

"Kulun Kıyamette ilk hesaba çekileceği ameli namazdır. Eğer o düzgün çıkarsa, diğer amelleri de düzgün olur. Eğer o bozuk çıkarsa diğer amelleri de bozuk olur."
 (Taberani)

nereye varacağını kendin de anlarsın denilir.

Ahirette insanların nelerden sorguya çekilecekleri bir hadis-i şerifte ana hatlarıyla açıklanır. Buna göre insan:

Ömrünü ne yolda tükettiğinin

İlmini ne yolda kullandığının ve onunla hangi amelleri yaptığının,

Malını nereden kazanıp nereye harcadığının,

Bedenini ne yolda yıprattığının

hesabını mutlaka verecek, bu hesabı vermeden hiçbir yere gidemeyecektir.

"Vay halimize derler, bu nasıl kitapmış. Hiç bir şey bırakmaksızın küçük büyük her şeyi yazmış." (Kehf, 49)

Hesap ve sual esnasında, melekler tarafından tutulan amel defterleri yanında, insanın elleri, ayakları ve derilerinin de şahitlik edeceği Kur'an'da bildirilmiştir. (Fussilet, 19-21; Yasin, 65)

Ashabı yemin sağdan alınacak defter, ashabı şimal ise soldan alınan defterdir.

Sırat

Lügatte yol demektir. Terim olarak sırat, cehennem üzerine kurulmuş olan son derece ince ve keskin bir köprüdür ki herkes bunun üzerinden geçecektir. Cennete gitmek için sıratın başka yolu yoktur. Cehennemin üzerinde bir köprü (Sırat) kurulur. Allah şefaate izin verir. (Mü'minler) 'Ya Allah selamet ver, selamet ver, diye dua eder durur.' 'Ya Rasulullah, köprü nedir?' diye sorulduğunda; "Kaypak ve kaygan bir yoldur. Orada; kancalar, çengeller ve Necidde bilen sa'dan denilen sert dikencikler gibi dikenler vardır. Mü'minler amellerine göre kimi göz açıp kapayıncaya kadar, kimi şimşek gibi, kimi rüzgâr gibi, kimi kuş gibi, kimi iyi cins yarış atları gibi, kimi deve gibi süratle geçerler. Mü'minlerden kimi sapasağlam kurtulur. Kimi de tırmalanmış (hafif yaralı) olarak salıverilir. Kimileri de Cehennem ateşi içerisine dökülür." (Buhari, Müslim, Tirmizi'den naklen Mansur Ali Nasif, Tâc, V, 394-395).

O gün korkudan yürekler ağıza gelir. Sıratı geçen kurtulmuştur, geçemeyenin yeri cehennemdir.

“İslam’ın Hareket Metodu” Kitabından...

Derleyen: Fatih PALA

Şehadetinin 49. sene-i devriyesi (29 Ağustos 1966) vesilesiyle aziz şehidimiz, ilim, dava ve hareket adamı **Seyyid Kutub**’un, “**Din Budur**”, “**İslam Düşüncesi**”, “**Yoldaki İşaretler**” ve “**Fî zilalî’l-Kur’an**” isimli kitaplarından yararlanılarak Muhammed Tevfik Berekât tarafından oluşturulan “**İslam’ın Hareket Metodu**” isimli kitabından bazı fikir ve düşüncelerini derleyerek sizinle paylaşmak istedik. Faydalı olmasını dileyip Rabbimizden şehidimize rahmeti ile muamele etmesini ve bizleri de onun gibi şehidlere komuşu kılmasını niyaz ederek sizleri derlememizle baş başa bırakıyoruz:

“İslam’ın gayesinin yalnız Allah’a kulluğu gerçekleştirmek olduğu bilinen gerçeklerdendir. Bu gaye ise Allah’tan başka ilahlık taslayanların –ne olursa olsun- ilahlıklarına son vererek şeriatını hâkim kılmamızla gerçekleşebilir. Bu da Allah’ın şeriatını inanç ve ihlâsla uygulayan bir hükümet ve bu şeriata isteyerek boyun eğen bir toplumla mümkün olur. Bu gayeye ulaşmamız için, bizi gayemize ulaştırabilecek bir metoda ihtiyacımız olacaktır. Çünkü metod ve gaye arasında bir uyumsuzluk söz konusu olursa hedefimize varamayız. Ve bu metodu bırakıp başka bir metod aramak zorunda kalırız. Allah, bu metodu tayin etmeyi bizim içtihamımıza bırakmadı. Rahmetinin bir eseri olarak, yeryüzünde İslam’ı hâkim kılmak için takip edeceğimiz Rabbani metodu gösterdi. Müminler, Rabbani metodun özelliklerini, dışarıdan hiçbir şey katmadan olduğu gibi Allah’tan alırlar.”

“Müslüman, şehadet vazifesini, Allah’ın nizamını insanların hayatında tahakkuk ettirmek, İslam düşüncesinden doğan İslam nizamını hâkim kılmak ve beşer topluluğunun hayatını bu esas nizama göre tanzim etmek için faaliyet sarf ederek yerine getirir.”

“İman hakikati, O’nun yolunda düşmanlarıyla savaşırken kemale erer ve kalpte yerleşir. Çünkü mücahid, başkalarıyla mücadele ederken, kendi nefsiyle de mücadele etmektedir. İmanında yepyeni ufuklar açılır. İnsan ve insan hayatıyla ilgili birçok hakikatleri keşfeder.

Mücahid, nefsiyle, duygularıyla, düşünce ve adetleriyle en yüksek mertebeye erişir. İnsanı bu mertebeye ancak dava uğrunda mücadele ulaştırır. Evinde rahat rahat oturmakla bunu elde etmesine imkân yoktur.”

“Allah’ın nizamı ile cahiliyet nizamları arasındaki kesin ve kati münasebetlerin tabiatı; ancak güzel şartlar ve özel durumlarda beraber yaşamalarının mümkün olduğu zamanlarda kavranılabilir. Bunun da kaidesi; kulları, kullara kulluğun esaretinden kurtarıp sadece Allah’a kulluğun hürriyetine kavuşturmak davasını güden İslam’ın genel davetinin önüne devlet gibi, idari nizam gibi, yeryüzündeki cemiyetlerin durumları gibi herhangi bir maddi engelin konulmasıdır. Bu, Allahın nizamıdır... Kulları, kullara

kulluktan kurtarıp Allah'a kulluğa götürebilmesi için, Allah onun hâkim olmasını ister.. Cahiliyet nizamlarını ise, bu ilahi nizamı kendi bünyesinden atmak, Allah'ın nizamıyla yeryüzüne yayılan hareketi söndürmek ve bu hareketin hükmüne son vermek gayesini güderler."

"İslam hakkında binlerce kitap yazılsa, mes-cidlerde binlerce hutbe ve konferans verilse, İslam'ı öven binlerce film gösterilip davet için binlerce heyet gönderilse; bunların hepsi bir arada bile yapılsa, bunların hiçbirisi yeryüzünün bir bölümünde Allah'ın kanunlarına göre hayatlarını düzenleyen küçük bir topluluk kadar etkili olamazlar.

İslam düşmanları, bu durumu gayet iyi bildikleri için, İslamî kitapların basımına, İslam'ı öven filmlerin gösterilmesine, davet için heyetler gönderilmesine belli sınırlar çerçevesinde bile olsa izin vermelerine rağmen; İslamî bir devletin kurulması için izin vermek şöyle dursun, bu konuda yapılacak en ufak bir çalışmaya hatta bundan söz edilmesine dahi asla izin vermezler."

"O ilk nesil (yani saha-be nesli), Kur'an'a yaklaşırken kültür ve inceleme maksadıyla veya zevk alma, eğlenme arzusuyla yaklaşmıyorlardı. Ve onlardan hiçbir kişi, Kur'an okurken yalnızca kültürünü artırmak için okumuyordu. İlmî ve fikhî iddialarına yenisini eklemek ve böylece kursağını doldurmak arzusuyla okumuyordu. Onlar, Kur'an'ı okurken Allah'ın emrini öğrenmek için okuyorlardı. Kendileriyle ilgili,

"O ilk nesil (yani sahabe nesli), Kur'an'a yaklaşırken kültür ve inceleme maksadıyla veya zevk alma, eğlenme arzusuyla yaklaşmıyorlardı. Ve onlardan hiçbir kişi, Kur'an okurken yalnızca kültürünü artırmak için okumuyordu. İlmî ve fikhî iddialarına yenisini eklemek ve böylece kursağını doldurmak arzusuyla okumuyordu. Onlar, Kur'an'ı okurken Allah'ın emrini öğrenmek için okuyorlardı. yorlardı.

ne kadar fazla dalarsa o kadar omzuna vazife ve mükellefiyet yüklenecekti. İbn Mes'ud (ra)'ın rivayet ettiği hadiste de olduğu gibi, onlar beş on ayetle yetiniyorlardı ve hemen bunları ezberleyerek amel etmeye başlıyorlardı."

"Bu din, birtakım faraziyelerle meşgul olan bir teoriler yığını değildir. Bu din, doğrudan doğruya pratikle ilgilenen bir nizamdır. Bunun için İslam akidesini kabul eden, Allah'tan başka kimseye hâkimiyet hakkı tanımayan, Allah'tan başka kimselere hâkimiyet hakkı tanıyanlara hayat hakkı vermeyen ve bu esasa dayanmayan her türlü hükmü reddeden Müslüman bir cemiyetin kurulması gerekir.

Bu din, birtakım faraziyelerle meşgul olan bir teoriler yığını değildir. Bu din, doğrudan doğruya pratikle ilgilenen bir nizamdır. Bunun için İslam akidesini kabul eden, Allah'tan başka kimseye hâkimiyet hakkı tanımayan, Allah'tan başka kimselere hâkimiyet hakkı tanıyanlara hayat hakkı vermeyen ve bu esasa dayanmayan her türlü hükmü reddeden Müslüman bir cemiyetin kurulması gerekir.

Bu cemiyet, fiilen kurulunca tabiatı itibariyle birtakım nizam ve hükümleri gerektiren pratik bir yaşayışı da olacaktır. İşte bunlar gerçekleştikten sonra, ancak bu din hüküm ve nizamlar koymaya başlar. İlk iş olarak, başka nizamı ve hükümleri reddeden ve Allah'ın vazettiği nizam ve hükümlere teslim olan kitleler için nizam ve hükümler koyar."

Türkiye'deki Demokratik Seçimler, Hapishanedekilerin Kendi Gardiyanını Seçmesidir

Mustafa GÜLDAĞI
mustafaguldag@gmail.com

Bağımsız (!) Türkiye Cumhuriyeti'nde yaklaşık yüz yıldır seçimler yapılmaktadır. Seçim günü oy sandıkları kuru-
lur ve herkes akşama kadar "oyunu" özgürce(!) kullanır. Akşam geç saatlerde sonuç belli olur. Tek bir parti, ya tek başına hükümet kurar ya da koalisyon hükümeti kurulur. Lakin "hükümet" hiç bir zaman kendi başına "hüküm edemez" Fakat adı hükümettir, hüküm eden.

Türkiye bir NATO ülkesidir ve Amerika'nın şirketi konumundadır. Basit bir taşeron şirkettir esasında. Amerika 1930'dan beri Türkiye Cumhuriyeti'nin her yerinde derin yapılanmasını kurmuştur. Amerika hangi partilerin kendi düzenine uygun olduğunu tespit edip seçimlere girmesine izin verir. Uygun olmayanlarını da seçime sokar ve kendi kurmuş olduğu düzenin potasında eritir. Düzenine uydurur. Veya bu tip partilerin kapatılmasını sağlar. İşte bu yüzden gelen hükümetler hiç bir zaman kendi başına hüküm edememiştir. Efendilerinin hükümlerine uymak zorundadırlar.

Aslında halk hiçbir zaman Türkiye'de özgür bir seçim yapmamaktadır. Kimi seçmeleri gerektiği, hangi partileri seçmeleri gerektiği belirlenir ve halka oy pusulasında sunulur. Halk da "ben özgür bir şekilde seçim yaptım" der. Hâlbuki seçmesi gereken şıkları "dünyanın zalim efendileri" belirler. Bu efendiler halka "işte özgürce seçim yaptınız ne mutlu size" der. Aslında hiçbir zaman halkın özgürce istediği partiyi kurup özgürce oy verip özgürce istediği düzeni kurmalarına izin vermezler.

Şimdi anlatacağımız benzetme durumu çok güzel anlatacaktır:

Düşünün ki bir hapishane var. Bu hapishane koğuşunda bir gardiyan gözetleyici olarak beklemek zorundadır. Düşünün ki hapishanede yatanlara 10 tane gardiyan gösterip "gardiyanınız kim olsun?" diye sorsalar. Ve hapistekilerin çoğunluğunun seçtiği gardiyan hapishane koğuşunun gardiyanı olsa. İşte Türkiye'deki seçimler de tam böyledir. Hapistekilere gardiyan seçtiriyorlar. Mahkûmlara gardiyan seçtiriyorlar. Bir defa hapistesin. Sana sundukları gardiyanlardan hangisini seçtiğinin pek önemi yoktur. İsmet özel diyor ki: "Demokrasi; mahkûmların, gardiyanı seçme hürriyetidir"

Türkiye de tam bir hapishanedir. Edirne ve Kars arasında kurulmuş büyük bir hapishane. Yani TC, "Türkiye Cezaevi" anlamlarına da gelebilir. Tam bir cezaevi ve hapishanedir. Ekonomisi Amerika ve Yahudi baronların elinde. Yasa ve kanunlar onların istediği gibi oluyor. Onların istemediği parti kapatılır. Onların istemediği kanun ve yasa yapılamaz. Onların isteği doğrultusunda ekonomi şekilleniyor. Eğitim onların düzenine uygun. İşte buna "Türkiye Cezaevi" denir. Bu cezaevi ve hapishanede kalanlara gardiyanınız kim olsun diye her 4 senede 25-30 tane gardiyan (parti) gösterirler. Millet de birini seçer. Bazen de millet gardiyan seçme konusunda yönlendirilir. Ki milletin seçmesi gereken bu gardiyan önceden Amerika ile anlaşır. Bu gardiyan hapishaneye seçildiğinde Amerika ve Yahudi baronlara ters bir şey yaparsa gardi-

yanın kulağı çekilir. Bu "28 Şubat" "Gezi Parkı" olayları ve "17 Aralık yolsuzluk operasyonları" olarak medyaya yansır. Aslında bunlar bir "kulak çekme" operasyonudur. Ya da cezaevinin hapishanenin efendileri "Çevik" bir hizmetçisine emir vererek gardiyayı indirtir. Bu bize "28 Şubat Darbesi" olarak yansır. Belki gardiyan dünyanın zalim efendilerine karşı durmak gibi bir niyeti vardır ama yaptırmazlar. Hapishanedekileri birbiriyle savaştırıp gardiyanın böyle bir şey yapmasını engellerler. Nasıl mı? Devam edelim.

Bazen gardiyan bazen de hapishanedekiler bir olup isyan edip dünyanın zalim efendilerinin kurduğu düzene isyan etmek için birleşirler. Dünyanın zalim efendileri hemen önlem alır. Hapishanedekilerin durumunu ve hapishane-de kimlerin kaldığını bilirler. Hapishanedekiler birbiriyle savaşır ve kavga ederlerse dünyanın efendilerine isyan etmeye vakitleri kalmaz. Hapishanede yaşayan Kürd'ü Türk'e, Türk'ü Kürd'e düşman ederler. Kürtçülük ve Türkçülük akımlarını güçlendirip Kürt ve Türkü birbirine düşürürler. Hapishanedeki Alevi ve Sünnileri birbirine düşürürler. Hapishanedeki solcu ve sağcılar birbiriyle kavga ettirirler. Böylece hapishanedekilerin zalim küresel güçlere başkaldıracak gücü kalmaz. Zaten bu da TC'nin (Türkiye Cezaevinin) yakın siyasi tarihidir. Ve halen bunu devam ettirmektedirler.

Ve unutmayın, "gardiyan" hapishanedeki en düşük rütbeli kişidir. Onun üstünde "hapishane müdür yardımcısı" vardır. Onun üstünde "hapishane müdürü" vardır. Onun üstünde ülkedeki tüm hapishanelerin "genel başkanı ve bakanı" vardır. Gardiyan yanlış bir şey yaparsa atmak veya kulağını çekip uyarmak çok basittir. Şimdi bunu TC'ye (Türkiye Cezaevine) uygulayalım: Türkiye basit bir hapishane ve cezaevidir. Şimdiye kadar gelen yöneticiler gardiyan. Gardi-

yanın üstünde Türkiye'deki ekonomi patronları vardır. Bunlar hapishanenin müdür yardımcısıdır. Bu müdür yardımcılara emir vermek için Amerika ve İngiltere'den gizli atamalar yapılır. Bu atananları asla görmezsiniz. Bunlar hapishanenin müdürüdür. Hapishanenin tümünün asıl sahibi ve başkanı Amerika ve Yahudi baronlardır. Bu arada gardiyan nerede kalıyor? İşte o gardiyan bizim seçimlerde seçtiğimiz kişiler, partiler.

Ne demişti İsmet Özel: "Demokrasi; mahkûmların, gardiyayı seçme hürriyetidir" Velhasıl Türkiye'deki seçimler mahkûmların, gösterilen gardiyanları seçmesidir. Ve bizler bu seçimi yaparken bize diyorlar ki: "Türkiye ne kadar demokrat ve hür. Herkes hür ve özgür şekilde seçimini yapmaktadır" diye gaz verirler. Ve unutma! Bu düzende sadece GARDİYAN seçtiğini unutma. Ve yine unutma! Bu düzende "OY PUSULASI" hiçbir zaman doğru yönü göstermez. Göstermesine izin vermezler vermediler de. Oy pusulası hep "BATI'YI" gösteriyor. "Batı medeniyetini, Batılılaşmayı, Batı tarzı yaşamı, Batı tarzı kanunları ve yasaları, Batı tarzı eğitimi ve Batı'nın kölesi olmayı" gösteriyor. Batılıların "oyunu" çok sağlam. Müslümanlar ise "oyunu" hangi partiye attığının hesabını yapadursunlar.

Ne zaman hapishanedekiler özüne döner ve İnançları etrafında birleşip gerçek mücadelelerini verirse özgür oluruz. Bunun yolu da Türkçülük, Kürtçülük yapmayı bırakıp Allah'ın ipine (İslama) sınıksız sarılmaktan geçer. Cemaatçılığı, hizipçiliği bırakıp Kuran ve sünnet etrafında birleşmekten geçer. İslam insanlık için vardır. İnsanların hür şekilde dinlerini yaşayabilmeleri için vardır. İnsanların onurunu, malını, aklını, iffetini ve namusunu korumak için vardır. İnsanlığın tek kurtuluş yolu İslam'dır. Yaratana, yarattığına ne zararlı ne faydalı hiç bilmez mi?

İNNA LİLLAHİ VE İNNA İLEYHİ RACİÛN

Okurlarımızdan Sn. Yalçın YILMAZ'ın babası vefat etmiştir.
Merhuma Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan Sn. Yusuf KANDEMİR'in annesi vefat etmiştir.
Merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Nübüvvet Kervanı: İbrahim (as)- II

Soner ARSLAN

“Allah Âdem’i, Nuh’u, İbrahim ailesini ve İmran ailesini seçip âlemlere üstün kıldı.
Bunlar birbirlerinden türeyen nesillerdir. Allah işitendir, bilendir.”

(Al-i İmran suresi 33-34)

Hz. İbrahim (as), kendisine peygamberlik görevi verildikten sonra, Allah’tan almış olduğu emir üzerine Babil halkını doğru yola yöneltmek, kendilerine ne bir faydası ne de bir zararı olan putlara tapınmayı bırakarak yalnız Allaha kul olmaya davet ederek tebliğine şu şekilde başlamıştır:

“İbrahim’i de gönderdik. O kavmine şöyle demişti: Allah’a kulluk edin. O’na karşı gelmekten sakının. Eğer bilmiş olsanız bu sizin için daha hayırlıdır. Siz Allah’ı bırakıp birtakım

putlara tapıyor, asılsız sözler uyduruyorsunuz. Bilmelisiniz ki, Allah’ı bırakıp da taptıklarınız, size rızık veremezler. O halde rızık Allah katında arayın. O’na kulluk edin ve O’na şükredin. Ancak O’na döndürüleceksiniz.” (Ankebut, 16-17)

Hz. İbrahim, uzun bir süre kavmine Allaha kul olmayı, hak dini, dünyanın geçiciliğini, ahiret hayatının gerçekliğini, ölümü ve yeniden dirilişi anlatmış fakat diğer tüm peygamber kardeşleri gibi kavmi tarafından kabul görmeyerek

yadırganmıştır. Başta babası olmak üzere yakınları ve kavmi ona kızarak kin duymaya başlamış ve risaletini yalanlamışlardır. Zira İbrahim diye bir gencin çıkıp bu şekilde halka tebliği başta zalim hükümdar Nemrut ve diğer hâkim tabakanın kuvvet ve iktidarına sekte vurma ve onlara meydan okuma anlamına gelmekteydi.

İşte bu sebeple Nemrut ve diğer hâkim tabaka İbrahim (as) ile tartışmaya girişerek onun getirdiği Risalet'e karşı çıkmışlardır. Hz. İbrahim de kavminin bu yaklaşımına karşı, rabbinin her şeyi gördüğünü ve bildiğini, onların bu yaptıkları zulümden haberdar olduğunu şu sözlerle dile getirmiştir:

"Babasına ve kavmine, siz nelere tapıyorsunuz, Allah'tan başka bir takım uydurma ilahlar mı istiyorsunuz?" (Saffat 85-86)

"Dediler ki, putlara tapıyoruz ve onlara tapmaya devam edeceğiz." (Şuara 71)

İnkârcı kavminin ve babasının İbrahim (as)'in sorusuna "putlara tapıyoruz" demeleri yeterli iken, putlara tapmaya devam edeceklerini de ayrıca belirtmeleri inkârlarından vazgeçmeyeceklerini, inkâr üzere devam edeceklerini ve de putlara tapmakla iftihar etmiş olduklarını ilan ediyorlardı. İbrahim (as) böyle inatçı bir kavme düştükleri dalalet çukurundan kurtarmak ve onların boş inanç üzerinde olduklarını idrak etmelerini sağlamak için şöyle bir soru sorarak, onları tefekküre davet etmiş ve inançlarını sorgulamıştır:

"Dua ettiğiniz zaman sizi iştiriyorlar mı yahut size fayda veya zarar verebiliyorlar mı?" (Şuara 72-73)

Putperest bu kavim, İbrahim (as)'in bu sorusu karşısında mantıklı bir cevap bulamamış, şaşkınlık içerisinde putlara tapmalarının sebebini, körü körüne atalarını taklit etmekten başka bir şey olmadığını itiraf etmişlerdir.

Babil kavmi gibi küfürde birleşen, kardeş olmaya çalışan hangi millet veya hangi insan topluluğu olursa olsun ufacık bir çıkar söz konusu olduğunda aralarındaki bağ yok olmaya mahkûmdur. Aynen Mekke müşriklerinde olduğu gibi günümüzde de sözüm ona Avrupa birliği veya benzeri birliktelikler dünya menfaati çevresinde birleştikleri için, bağları ne kadar kuvvetli gibi gözükürse gözüksün, ne kadar güçlü görünürse görünsün çıkarları söz konusu olduğunda aralarındaki birlik ve beraberlikten eser kalmadığını göreceksiniz.

"Biz babalarımızı bunlara tapar kimseler olarak bulduk." (Enbiya 53)

Hiçbir delile dayanmaksızın ve kendi akıllarını kullanmayarak körü körüne atalarının izinden gittiklerini söylemeleri kendilerini ne kadar komik bir duruma düşürdüğünün bile farkında olmayacak kadar cahilce sarf ettikleri bu cevap onların ne kadar akılsız olduklarını göstermekteydi.

İbrahim (as)'in kavmi, cehalet içinde körü körüne putlara taptığı gibi, başkalarının da putlara tapması için onları cazip göstermeye çalışıyor ve aynen Mekke müşrikleri gibi küfürde birleşerek kendi aralarında birlik oluşturmaya çalışıyorlardı.

İnsanlardan herhangi birisi İbrahim (as)'e uyacak olsa, onları geri çevirmek için her türlü yolu mubah görüyorlar ve sosyal hayatını felce uğratmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Şunu iyice idrak etmeliyiz ki, aynen Babil kavmi gibi küfürde birleşen, kardeş olmaya çalışan hangi millet veya hangi insan topluluğu olursa olsun ufacık bir çıkar söz konusu olduğunda aralarındaki bağ yok olmaya mahkûmdur. Aynen Mekke müşriklerinde olduğu gibi günümüzde de sözüm ona Avrupa birliği veya benzeri birliktelikler dünya menfaati çevresinde birleştikleri için, bağları ne kadar kuvvetli gibi gözükürse gözüksün, ne kadar güçlü görünürse görünsün çıkarları söz konusu olduğunda aralarındaki birlik ve beraberlikten eser kalmadığını göreceksiniz.

Aralarındaki birlik ve beraberlik vahye dayalı olmadığı için aynen rabbimizin Kur'an'da belirttiği gibi aralarındaki bağ örümcek ağı gibi en ufak bir sorunda yıkılmaya ve yok olmaya mahkûmdur.

Atalarını körü körüne takip ederek yanlış yola sapıp küfürde ısrar eden, küfrü yaymak için birliktelik kuran bu zalimlerin, öldükten

sonra ahiretteki hallerini Rabbimiz şöyle ifade etmiştir:

"Hepsi birbiri ardından cehennemde toplanınca, sonrakiler öncekiler için, Ey Rabbimiz! Bizi saptıranlar işte bunlardır. Bunlara ateşten bir kat daha fazla azap ver derler. Allah'ta, zaten hepsinin azabı kat kattır, fakat siz bilmezsiniz, buyurur." (Araf 38)

İbrahim (as), şirk bataklığı içerisinde yüzen, elleriyle yonttukları putlara tapan, özellikle Yıldız, Ay ve Güneş'e tapan bir milletin içerisinde doğup büyümüştü. Olgunluk çağına erişince de kendisini yaratan bir Rab olduğunu idrak etmiştir. Nesneleri mukayese ederek gerçeği idrak etmeleri için bunu kavmine bunu şöyle ifade etmiştir:

"Gece karanlık basınca bir yıldız gördü ve "Rabbim budur" dedi. Fakat yıldız batınca "Batanları sevmem" dedi. Arkasından ayı doğarken görünce "Rabbim budur" dedi. Fakat o da batınca "Eğer Rabbim beni doğru yola iletmeseydi, kuşkusuz sapıklardan biri olurdum" dedi. Daha sonra güneşi doğarken görünce "Rabbim budur, bu daha büyüktür" dedi. Fakat o da batınca "Ey kavmim, ben sizin Allah'a ortak koştuğunuz putlardan uzağım." demişti." (En'am 76-78)

Burada şu iki hususa dikkat etmemiz gerekmektedir. Birincisi, herhangi bir kişi şirkin içerisinde doğup büyüye ve kendisini uyaran bir peygamber veya tebliğci olmasa da, İbrahim (as) gibi evrendeki nesnelerin ve bir milim şaşmayan mizan üzerinde tefekkür ettiği takdirde Allah'ın birliğini ve her şeyin bir yaratıcısının olduğunu idrak edebilecektir.

Gerçekten şöyle bir düşündüğümüz takdirde yıldız, ay, güneş veya evrende insan dışındaki canlı veya cansız varlıklar Allah'ın emrini harfiyen yerine getirmektedirler. Allah'ı Teâla onlara yapmaları gereken işi emretmiş ve onlara seçme hakkı tanımamıştır. Onlar verilen emre boyun eğip yapmakla mükellef kılınmıştır ve görevlerini şüphesiz yerine getirmektedirler. İnsana gelince Allah'ı Teâla diğer varlıklardan farklı olarak Akıl nimetini vermiş ve bu sayede düşünme kabiliyetiyle seçme hakkı tanıyarak kendisine iki yol göstermiştir. İnsan aklını kullanarak doğru yolu yani hakkı seçerse cennet vaat etmiş, aklını kullanmayarak şirki yani batıl yolu seçerse de cehennemi vaat etmiştir. İnsan kendisine verilen bu cüzi iradeyi kullanarak bu iki yoldan birisini seçebilir.

İkinci husus ise, İbrahim (as) şirk bataklığında yüzen, elleriyle yonttukları putlara tapan ve özellikle Yıldız, Ay ve Güneş'e tapan bir milletin içerisinde doğup büyüdüğü için, "Yıldız, Ay ve Güneş Rab olabilir mi?" sorusundan hareketle kavminin kafasında soru işareti bırakarak, onları düşünmeye sevk ederek, doğru yolu bulmaları için çaba göstermiştir.

İbrahim (as), yıldız, ay ve güneşin doğup batışını kavmine anlatarak onların Rab olamayacağını ve onları da yaratan bir Rabbin olduğunu ifade etmiş. Dolayısıyla Yıldız, Ay ve Güneş'in de kendilerini yaratan Rabbin emrini yerine getirdiğini dile getirerek, yaratılan bir varlığa tapmanın akılsızca bir iş olduğu ve yaratılan bir varlığın asla Rab olamayacağını dile getirmiştir.

İbrahim (as), Allah'ın dinini tebliğe başlayınca, Kur'an'da adı geçmemekle beraber isminin "Azer" olduğu rivayet edilen puta tapıcılıkta önde giden ve put imalatçısı olan babasını da uyararak vahye yöneltmeye çalışmış ve putlara değil de Allaha kul olması gerektiğini söylemiştir. Tabi İbrahim (as), bu tebliğini gayet yumuşak bir kalple ve tatlı bir dille ifade etmiştir.

"Hani bir zaman o babasına (şöyle) demişti: Babacığım! İştirmeyen, görmeyen ve sana bir faydası olmayan şeylere niçin tapıyorsun? Babacığım! Doğrusu, sana gelmeyen bir ilim bana geldi. Bana tabi ol ki seni doğru yola iletayım." (Meryem 42-43)

Bu ayet ve buna benzer ayetlerde geçtiği üzere İbrahim (as), babasını çok tatlı bir dil ve yöntemle uyarmış, buna mukabil put imalatçısı olan babası, iradesini hayra yöneltmediği için oğluna sert bir karşılık vererek şöyle tehdit etmiştir:

"Babası, Ey İbrahim! Sen benim ilâhlarımdan yüz mü çeviriyorsun? Yemin ederim ki, eğer (onları kötülemekten) vazgeçmezsen, seni muhakkak taşlarım. Haydi, uzun bir müddet benden uzak ol, dedi." (Meryem 46)

İbrahim (as), tüm samimiyetiyle babasına iyimser davranmış, hoşgörüsüyle yaklaşmış, tatlı bir ifadeyle tebliğ de bulunmuştu. Buna mukabil babası ona inanmadığı gibi tebliğine kulaklarını tıkamış, onu reddetmiş, ondan yüz çevirmiş, onu azarlamış ve dahası onu taşlamakla tehdit etmiştir.

Düşünün ki bir tebliğci için diğer insanların inanmadığı ve onu yalanladıkları gibi kendi öz

babasının da aynı şekilde yalanlaması ve ona inanamaması, o kişide hayal kırıklığı oluşturacak ve güvenin yok olmasına ve dahası tebliğcinin şevkinin ve azminin kırılmasına, kendine olan güveninin yok olmasına ve tebliğinde zorlanmasına yol açacaktır. Buna rağmen bir tebliğci her türlü zorluğu ve yalnız kalmayı göze alarak, tek başına kalsa bile aynen İbrahim (as) gibi, Hz. Nuh gibi, Hz. Peygamber gibi tüm zorluklara göğüs gereker, umudunu ve kendine güvenini kaybetmeden Allah'ın dinini yaymaya devam etmek zorundadır.

İbrahim (as) babasının bu yaptıklarına karşı ona kızıp bağışlamamış, ona kötü söz söylememiş ve yumuşak bir dille uyarak Allahtan mağfiret dileyeceğini söylemiştir.

"İbrahim şöyle dedi: Sana Selâm olsun, senin için Rabbimden mağfiret dileyeceğim. Çünkü o, bana çok lütüfkârdır." (Meryem 47)

Bununla beraber İbrahim (as)'e, babasının Allah düşmanı olduğu, dolayısıyla babası da olsa Allah düşmanları için bağışlanma dilenilmeyeceği kendisine bildirilince, Nuh (as)'un oğlundan uzaklaştığı gibi, derhal babasından uzaklaşmıştır. İbrahim (as)'in babasından uzaklaşması imanından dolayı idi, çünkü İslam dininde vahye dayanmayan bir bağın hiçbir önemi yoktur. Vahye dayalı bir bağ, biyolojik olan kan bağından çok daha ön plandadır. Şunu unutmamak gerekir ki, mü'minler hiçbir zaman Allah'a düşman olan, Allah'a harp ilan etmiş, küfürde ısrar eden bir kimse için asla mağfiret dileyemezler. Bu kişi en yakınları bile olsa.

İbrahim (as), Babil halkına putların hiçbir fayda sağlamayacağını her fırsatta söylüyor, Allah'ın birliğini her ortamda ilan ediyordu ve Allaha eş koştukları putların kendilerine bile faydası olmadığını söyleyerek onların acizliklerini dile getiriyordu. Bu durumdan başta

İbrahim (as)'e, babasının Allah düşmanı olduğu, dolayısıyla babası da olsa Allah düşmanları için bağışlanma dilenilmeyeceği kendisine bildirilince, Nuh (as)'un oğlundan uzaklaştığı gibi, derhal babasından uzaklaşmıştır. İbrahim (as)'in babasından uzaklaşması imanından dolayı idi, çünkü İslam dininde vahye dayanmayan bir bağın hiçbir önemi yoktur. Vahye dayalı bir bağ, biyolojik olan kan bağından çok daha ön plandadır. Şunu unutmamak gerekir ki, mü'minler hiçbir zaman Allah'a düşman olan, Allah'a harp ilan etmiş, küfürde ısrar eden bir kimse için asla mağfiret dileyemezler. Bu kişi en yakınları bile olsa.

babası Azer olmak üzere kavminin ileri gelenleri rahatsız oluyorlardı ve ona inanmadıkları gibi, onunla tartışıyorlar ve de onu dışlıyorlardı. Kur'an'da ismi geçmekle beraber o dönemde Babil halkının başında olan despot kral Nemrut, sahip olduğu servet ve saltanatıyla kendisini ilah sanmaktaydı. İbrahim (as)'den rahatsız olan halk, başta babası olmak üzere İbrahim'i şikâyet etmek üzere zalim hükümdar Nemrut'a gittiler ve Nemrut'ta bunun üzerine kendi otoritesinin sarsılmasının önüne geçmek üzere İbrahim (as)'i huzuruna getirtti ve aralarında şöyle bir tartışma geçti:

"Allah kendisine mülk (hükümdarlık ve zenginlik) verdiği için şımara-rak Rabbi hakkında İbrahim ile tartışmaya giren

(Nemrut'u) görmedin mi! İşte o zaman İbrahim: «Benim Rabbim diriltir ve öldürür» demişti; o da: «Ben de öldürür ve diriltirim» demişti. O zaman İbrahim: «Şüphe yok, Allah güneşi doğudan getirir, hadi sen de onu batıdan getir-sene» deyince, o küfre sapan böylece afallayıp kalmıştı. Allah, zalimler topluluğunu hidayete erdirmez" (Bakara 258)

İbrahim (as) ile Nemrut arasında geçen bu tartışmanın asıl nedeni şuydu: Nemrut, tebaası üzerinde otoritesini son derece güçlü bir şekilde sağlamış ve halkına karşı kendisini ilah olarak kabul ettirmiş zalim bir hükümdardı. Şimdi İbrahim adında bir gencin çıkıp kendi otoritesini ve ilahlığını kabul etmemesi ve de tapmakta oldukları putları küçümsemesi üzerine, İbrahim üzerinde hâkimiyetini tekrar sağlaması, halkı nezdinde otoritesini sağlamlaştırması anlamına geliyordu. Zira İbrahim'in takınmış olduğu bu tavır Nemrut'un otoritesini sarsacağı için aralarında böyle bir mevzu geçmiştir. Tabi bu aralarındaki mevzu bir tartışmayla kalmayarak daha ileri boyutlara gitmiştir.

Şunu iyice kavramalıyız ki Allah'ı ilahlar ilahı kabul ederek onu belli bir mesafeyle sınırlandırarak yeryüzünün hâkimiyetinin kendilerinde olduğunu iddia ederek Allaha ortaklar koşmak hemen hemen tüm müşrik toplumların özelliğidir. Onlar her zaman ilahlığı ve dolayısıyla hükümlanlığı iki kısma ayırmıştır. Birincisi tabiatüstü ilahlık, ikincisi ise yeryüzünün hâkimiyetinde ilahlıktır. Tabiatüstü ilahlığı yani güneşin, ayın ve yıldızların bir düzen içerisinde hareket etmesi, yağmurun yağması ve tabiatta vuku bulan insanların kontrolünde olamayan birçok olayın Allah'a ait olduğunu kabul etmişler ve bundan dolayı ihtiyaç duydukları her an veya başları sıkıştıkları, güçlerinin üzerinde bir durumla karşılaştıklarında Allah'ı hatırlayarak ondan yardım dilemişlerdir. Fakat yeryüzünün hükümlanlığına gelince yani hayatın içerisindeki hâkimiyet ve dünyadaki işler üzerindeki hâkimiyet ve otoriteye gelince bunu Allahtan alarak insanlara yani kendi despotluklarına vermişlerdir.

İşte İbrahim (as) ile Nemrut arasında geçen bu tartışma İbrahim (as)'in, 'Ben göklerde ve yerde hâkimiyetin sadece Allaha ait olduğunu kabul ediyor ve ondan başka ilahlık iddia eden tüm otorite ve güçleri reddediyor, kendisine fayda ve zararı olmayan putları kabul etmiyorum' deyince başlamıştır. İbrahim (as)'in bu söylemiş olduğu söz, sadece Allahtan başka taptıkları putları ve İslam'dan başka ibadet ettikleri dinleri reddetmekle kalmıyordu. Aynı zamanda Babil'in tek hükümdarı ve tek efendisi olduğunu iddia eden despot kral Nemrut'un da varlığını tehdit ediyordu ki buna Nemrut gibi aşırı zalim ve despot birisinin tahammül etmesi mümkün değildi, zira bu durumda hükümlanlığı elinden giderdi. İşte bu sebeple buna müsamaha göster-

Allah'ı ilahlar ilahı kabul ederek onu belli bir mesafeyle sınırlandırarak yeryüzünün hâkimiyetinin kendilerinde olduğunu iddia ederek Allaha ortaklar koşmak hemen hemen tüm müşrik toplumların özelliğidir. Onlar her zaman ilahlığı ve dolayısıyla hükümlanlığı iki kısma ayırmıştır. Birincisi tabiatüstü ilahlık, ikincisi ise yeryüzünün hâkimiyetinde ilahlıktır. Tabiatüstü ilahlığı yani güneşin, ayın ve yıldızların bir düzen içerisinde hareket etmesi, yağmurun yağması ve tabiatta vuku bulan insanların kontrolünde olamayan birçok olayın Allah'a ait olduğunu kabul etmişler ve bundan dolayı ihtiyaç duydukları her an veya başları sıkıştıkları, güçlerinin üzerinde bir durumla karşılaştıklarında Allah'ı hatırlayarak ondan yardım dilemişlerdir.

remeyecek olan Nemrut, huzuruna İbrahim (as)'i getirtmiş ve aralarında böyle bir mevzu geçmiştir.

Nemrut, İbrahim (as)'e: 'Söyle bakalım senin Rabbin kim? diye sorunca İbrahim (as), 'Benim Rabbin diriltir ve öldürür' dedi. Bunun üzerine Nemrut, 'Bende diriltir ve öldürürüm' demiştir. Bu sözünün ispatı içinde cezalandırdığı mahkûmlardan iki adam getirtmiş ve bunlardan birini öldürmüş, diğerini de serbest bırakmıştır ve 'İşte gördünüz mü bende diriltir ve öldürürüm' diyerek küstahlaşmıştır. İbrahim (as), Nemrut'un öldürme ve diriltme mahiyetini anlamada yoksun olduğunu görünce 'Şüphesiz ki benim Rabbin Güneşi doğudan getirir, sen de onu batıdan getir-sene' deyince Nemrut şaşırıp kalmış verecek herhangi bir cevap bulamamıştır. Zira Nemrut da biliyordu ki güneşe ve tüm

evrene hükmeden İbrahim'in Rabbiydi fakat buna rağmen bu gerçekle yüzleşmesine mukabil İbrahim (as)'e inanmadı, onu yalanladı, hakka yönelmedi. Kendi hâkimiyeti ve otoritesi uğruna, böbürlendi, kibirlendi ve ona zulüm ve işkenceyi reva gördü...

...Allah, yaratan, yaşatan, öldüren ve diriltendir...

...Selam, hidayete tabi olarak yeryüzünün imarı için çalışan, zulme boyun eğmeden, kula kulluk etmeden sabır ve azimle Allah yolunda yürüyen, bu uğurda canlarını feda etmekten çekinmeyen kulların üzerine olsun...

...Allah'ın kahhar sıfatıyla azabı ve helaki, yeryüzünde bozgunculuk yapan, ekini ve nesli yok etmek için uğraşan, kula kulluğa zorlayan, şeytanın izinde giden, insanlara zulmetmekten çekinmeyen insanlıktan nasibini almamış, vicdansızların üzerine olsun...

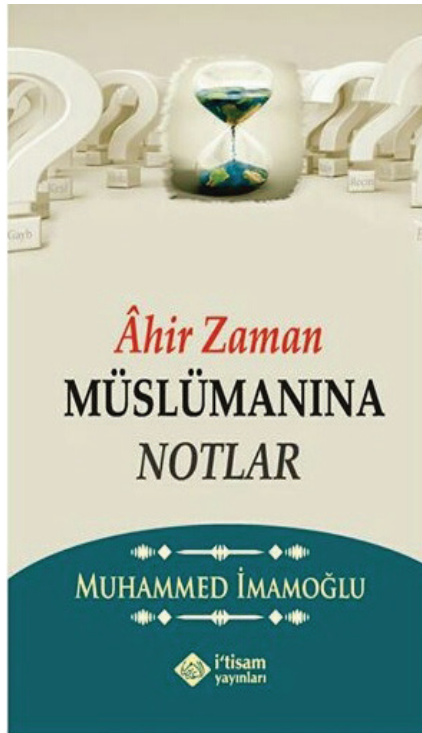
Ahir Zamanda Müslümanlar Dikkat Etmeli Bunlara!

Fatih PALA
fatihpalafatih@gmail.com

Amaçsız, hedefsiz yaşamak insana göre değil. Bunlar olmadan dünya yaşanılabilir değil. Amacımız, Rabbimize kulluk etmek; hedefimiz, O'na yaptığımız bu kullukta şeytana, nefse ve daha başka dâhilî ve haricî düşmanlara yenik düşmeden ömrümüzü verildiği gibi tertemiz bir şekilde geçirip ahiretin cennetine ulaşmak... Daire daha da genişletilebilir belki, ancak özet olarak bu şekilde olsa gerektir insanın amaç ve hedef serüveni takdir edersiniz ki.

Kendisini bir anlamda zamanımızdaki şaz ve bidat görüşleri, fikirleri eleştirmeye, reddetmeye ve bunlara karşılık doğruları ifade etmeye adanmış bir yazardır **Muhammed İmamoğlu**. Ankara İlahiyat Fakültesi'nden mezun ve din kültürü öğretimliği görevini sürdürüyor. Yazılarını Genç Birikim ve Misak dergilerinde yayınladı, yayınlıyor. Aylık olarak ilgisine sunduğu bu çalışmalarının kitaplaşması gerektiği yönünde okuyucu kardeşlerinden aldığı moral ve motivasyon, yazdıklarını iki kapak arasına taşımaya götürür İmamoğlu'nu. Ağustos ayında başkent in çiçeği burnunda İ'tisam Yayınları arasında dostlarıyla

buluşan kitabın adı; **Ahir Zaman Müslümanına Notlar**. Muhammed İmamoğlu, söz konusu dergilerde ve özellikle de Genç Birikim dergimizde Ubeydullah Toprak müstearıyla da çalışmalarına devam ediyor. Bu bağlamda dergiler, hakikaten yazar yetiştiren bereketli birer yatak, belki kundak. Gerek edebî, gerek düşünsel, siyasi vb. dergilerde adını ve meramını bir şekilde duyuranların yolu öyle ya da böyle bir zaman sonra kitapla kesişebiliyor. Ne de güzel bir kesişmedir ama bu!

Kimi âlimlerimizin Rasullullah efendimizin bir hadisinden yola çıkarak işaret ettikleri "Müslümanların seleften halefe tanıyageldiği şeyler arasında bulunmayan sözler" in O sallallahu aleyhi ve sellem'in ümmetinde yaygınlaşması meselesini gündemine alan yazarımız İmamoğlu, üslup olarak genelde tenkitçi bir üslubu tercih ettiğini söylüyor. Şaz ve bidat görüşlere sahip olup Ümmet-i Muhammed'i meşgul ettikleri düşünülen kimi yazar ve ilahiyatçılar, daha doğrusu bu kimi yazar ve ilahiyatçıların fikirleri, tenkit sandalyesine oturtulup hakikat masasında hizaya getirilmek isteniyor yazarımız tarafından. Tenkitçi

üslubu benimsemesiyle ilgili olarak yazar **Ebu-bekir Sifil**'in şu sözlerini delil olarak sunar sözlerinin başında: "Hakkı verilmiş bir tenkit faaliyet, tenkit edilen görüşün eksikleri/yanlışları yanında, doğrunun da gösterilmesini içinde barındırır. Yoksa yapılan işin 'karalama'dan pek bir farkı olmaz. Biz de tenkitlerimizde bu noktayı ihmal etmemeye azamî gayret gösteriyoruz."

Yazarımız İmamoğlu, 11 ana başlıkta sunduğu konuların sonuna ayrıca eşine ait olan iki yazıyı eklemiş; bir anlamda kitabı tamamlamış bu son iki çalışma. Kitabın içeriğine baktığımızda Sünnet konusunu, vahy-i gayri metluv meselesini, hadislerin itikadı belirleyip belirlememesini, Kur'an İslam'ı söyleminin tahlilini, Cibril Hadisi adıyla meşhur olan o uzun hadis'e dair bilinmesi gerekenleri, İsa aleyhisselam'ın göğe yükselme ve tekrar yeryüzüne inşi mevzusunu, Emperyalizm'in keşif kolu

olarak nitelendirilen Oryantalizm'i, mefatihu'l gayb/gaybın anahtarları meselesini, rüya ile amel edilip edilmeyeceğini, rukye tedavisini ve üç ayların nasıl ihya edilmesi gerektiği gibi her biri kendi içinde önem taşıyan hususların ele alındığını görüyoruz. Tartışmacı ve tenkitçi bir üslup, yazarın da belirttiği gibi, her bir makalede kendini belirgin bir şekilde hissettiriyor. Bu dilin, özü itibarıyla hem imkânları hem de zaafı oluyor haliyle. İmkânı ve hayrı, sahih bilgiye ulaşmak ve ulaştırmak şeklinde zuhur ederken; bir yerden sonra karşı çıkılan, tenkit edilen fikirlerin sahiplerinin topyekûn zarar veren, zehir yayan olarak telakki edilmek gibi bir noktaya varılması da zaaf yönünü oluşturuyor olayın. Bu zayıf ve naif noktaya düşenlerden ol-

Müsteşriklerin başından beri uygulamaya koymak istedikleri hedeflerini okuyunca büyük bir tehditle karşı karşıya olduğumuzu anlamakta gecikmiyoruz kaygılı bir yürek olarak. Mesela Rasulullah efendimizin risaletinin doğruluğu hakkında şüpheyandırarak, O'ndan aktarılan sahih hadislerin Müslümanlar tarafından ilk üç asırda uydurulan sözler olduğu iddiasında bulunurlar. Yine, kerim kitabımız Kur'an'ın yüce Rabbimizin kelamı olduğu hakkında şüpheyeye düşürücü ifadeler kullanıp onu kötülerler. Daha başka, İslam fıkhnın değerini küçük gösterip onun Roma hukukundan alınma olduğunu ileri sürerek bunu pekiştirmeye çalışırlar. Yaptıkları ya da yapmaya çalıştıkları bunlarla sınırlı değil elbette. İslam'ın Yahudi ve Hristiyan kaynaklarına dayandığını ileri sürmek, Müslümanları misyonerlik faaliyetleri ile Hristiyanlaştırmaya çalışmak da rezilliklerinden bir diğer numune.

madiğini düşünüyoruz ve biliyoruz yazarımız Muhammed Hoca'nın.

Kitapta üzerinde durulması gereken noktaların haddinden fazla olmasının yanında, bizim dikkatimizi özellikle birkaç yer çekti. Onlardan birisi **Emperyalizm'in Keşif Kolu: Oryantalizm**'dir. Burada Oryantalizm'in, Müslüman doğu medeniyetinin -din, edebiyat, dil ve kültürü de içine alacak şekilde- bütün unsurlarını inceleyerek İslam dünyası hakkında batıların sistematik bir bilgiye sahip olmalarını sağlayan, İslam medeniyeti ile Batı medeniyeti arasındaki mücadelede Batı uygarlığı lehine bilgiler elde etmeye çalışan bir akım olduğunu öğreniyoruz en geniş tanıımıyla. Oryantalizm'in Arapça karşılığı "istişrak" iken, istişrak ile iştilal edenlerin adı ise Müsteşrik oluyor.

Müsteşriklerin başından beri uygulamaya koymak istedikleri hedeflerini okuyunca büyük bir

tehditle karşı karşıya olduğumuzu anlamakta gecikmiyoruz kaygılı bir yürek olarak. Mesela Rasulullah efendimizin risaletinin doğruluğu hakkında şüpheyandırarak, O'ndan aktarılan sahih hadislerin Müslümanlar tarafından ilk üç asırda uydurulan sözler olduğu iddiasında bulunurlar. Yine, kerim kitabımız Kur'an'ın yüce Rabbimizin kelamı olduğu hakkında şüpheyeye düşürücü ifadeler kullanıp onu kötülerler. Daha başka, İslam fıkhnın değerini küçük gösterip onun Roma hukukundan alınma olduğunu ileri sürerek bunu pekiştirmeye çalışırlar. Yaptıkları ya da yapmaya çalıştıkları bunlarla sınırlı değil elbette. İslam'ın Yahudi ve Hristiyan kaynaklarına dayandığını ileri sürmek, Müslümanları misyonerlik faaliyetleri ile Hristiyanlaştırmaya çalışmak da rezilliklerinden bir diğer numune.

Yazarımız İmamoğlu'nun **Kur'an İslamı Üzerine** başlığını verdiği makalesi de okunup geçilmeyecek, üzerinde düşünce sarf edilecek, "Bu kadar da olmaz!" dedirtecek ehemmiyete sahip gerçekten. Bu bölümü kaleme alırken, Sünnet'in bağlayıcı bir din kaynağı olduğu konusundaki şüpheleri ortadan kaldırmayı amaçladığını vurgulayan yazar, şu ifadelerle yer veriyor: "Allah'ın Rasulü Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in sünnetinin bir tarafa bırakılıp yalnızca Kur'an metnine dayalı bir İslam anlayışı oluşturma düşüncesi ve bunun 'Kur'an İslamı' gibi birtakım söylemlerle dile getirilmesi, hiçbir anlam ifade etmemektedir. Bu proje, Müslümanlara ait olmayıp, İslam düşmanlarının ve bidatçilerin ortak projesidir. Çünkü bu anlayış, Rasulullah'ın yalnız bir postacı gibi Kur'an'ı insanlara tebliğ eden ve Kur'an lafızları doğrultusunda amel eden bizim gibi bir insan konumuna düşürmektedir. Böylesi bir düşünce, Allah Teâlâ'nın kendisine yüksek otorite verdiği bir Elçi'yi ve O'nun yaşam tarzını göz ardı etmektir ki, zaten bu, Kur'an'ın temel prensibine aykırıdır."

Bu söylemin sürdürücülerinin/savunucularının, bu söylem aracılığıyla İslam'ı anlamada ve yorumlamada keyfiliğe sevk olunduklarının altını çiziyor yazarımız. İmamoğlu'na göre Rasulullah efendimizin sünnet-i seniyyesine ve müctehid âlimlerin görüşlerine dayanmadan, heva ve heveslerine göre fikirler serdetmeleri, onların acayip sonuçlar çıkarmalarına yol açıyor. Mesela Kur'an'ın 19 rakamı sistemi üzerine kurulduğu kuru iddiası bunun göstergesi. Ayrıca Müddessir Sûresi'nin 26 ila 30. âyetlerde geçen "Sekar" kelimesinin "bilgisayar" şeklinde açıklanması, meselenin gelip dayandığı noktayı çok net olarak resmediyor.

"Allah'ın Rasulü Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in sünnetinin bir tarafa bırakılıp yalnızca Kur'an metnine dayalı bir İslam anlayışı oluşturma düşüncesi ve bunun 'Kur'an İslamı' gibi birtakım söylemlerle dile getirilmesi, hiçbir anlam ifade etmemektedir. Bu proje, Müslümanlara ait olmayıp, İslam düşmanlarının ve bidatçilerin ortak projesidir. Çünkü bu anlayış, Rasulullah'ın yalnız bir postacı gibi Kur'an'ı insanlara tebliğ eden ve Kur'an lafızları doğrultusunda amel eden bizim gibi bir insan konumuna düşürmektedir. Böylesi bir düşünce, Allah Teâlâ'nın kendisine yüksek otorite verdiği bir Elçi'yi ve O'nun yaşam tarzını göz ardı etmektir ki, zaten bu, Kur'an'ın temel prensibine aykırıdır."

Yazarın gündemine aldığı ve üzerlerinde kafa yorup araştırmalar yaparak okuyucu nazarına sunduğu hususlar, kimileri için yersiz ve gereksiz olarak kabul edilebilir. Ortada ciddi bir emek var. Hemen hemen makalelerin tümünde kaynaklardan alıntılarının ağırlığını görüyoruz. Kendi algısını empoze etmeye çalışmaktan ziyade, deliller sunarak yol almayı daha doğru bulmuş İmamoğlu. Bu usûl, biraz da yetiştiği ortamların eseri olarak gözümüze çarpıyor. Biliyoruz ki "Usûlsüzlük, vusûlsüzlükten gelir." Yani bir hedefe, amaca ulaşmak/ermek için, belirli bir metod belirleyip o metodu takip etmek kaçınılmazdır. Heva ve heveslerini ilahlaştıranların fikir ve düşüncelerine, yine ilahlaştırılmış heva ve hevesle karşılık vermek, havanda su dövmek nevindendir. Sevgili

Muhammed İmamoğlu da havanda su dövmeyi değil, hakikatle mündemiç olmayı yeğlemiştir.

Yaklaşık beş yüz sayfayı bulan bu etraflı kitap çalışması, ciddi konuları içermesiyle birlikte ciddi okuyuşu da beraberinde gerekli kılıyor. Zihnî ve fikrî yorgunluk verme ihtimali büyük. Şimdiden inzar etme/uyarma hakkımızı kullanmış olalım. Tashihsel sıkıntılar asgari düzeye indirilmiş olsa idi, kitap daha güzel durmuş olurdu kanaatimizce. Sonraki baskılar için yayıncıya not düşmüş olalım bu vesileyle.

Bunca şey yazılır da sonunda dua olmaz mı? Yazarımızın **Sonsöz** kısmına ilhistirdiği duasının bir kısmıyla sözlerimizi 'tamam' edelim: "Allahım! Ömrümüzü saadetle tamamla. Umduklarımızı fazlasıyla lutfet. Günümüzü ve gecemizi afiyet içinde geçirmemizi sağla. Sonumuzu hayır yap ve bizi himayene al. Amellerimizi fazlınla kabul buyur. Şüphesiz Sen, kullarının yalvarışlarına icabet eder, onlara bol bol ikramda bulunursun." Âmin, velhamdulillahi rabbil âlemin...

Bir Mücahid, Bir Mücahide

Emre ATASAY

Bataklıktan şehadete giden yol...

Batı gençlerimizi uyutup özgürlük adı altında onları düşünmemeye sevk ederek, kendi heva ve heveslerinin kurbanı edip, kendi istedikleri şekilde yönlendirdikleri bir gençlik haline getirdi.

Ahmet'te o gençlerden biriydi, uyuşturucu bataklığında çırpınırken karşısına İbrahim hocanın çıkmasıyla hayatının tamamen değişeceğini hiç düşünmemişti. İbrahim Hocayı tanımasıyla kötü ortamlardan uzaklaşıp, kendini doğru yola vermeye başlayan Ahmet'in dönüm noktası, İbrahim Hoca olmuştur. İbrahim Hocanın davetçi olarak örnek tavrı herkesin ders çıkarması gereken bir örnekliğiyle bize sunulmaktadır.

Ahmet artık İbrahim Hocanın sohbetlerine gider, kitaplar okur ve kendini geliştirir. Böylece aylar geçer... Ahmet tam anlamı ile kendini İslam'a teslim etmiş ve İslam yolunda her türlü imkânıyla mücadele etmeye karar vermiştir. Ahmet kendini geliştirmiş, öğrenci yetiştiren bir hoca olmuştur. Bir yandan ticareti ile meşgul olurken bir yandan da İslam'ın insanlara ulaşması için var gücüyle çalışmaktadır.

Ahmet'in hayatı dükkânın üst katına taşınan aile ile değişecek, Allah'ı Teâla karşısına iffetli, namuslu, ahlaklı bir kız olan kamburu çıkarcaktır. Bizlere de burada evlenecek olan gençlerin nasıl bir tavır takınacağını, nelere dikkat edeceğinin derslerini verir Ahmet ile Kambur.

Birbirlerinin ahlakından, ihlasından, samimiyetinden ve dindarlığından etkilenen Ahmet ile Kambur evlenme kararı alırlar. Kararı aldıktan sonra Şehide isimli Kambur'un sakladığı sırrı öğrenince sevgisi daha da artmış, haram olan erkeklerden sakınmak için takındığı bu tavır kendisini böyle bir davranışa sevk etmiştir.

Mutlu bir evlilik yaşarlar ve birbirlerine dini sohbetler anlatıp, beraber ders yaparlar. Dini-mizde olmasını istediğimiz evliliği yaşarlar. Bu zaman zarfında Ahmet, İbrahim Hocanın ona verdiği görevleri tamamlayarak cihad zamanının geldiğini, zulüm altında olan Müslümanlara yardım etmek için yola çıkacağını eşi Şehide'ye söyler. Şehide üzülse de Allah yolunda yapılacak olan bu amele olgunlukla karşılık verir. En yakın arkadaşı olan Enes'e de durumu arz eder. Enes' in ailecek gitme fikri aklına yatar ve beraberce Şam diyarlarına cihad etmek için göç ederler.

Bu arada hamile olan Şehide'nin durumu iyice ağırlaşmış, doğumu yaklaşmıştır. Bir gün Ahmet eve geldiğinde düşünceli olan Şehide Ahmet'e dalgınlığının sebebini sorar, Ahmet ona bir süreliğine işgal altında olan yerleri almak için sefere çıkacaklarını söyler. Sanki içine doğan bir şeyler vardır Ahmet'te.

Ertesi gün bir, iki nasihatten sonra helalleşirler ve yola çıkar. Savaşın kızgın halinde iken 16 yaşındaki Ammar isimindeki genç vurulur. Ahmet onu kurtarmak için yanına gittiğinde keskin nişancının silahından çıkan kurşun ile o da şehit olur. Enes' in acı haberi getirmesi ile Şehide'nin doğum yapması bir olur ve bir erkek çocuk dünyaya getirir. Ahmet'in son isteği de oğlunun da mücahit olmasıdır ve Şehide artık bir şehit eşidir.

Müslümanların zulüm gördüğü bu topraklarda nice Ahmet'ler yetişecek ve insanları karanlıktan aydınlığa çıkaracak mücadeleyi sergileyeceklerdir." **Gerçek müminler ancak Allah'a ve Resulüne iman eden, ondan sonra asla şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla savaşanlardır. İşte doğrular ancak onlardır.**"(Hucurat15)

Ramazan (Kadir Gecesi) ve Faiz

Osman HAKAN
osmanhakan@mynet.com

Faiz her zaman ve her yerde haramdır. Peki ya Ramazan ayında? Peki ya Müslümanların yoğun olduğu bir ülkede? Bu konudaki hassasiyet en yüksek derecede olmalıdır diye düşünüyor insan; ama öyle değil.

Ramazan'a Özel Haram Kampanyası mı?

Bankalar '*Ramazana Özel Faiz*' veya '*Bayram Kredisi*' başlıklarıyla kampanyalar yapıyorlar. Bu hali gören Müslümanlar ne mi yapıyor? Müslümanların birçoğu bırakın tepki göstermeyi, koşa koşa gidiyorlar Allah ve Rasulü'ne karşı savaşımlara destek olmaya. O kadar ağır bir gaflet çökmüş ki eğer yarın '*Bin Aydan Hayırlı Kadir Gecesine Özel Faiz*' kampanyası olursa, bu fırsatı(!) da kaçırmayacaklardır onlar.

Faizcilik Ne Kadar Büyük Bir Günah?

İnsan kötülük yaptıkça nasıl Allah'tan uzaklaşırsa, toplumlar da faiz gibi belalara bulaştıkça Allah'ın rahmetinden uzaklaşır. Faizin ne büyük bela olduğunu anlamak için şu ayeti okumak veya duymak yeterlidir:

"Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının ve eğer mümin iseniz (sermayeden) arta kalan faizi terkediniz. Eğer böyle yapmazsanız Allah ve Rasulü'ne karşı savaşa girdiğinizi bilin. Şayet tövbe ederseniz sermayeleriniz sizindir. Ne zulmedin ne de zulme uğrayın." (Bakara 278-279)

Bu ayet, oldukça açık ve korkutucudur. Allah ve Rasulü'ne karşı savaşmak ne kadar büyük bir akılsızlık ise faizcilik te o kadar büyük günahdır.

Faiz Almak Mı, Faiz Vermek Mi?

Kim bilir, bazıları da faiz alan bankaların

günah işlediğini, faiz veren insanların bu işte günahı olmadığını söylüyorlardır. Yukarıdaki ayetlerde ve faizle ilgili diğer ayetlerde bahsedilenlerin 'faiz alanlar' olduğunu düşünerek 'faiz verenler'in sorumluluğu yok mu gerçekten? Ayette geçen 'Ne zulmedin ne de zulme uğrayın' sözünden anlaşıldığı üzere faiz almak zulmetmektir ve faiz vermek zulme uğramaktır. Her ikisi de açıkça yasaklanmıştır.

Ayrıca farklı isimler ve farklı yöntemlerle karşımıza çıkan faiz türleri de haramdır. Allah'ın Rasulü (SAV), Veda Hutbesi'nde şöyle buyurmuştur: "Allah'ın emriyle faizcilik yasaktır. Cahiliyeden kalma bu çirkin adetin her türlü ayağının altındadır."

Faiz Karşı Müslüman'ın Görevi Nedir?

Ateşli silahların kullanılmadığı bu savaşta Allah ve Rasulüne karşı savaşımların silahı faizdir. Faize karşı Müslüman'ın görevi ise faizden uzak durmak, faize bulaşmamaları için insanları uyarmak, sadaka vermek, zekâtı hakkıyla vermek, ihtiyacı olanlara borç vermek, faize bulaştıysa tövbe edip bu günahı tekrar işlememektir.

Faiz tam olarak nedir, faizsiz bankacılıkta faiz yok mu, kaç türlü faiz vardır, zaruret halinde faiz mübah mıdır, gerçekte zaruret hali nedir, faiz alanla faiz verenin günahı aynı mı, faizsiz bir hayat mümkün mü ve benzeri sorulara cevap bulmak Müslüman için şarttır. Lakin, bu kısa yazı öncelikle gafilliğimize dikkat çekmek niyetiyle yazılmıştır. Müslümanların çoğunun gaflette olduğu malumdur. Müslümanlar gafletten uyanmadıkça; '*Hayırlı Ramazanlar*' yerini bırakacaktır '*Haramlı Ramazanlar*'a. Allah esirgesin!